

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Authors

VI KEELAND & PENELOPE WARD

THE CHRISTMAS PACT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE CHRISTMAS PACT

VI KEELAND & PENELOPE WARD

Telif Hakkı© 2019 Vi Keeland & Penelope Ward

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarların hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan ya da ölmüş kişiler, yerler ya da olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

NOEL ANLAŞMASI

Düzeltilen: Elaine York & Eda Price

Kapak İllüstratörü: Monika Roe

Biçimlendirici: Elaine York, [Allusion Graphics, LLC](https://allusiongraphics.com)

TABLE OF CONTENTS

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Vi Keeland & Penelope Ward'ın Diğer Kitapları Vi](#)

[Keeland Hakkında](#)

[Penelope Ward Hakkında](#)

CHAPTER 1

Riley

Ugh. Yine mi?

Gelen kutumda *onun* adını görür görmez içimi bir korku kapladı. Aslında bu benim adımdı, ama tersine çevrilmişti-Kennedy *Riley*. Adam tam bir pislikti. Şehrin öbür ucundaki kardeş şirketimizde çalışıyordu. Arada sırada birisi e-posta adreslerimizi karıştırır ve birbirimizin mesajlarını alırdık.Riley.Kennedy@starpublishing.com ile Kennedy.Riley@starpublishing.com'u karıştırmak oldukça kolaydı. Ne zaman ona gönderildiği belli olan bir e-posta alsam, kibarca iletirdim. Gizlice bakmak yok. Ancak ben o kadar kibar değildim. Meraklı orospu çocuğu e-postalarımı okumakla kalmayıp, onları inceleyerek istenmeyen düşüncelerini sunma cüretini gösterdi. Umarım bu sefer ona ulaşan şey zararsızdır.

Tıkladım.

Hayır.

Hayır! Hayır! Hayır!

Gözlerimi kapattım ve bir iniltiyi zorlukla bastırdım. O adamın alabileceği onca e-posta varken bu mu olmalıydı? Sandalyeme çöktüm ve öngörülebilir bir gelecek için masamın altına saklanmayı ciddi ciddi düşündüm. *Sevgili Ida*'ya yazdıklarım hakkında neler söyleyebileceğini hayal bile edemiyordum. Reklamcılık işiyle uğraşan Dan Markel alt çekmecesinde kimsenin bilmediğini düşündüğü ama hepimizin bir şişe viski saklardı. Şu anda gidip onu ödünç almaya gerçekten ihtiyacım vardı. İçimi çektim ve Kennedy'nin gönderdiği notu okumaya başladım:

Riley, Riley, Riley.

Seninle ne yapacağım ben?

Öncelikle, annen... Gerçek bir şeftaliye benziyor. Onun ne düşündüğünü neden umursuyorsun ki? Belli ki materyalist, kendini beğenmiş bir narsist. Bana sorarsanız, o sevimsiz, böbürlenmeli Noel mektuplarını yazan insanlar genellikle yalnızdır.

Kanım kaynamaya başladı. Ona sormamıştım. Ve annem hakkında konuşmaya *cüret* etti. Onun hakkında ne biliyordu ki? Elbette e-postamda bir iki şey yazıyordu ama bunun özel olması gerekiyordu, kesinlikle onun okuması ya da analiz etmesi için değil. Ayrıca, ailede işler nasıldır bilirsiniz... Annem ya da kardeşlerim hakkında istediğim kadar şikâyet edebilirdim ama başka hiç kimse edemezdi.

Dişlerimi o kadar sıktım ki gerilim tipi bir baş ağrısının ilk belirtilerini hissetmeye başladım. Yine de aklı başında herhangi bir insanın yapacağı gibi e-postayı silmek yerine okumaya devam ettim.

Ama sorunun özüne inelim, olur mu? Neden yirmi yedi yaşındasın, bekarsın ve on aydır kimseyle çıkmadın? Söyle bana Riley... Bir sebebi olmalı? Etrafa seni sordum - söylentilere göre çok da kötü görünmüyormuşsun, bu da bu durumu daha da şaşırtıcı kılıyor. Bence bundan sonra Ida'ya yazmayı bırakıp bana sorunlarını anlatmalısın. Olayları çok hızlı bir şekilde çözeceğim.

X

Kennedy

P.S. Olivia bekar mı? ;)

Bu özel mesajın ona nasıl ulaştığını bile anlayamadım. Kim bir e-postayı yanıtlar ve yanıtladığı kişinin adresini tekrar yazar ki? Herkes sadece *yanıtla* tuşuna basmaz mı? Sonra hatırladım... *Sevgili Ida*'ya e-posta göndermemiştim. Köşe yazarının web sitesindeki bir formu . İlk defa böyle çılgınca, düşüncesizce bir şey yapmıştım. Ama tatil sezonunun gayri resmi başlangıcı olan Şükran Günü'nün ertesi günüydü ve o gece biraz şarap içmiştim. Saat gibi işliyordu, annem o sabah arayıp her yıl Noel arifesinde düzenlediği açık evin saat altıda başlayacağından emin olmamı istemişti. Ayrıca komşuların ve kiliseden davet ettiği insanların listesini de sıralamıştı.

iyi koca olabilecek oğullarım vardı. Ve böylece... Yılın en nefret ettiğim zamanının resmi olmayan başlangıcını tek başıma bir şişe şarap içerek ve yalnız, çakırkeyif kalbimi altmış yaşındaki bir tavsiye köşe yazarına dökerek kutladım. Aptalca... Biliyorum.

İçimi çektim ve sandalyeme daha da gömüldüm.

Kennedy'nin kaba e-postası dikkatimi dağıttığından, köşe yazarından gelen gerçek bir yanıtı ilettiğini neredeyse unutmuştum. Düzelttim, aşağı kaydardım ve aşağıdan yukarıya doğru okumaya başladım. İlk olarak, *Dear Ida* web sitesinde doldurduğum başvuru formunun bir kopyası vardı. Şarabı biraz fazla kaçırdığımı düşünerek, bununla başlayıp aslında ne söylediğime dair hafızamı tazelemem gerektiğini düşündüm. Gerçekten, ne kadar kötü olabilirdi ki?

Sevgili Ida,

Annem her yıl şu uzun soluklu Noel mektuplarından birini gönderir. Genellikle iki ya da üç sayfa uzunluğundadır ve çoğunlukla üç kardeşim ve benim hakkımdadır. Aslında bu tam olarak doğru değil- çoğunlukla üç kardeşim hakkında. Çünkü doktor kardeşim Kyle'ın geçen yıl yaptığı gibi yarık damakları düzeltmek için Uganda'ya gönüllü bir tıbbi görev gezisine gitmedim. Ne de mükemmel derecede sevimli tek yumurta ikizleri doğurdum - tabii ki hiçbir ağrı kesici ilaç kullanmadan

-Saygın New York Filarmoni'nin bir üyesi olan kız kardeşim Abby gibi. Ve kesinlikle en küçük kardeşim Olivia gibi New York Eyaleti Jimnastik Bölge Yarışmalarında üçüncü olmadım - birkaç ay önce kendi yüksek topuğumdan düşerek bileğimi burktuğum gerçeği göz önüne alındığında bu pek de şaşırtıcı değil.

Sanırım ne demek istediğimi anladınız. Benim hayatım kız ve erkek kardeşleriminki kadar istisnai değil. Aslına bakarsanız, yirmi yedi yaşındayım ve on aydır kimseyle çıkmadım. Morkapoo köpeğim, Rahibe Mary Alice, köpek parkında benden daha fazla hareket görüyor. Geçen yıl, annemin üç sayfalık yıllık övünç mektubundaki bölümümün tamamı buydu:

Riley halen ülkenin en büyük yayınevlerinden birinde kıdemsiz editör olarak çalışıyor. *New York Times*'ın en çok satanlar listesine giren iki kitabın editörlüğünü yaptı. Yakında romantizm bölümünden terfi edeceğini düşünüyoruz.

Sana sorum Ida... Annemin kendisini kötü hissetmesine neden olmadan mektubuna beni de dahil etmesini nasıl ?

*İmza, New York'ta Sıkıcı, Riley
Kennedy*

Benim mektubumun üstünde Ida'nın cevabı vardı.

*Sevgili Sıkıcı,
Bana geliyor ki senin sorunun annenin Noel mektubu değil.
-Gerçi ben de bunları iğrenç buluyorum. Bence biraz daha derine inerseniz, sorununuzun kaynağının aslında kendi hayatınız ve bir hayatınızın olmaması olduğunu göreceksiniz. Bazen zor şeylerin söylenmesi gerekir ama arkadaşlarımız ve ailemiz bunları söyleyemeyecek kadar kibardır. Ben bunun için buradayım ve eğer kendinize karşı dürüstsensiz, belki de bana yazmanızın asıl nedeni budur... işte size tavsiyem:
Dışarı çık ve biraz yaşa. Annene yazacak bir şeyler ver. Hayat bu kadar sıkıcı olmak için çok kısa.
Saygılarımla,
Soraya Morgan
Yardımcı Tavsiye Köşe Yazarı-Sevgili Ida*

Ciddi misin? *Bu* benim lanet tavsiyem mi?! Ve bir asistandan mı?

Öfkeliydim, her iki mesaja da yanıt verecek kadar sakinleşmem bütün sabahımı ve üç çöreğimi aldı.

İlk olarak, şu aptal Kennedy'ye verdiğim yanıtı tamamlamam gerekiyordu. Beni en çok o kızdırıyordu.

E-postasını yanıtladım ve parmaklarım klavyeye vurarak yazmaya başladım.

*Kennedy, Kennedy, Kennedy.
(Bu arada, bunu benim adıyla yapmanız çok sinir bozucu.) Özel meselelerim hakkındaki görüşleriniz talep edilmemiş ve takdir edilmemiştir.*

Sorunuza cevap olarak: "Riley, Riley, Riley, seninle ne yapacağım?" Ben yokmuşum gibi davranmaya ne dersin? Hiçbir şey yapmamaya ne dersin? E-postalarım seni ilgilendirmez. Mesajlarımı iletmek için bir şey söylemene gerek yok. İlet düğmesine bas ve balmumuna dikkat et! Bir ara dene.

Ama madem sordunuz, yirmi yedi yaşında ve bekar olmamın bir nedeni var. Buna standartlara sahip olmak deniyor.

Ayrıca, annemden narsist diye bahsetmeye cüret ediyorsun. Annemi tanıyorsun bile. Narsistin tanımı, kendine aşırı ilgi duyan ya da hayranlık duyan kişidir. Kendinizi ve fikirlerinizi oldukça önemsiyor gibi görünüyorsunuz. Burada narsist olan sizsiniz.

Benden size birkaç tavsiye:

Lütfen neye benzediğimi sormayın.

Eğer size gelirse artık mesajlarımı okumayın. Ve ben istemediğimde bana fikirlerinizi sunmayın.

Not: Dünyadaki son insan olsanız bile kız kardeşim Olivia'yı ya da Rahibe Mary Alice'i yanınıza yaklaştırmazdım.

Riley Kennedy

Gönder tuşuna bastım ve sandalyemde arkama yaslandım, yeni bir e-posta penceresi açmadan önce kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. İyi gidiyordum. Biri gitti, biri kaldı.

Sevgili Soraya,

Öncelikle... Sen kimsin? Ida'ya yazdım, bir asistana değil. Bu nedenle, fikrinizin benim için neden önemli olduğundan tam olarak emin değilim. Her halükarda, birine sıkıcı demek kabalıktır. Evet, mektubumda kendimden "Sıkıcı" diye bahsettim ama bu kendimi küçümsemek içindi. Sizden gelince, "sıkıcı" bir hakaret oluyor. Birine bir hayat kurmasını söylemek . Tavsiye veriyor olman gerekiyordu. Tek yaptığın, detaylandırđım soruna herhangi bir çözüm sunmadan bana hakaret etmek oldu. Beceriksiz olduğunuzdan bahsetmiyorum bile. E-posta adresimdeki isimleri ters çevirip yanıtınızı göndermişsiniz

onun yerine çok sinir bozucu olan iş arkadaşım Kennedy Riley'e. Ben Riley Kennedy'im. Kennedy Riley değil. Bu bir gizlilik ihlaliydi. Ve eminim Ida bunu öğrenmekten hiç memnun olmazdı.

Sizin hatanızın bir sonucu olarak, iş arkadaşım -sizin gibi- hiçbir uzmanlığı olmadığı halde tavsiye verme hakkına sahip olduğunu düşünüyor. Tavsiye vermek için uygun olmayan kişilerden tavsiye isteseydim, sokadaki rastgele bir kişiye ya da belki morkapoo'ma sorardım.

Hiçbir şey için

teşekkürler. Riley

Kennedy

Gönder tuşuna bastım ve bilgisayarımı kapattım. Tanrım, bu iyi hissettirdi.

Öğleden sonra, iş arkadaşım ve dostum Liliana Lipman'a yemekhanede rastladım ve ona olanları anlattım. O da Kennedy denen adamın taşaklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

Çayını demledi ve "Tatil partisi bu yıl çok ilginç olacak" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Neden

söylüyorsun?" "Bilmiyor musun?"

"Neyi biliyor musun?" Sandviçimi elime aldım ve ısırdım.

Eğildi ve fısıldadı, "Bu yıl Manhattan'daki iki ofis için ortak bir Noel partisi düzenliyorlar..."

Yer sorunu nedeniyle şirketimiz kurgu ve kurgu dışı departmanlarını şehrin diğer ucuna yerleştirdi.

geldiğinde çiğnemeyi bıraktım. "Bu hiç iyi değil."

"Görünüşe göre sonunda Kennedy Riley ile yüz yüze tanışacaksın."

Midem bulandı. "Kahretsin. Bunu hiç istemiyorum."

"Eğer gitmeye karar verirse başka bir seçeneğin olacağını sanmıyorum." "Belki de partiyi es geçirim. Sorun çözülmüş olur."

"Gerçekten Ames'in bunu yanına bırakacağını mı sanıyorsun? Bu neredeyse bir zorunluluk Riley."

Benim Patron, Edward Ames, oldu her zaman niyet üzerinde onun çalışanların tüm şirket etkinliklerine katılmasını isterdi. Eğer gelmezsen, gerçekten arardı

seni partiden alır, hoparlöre verir ve gelmen için seni utandırır. Çaylaklar her zaman bu tür etkinliklerden kaçmaya çalışırdı. Deneyimli çalışanlar daha iyi bilirdi.

Liliana içini çekti. "Belki ondan kaçmanın bir yolunu bulabilirsin. Senin neye benzediğini biliyor mu?"

"Belli ki benim hakkımda bilgi toplamak için etrafa sorup duruyor. Eminim birileri beni ona gösterecektir." "Hiç

fotoğrafını gördün mü?"

"Hayır. Onu hiç . Daha az umursayamazdım."

"Bundan emin misin?" Liliana sırttı. "Tüm o hararetli etkileşimlerinize bakınca buna şaşırdım." Kıkırdadı. "Hadi ama, hiç mi merak etmiyorsun?"

"Pek sayılmaz. Her zaman kişiliği kadar çirkin olduğunu düşünmüşümdür, bu da keçi kıcına benzediği anlamına gelir."

Telefonunu çıkardı. "Hadi ." "Ne yapıyorsun?"

"Onu Facebook'ta arıyorum." Aşağı kaydırıp ve onun adını mırıldandı, "Kennedy Riley... Kennedy Riley. Aslında onlardan birkaç tane var." Koltuğunda zıpladı. "Ah-ha! İşte başlıyoruz. Soho'da yaşıyor. Star Yayıncılık'ta çalışıyor. Oh, ve bekar. Bu o!" Profil fotoğrafına odaklandığında gözleri genişledi. "Aman. Aman."

Kabul etmek zorundaydım. Şimdi beni meraklandırıdı.

"Ne?" diye sordum. Kulaktan kulağa gülümsediğini fark ederek sordum. Yavaşça bana bakarken çenesi düştü ama hiçbir şey söylemedi.

Sonra gülmeye başladı.

Sabırsızlanmaya başlamıştım. "Göster bana," dedim elimi uzatarak.

Telefon ekranını bana doğru çevirmeden önce, "Ona karşı biraz daha nazik olmaya başlamak isteyebilirsin," dedi.

Önümdeki görüntüye baktım.

Neredeyse yarı saydam açık mavi gözler. Bronz tenli yontulmuş yüz. Geniş omuzlar. Ondan beklediğim kendini beğenmiş küstahlığı ima eden kendinden emin bir gülümseme.

Yakınlaştırdım.

Kennedy Effing Riley.

Kennedy Effing Riley... cehennem kadar ateşliydi. "Şaka yapıyor olmalısın."

CHAPTER 2

Riley

Çocukken Noel'i *çok severdim*. Onunla ilgili her şeyi severdim... ağacı süslemeyi, mahallemizde Noel şarkıları söylemeyi, alışveriş merkezinde Noel Baba'yı görmeye gitmeyi. Ancak son birkaç yıldır, yılın bu zamanı en az sevdiğim zaman haline geldi. Müzik bile sinirlerimi bozuyordu.

Görünüşe göre aynı şey Liliana için geçerli değildi. Bu akşamki partiden önce onun evine gitmişim, çünkü ben tatil için eve gittiğimde morkapoo'ma o bakıyordu. İçeri girdiğimde Liliana'nın elinde yarım düzine paketlenmiş hediye ve Rahibe Mary Alice'i bekleyen çanlı bir tasma vardı. Noel'i çok seviyordu ve bu gece kendimi biraz Grinch gibi hissetmeme neden oldu.

Partimizin düzenlendiği otelin lobisine girdiğimizde, ceketini vestiyer görevlisine verdi ve Mariah Carey'nin *All I Want for Christmas is You* şarkısı eşliğinde zıplamaya ve şarkı söylemeye başladı.

"Peki önce ne yapmalıyız?" dedi. "Bir içki içelim mi yoksa Mr. Ateşli mi?"

Vestiyerdeki kadından giriş biletimi aldım ve başımı salladım. "Sanırım Bay Ateşli... Yani Bay Burunlu ile yüzleşmek zorunda kalacaksam kesinlikle bir içkiye ihtiyacımız olacak."

"Bu gece burada olduğundan emin miyiz?"

"Hiçbir fikrim yok. Ondan hiç haber almadım." Ya da *Sevgili Ida*'nın o kaba asistanından da.

Liliana ve ben Star Yayıncılık'ın genişletilmiş tatil partisinin tüm hızıyla devam ettiği Büyük Balo Salonu'na doğru yürüdük. Çift kapı ardına kadar açıktı ve içeriye bakmak için bir dakikamızı ayırdık. Her zamankinden çok daha fazla insan vardı. Sadece bizim bölümümüz olduğunda, genellikle küçük bir balo salonuna tıklırdık. Küçük dans pisti de genellikle yarı yarıya boş olurdu.

Ancak bu yıl iki kat daha büyüktü ve üzerine tika basa insan doluydu. Hatta odanın ortasında Noel Baba gibi giyinmiş bir adam kırmızı ve yeşil renklerde yanıp sönen ışıklı kolyeler dağıtıyordu. Ortam zaten her zamankinden tamamen farklıydı.

"Tanrım, diğer ofiste kaç kişi çalışıyor? Bizim sıkıcı Noel partimizin bizarro versiyonu gibi görünüyor." Liliana kolunu benimkine doladı.

"Bilmiyorum. Ama belki de bu iyi bir şeydir ve kim olduğunu bildiğin kişiyle karşılaşmam."

"Şaka mı yapıyorsun? Haftalardır bunu bekliyordum. Bu ayımın en önemli olayı olacak. Ona rastlasan iyi edersin."

Liliana ve ben içeri girdik ve doğruca en yakın bara gittik. Normalde bir kadeh beyaz şarap alırdım ama sipariş sırası bize geldiğinde, bardağın kenarlarında ezilmiş kırmızı ve beyaz şeker kamışı parçaları olan lezzetli görünümlü bir kokteyl tutan bir kadını işaret ettim ve barmene "Bunlar ne?" diye sordum.

"Bu gecenin özel içkisi. Beyaz Noel martini. Vanilyalı votka, beyaz çikolata likörü ve kakao kreması ile ağız kenarında ezilmiş nane şeker. Arka tarafta yapıyorlar. Bana yeni bir parti getirmeleri birkaç dakika sürer."

Dudaklarımı yaladım. "Mmmm. Onlardan bir tane alayım, lütfen." "Ben de! Onlara acele etmelerini söyle," dedi Liliana.

Beklerken etrafa bakındım. Gözlerim Kennedy için odayı taradı ama neyse ki ondan hiçbir iz yoktu. Belki de burada bile değildi. Onun hakkında bildiğim kadarıyla ruhlu olmaktan çok Cimri birine benziyordu. Kalabalığın içindeki yüzleri iyice arayıp boş çıktıktan sonra boynumdaki gerginlik azalmaya başladı ve omuzlarım biraz gevşedi. Çantamdan birkaç dolar çıkardım ve White Christmas martinimi alırken barmene bahşiş verdim. Liliana içkisini beklerken ben yudumladım ve dans pistindeki insanlara bakmaya devam ettim.

"Birini mi arıyorsun Riley? Belki *de Bay* Riley?" dedi omzumun üstünden derin, hırıltılı bir ses.

İrkilerek hızla etrafımda döndüm ve elimde dolu bir martini bardağı olduğunu unuttum. Beyaz Noel martinisinin bir dalgasının adamın koyu renk gömleğinin ve kravatının önüne sıçramasını dehşet içinde izledim.

"Olamaz! Kahretsin!" Bardan kalın bir peçete yığını kaptım ve hemen dağınıklığı silmeye başladım. "Çok özür dilerim. Bu bardaklardan nefret ediyorum."

ve bu gece çok gerginim."

"Gergin, ha? *Biriyle* tanışacağın için gergin misin?"

Henüz başımı kaldırmamıştım ama adamın son birkaç kelimeyi mırıldanma şeklinden anlamıştım. *Biliyordum*. Ayrıca kollarımın tüyleri diken diken oldu ve ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Gözlerimi kapattım. Adamın gömleğini lekeleyen ellerim durdu ve ilk kez altındaki sıcak göğsün farkına vardım - çok *sert*, sıcak ve kaslı göğüs. Gözlerimi daha da sıkarak kapattım ve kendi kendime saydım.

1-2-3-4-5-6-7-8-9... 10'da derin bir nefes aldım ve bir gözümü açtım.

Pisliğin ağzı hınzır bir sırıtışla kıvrıldı. "Hâlâ buradayım. Yirmiye kadar saymayı denemek ister misin, bakalım yardımı olacak mı?"

Diğer gözüm parladı, sonra bir kez, sonra iki kez kırparken ikisi de açıldı. *Oh. Aman Tanrım.*

Tabii ki gerçekte daha da iyi görünmesi gerekiyordu. Fotoğrafta çok iyi görünüp ete kemiğe büründüğünde hayal kırıklığı yaratamazdı. Bay Burunsuz'un gülünç derecede keskin, erkeksi bir çenesi, kusursuz bir cildi ve inanılmaz gözleri vardı - mavinin o kadar açık tonuydu ki neredeyse berraktı - ve şu anda gözlerimin içine bakıyorlardı. Uzun boylu olduğundan da bahsetmiş miydim? Topuklu ayakkabılar olmadan boyum 1.80'di ama bu gece fazladan 1.80, belki de 1.80 daha uzundum. Yine de sadece omuzlarına kadar geliyordum - onun *çok* geniş omuzlarına.

Neredeyse mükemmel olduğu gerçeği beni daha da kızdırdı. Gözlerimi birkaç kez daha kıptım, sonra boğazımı temizlemeden önce kendimi toparladım. "Bu Bay Burunsuz değil mi? İçeri girer girmez beni bulmanız şaşırtıcı. İşime karışmayı seviyor gibisin."

Sırıttı ve gözlerini ellerimin hâlâ gömleğine bastırıldığı yere dikti. "Sen de şu anda benimkilerin içinde olmayı seviyor gibisin. Riley, Riley, Riley. Şimdiden ellerini üzerimden çekemiyor musun?"

Ellerimi çektim. "Pek sayılmaz," diye alay ettim. "Seni kurulamaya yardım etmeye *çalışıyordum*."

Dudağı seğirdi ve elindeki içkiyi bana doğru eğdi. "Belki ben de *senin* kadar sakar olmalıyım, böylece iyiliğine karşılık verebilir ve kurulanmana yardımcı olabilirim."

Gözlerimi kısarak ona baktım.

O da gözlerini kısarak bana baktı ama gözleri sürekli parlıyordu. Bir kez daha benimle eğleniyordu. Son zamanlarda hayatımın hikayesi.

Adam düpedüz sinir bozucuydu. Derin bir nefes aldım ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "İçkinizi üzerinize döktüğüm için özür dilerim. Ama insanlara böyle sinsice yaklaşmamalısınız."

"Özür dilerim. Baştan başlayalım. Ben Kennedy Riley. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Um, adın neydi?"

Ukala.

Omzunun üzerinden baktım ve birine el sallıyormuş gibi yaptım. "Tanrım, orada gerçekten hoşlandığım ve konuşmam gereken birini görüyorum. Seninle tanışmak güzeldi derdim ama berbat bir yalancıyım. Onun yerine *Mutlu Noeller* diyeceğim."

Ağzı bir karış açık kalan Liliana'ya döndüm ve dirseğinden tuttum. "Hadi, odanın diğer tarafındaki bardan yeni bir içki alacağım, *ondan* en uzakta olanından."

Bütün gece birbirimize gizlice bakmıştık. Odanın öbür ucundan ona bakarken kendimi kaptırıyor, sonra o fark eder etmez geri dönüyordum. Bir ara sırtıttı ve kadehini bana doğru kaldırdı.

Pislik.

Kennedy beni ne kadar rahatsız etse de, görmezden gelinmesi zor biri olduğunu kanıtlıyordu.

Bu partiden başka bir karşılaşma olmadan kaçmayı başarıp başaramayacağımı merak ediyordum.

Liliana bazı iş arkadaşlarımızla sigara içmek için dışarı çıktı. İçkimi yudumlarken, geldiğimizden beri kendimi ilk kez yalnız buldum. DJ Noel müziği çalmayı tamamen bırakmış ve daha funki dans müziğine geçmişti. Earth, Wind & Fire'dan "September" çalmaya başladı. Bu şarkıyı hep sevmişimdir.

Bu şarkıyı her zaman sevmişimdir; ta ki Kennedy Riley görüş girip, havaya kaldırdığı parmaklarını ritim eşliğinde şaklatarak bana doğru koşana kadar.

Liliana'nın ortaya çıkıp beni bundan kurtaracağını umarak çılgınca etrafıma bakındım.

Ben daha ne olduğunu anlamadan kolu belime dolanmıştı ve beni dans pistine sürüklüyordu.

Hayır, hayır, hayır.

Kennedy, dans pistinde kendi küçük bölümümüze inene kadar bizi insan denizinin içinden geçirdi. Bana katılmam için ellerini uzattı.

ama ben kımıldamadım. Hiç istifini bozmadan ellerini çırpırmaya ve şarkının sözlerini söylerken parmaklarını şaklatmaya başladı. Bu da bir işe yaramayınca Kennedy daha da yaklaştı ve sanki *Magic Mike* filmindeki bir striptizcinin çılgın kadınlardan oluşan bir kalabalığa yaptığı gibi büyük bir coşkuyla kalçalarını oynattı.

Buna rağmen, kötü bir tavırla orada bir heykel gibi durmaya devam ettim. Hareket eden tek şey, Kennedy etrafımda dönerken izlemek için dönmüş olan başımdı. Birkaç kadın çalışanın gözleri onun üzerindeyken, Kennedy'nin gözleri tüm bu süre boyunca benimkilerin üzerindeydi.

Ben hareket etmemekte ısrar ettikçe, o dans hareketlerine daha fazla enerji harcadı.

Bir noktada alt dudaklarını ısırmasından mı yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum ama birden kendimi kaybettim ve histerik bir kahkaha attım.

İşaret etti. "İşte orada!"

Sonunda bana ulaşmıştı. Ve şimdi o da gülüyordu. Bu adam cidden deliydi. Ama küçük planı işe yaramıştı.

"Yeterince uzun sürdü," dedi dans etmeye devam ederken.

"Nasıl gülmem? Bu tamamen saçmalık!" Gözlerimin kenarlarını sildim ama yine de dansa katılmayı reddettim.

Şarkı bittiğinde elini bana doğru uzattı. "Ateşkes ilan etmek istiyorum."

Mütevazı ve samimi bir gülümseme takındı. Ne kadar tereddüt etsem de razı oldum ve elini sıktım. O performanstan sonra nasıl yapmazdım ki? *Ve o gülümseme.*

"Tamam, Kennedy. Seninle ateşkes yapacağım. Ama artık hayatımla ilgili kararlarıma ya da sana gelen e-postaların içeriğine karışmak yok."

"Tamamdır."

Hâlâ elimi tutuyordu, teninin sıcaklığı tüylerimi diken diken ediyordu.

Başını bara doğru uzattı ve her birimize ayrılan iki içki biletinden birini uzattı. "Size bir içki getireyim. En azından bunu yapabilirim."

Omuz silktim. "Tabii. Neden olmasın?"

Elimi bıraktı, sadece beni kalabalığın arasından bara doğru yönlendirirken elini sırtıma koydu. Tezgâhta durduk.

"Sana ne getireyim? Beyaz Noel martinisi?"

"Um, hayır. Limonlu votka soda lütfen."

". " Bana göz kırptı ve barmene işaret etti.

Nasıl tuhaf bir evrende yaşıyordum ki Kennedy Riley ile içki içiyordum?

Liliana barda Kennedy'yle durduğumu gördü ve bana iki başparmağıyla onay verdi. Gözlerimi devirdim ve başımı salladım. Beni onunla yalnız bırakmayı tercih ederek mesafesini korudu.

Kennedy bana içkimi uzattı ve birasından bir yudum aldı. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki kulağımın içine doğru konuşmak zorunda kaldı. Nefesinin sıcaklığı, erkeksi kokusunun fark edilmesiyle birlikte nabzımın hızlanmasına neden oldu.

"Tatil için bir yere gidiyor musun?" diye sordu dudakları kulağıma değerken.

"Evet. Yarın sabah. Yarın sabah. Yanlışlıkla sabah 6'daki ilk uçuşa yer ayırtmışım, sanırım bunlardan birkaç tane içtikten sonra pişman olacağım. LaGuardia'ya gitmek için sabah dörtte yola çıkmam gerekecek." Kokteylimi kaldırdım. "Peki ya sen?"

"Hayır. Birkaç yıl önce tatiller için eve gitmeyi bıraktım. Sen ?"

"Albany."

Yudumun ortasında durakladı. "Çık dışarı. Şehir dışında mı? Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Hayır. Neden?"

"Ben Rochester'lıyım. Neredeyse komşuyuz."

Gülümsedim. Aramızda seksen mil mesafe olmasının bizi komşu yaptığını ancak şehir dışında yaşayan başka biri söyleyebilirdi. Burada, şehirde insanlar Long Island'a yirmi mil gitmek için bir gece çantalarını hazırlarlardı.

"Nasıl oldu da eve gitmeyi bıraktın?" diye sordum.

Gözlerini kaçırıp ve sonra birasının kalanını yudumladı. "Uzun hikâye." "Oh. Tamam."

"Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu.

"Sadece yeni yıl sonrasına kadar. Dürüst olmak gerekirse bunu dört gözle beklemiyorum."

"Bunun annenin gönderdiği Noel mektubuyla bir ilgisi var mı?"

Ugh. Neredeyse bunu nereden bildiğini soracaktım ama sonra hatırladım.

"Bununla biraz ilgisi olabilir," diye itiraf ettim. "Sadece annemin genel yargılayıcı doğası, evet."

"Bunların hepsinin saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi? Birisi senfoni için çalmak zorunda kalmadan da başarılı olabilir ya da o mektuplara ne yazarsa yazsın. Bunun seni etkilemesine izin vermemelisin."

"Korkarım bunu söylemek yapmaktan daha kolay."

Ağzı muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne harika olurdu biliyor musun?"

"Ne?"

"Eğer ona tam olarak istediği şeyi verebilirsen... steroidlerle." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Çılgınca şeyler uydurmak gibi. İçinden gül." "Ben yeterince iyi bir yalancı değilim."

"Gönüllü olmaktan mutluluk duyarım."

Gözlerim şüpheyile kısıldı. "Sen neden ? Açıkla." "Seninle bir eve gidebilirim. Bir hikâye uydurabilirsin,

Beni çıktığın bir adam olarak tanıt. Kimseyle birlikte olmadığın için annenin sürekli şikayet ettiğini söylemiştin, değil mi?"

"Yani sahte erkek arkadaşım olmayı teklif ediyorsun. Peki anneme tam olarak ne söyleyeceksin?"

Çenesini kaşıdı ve gözlerimi çenesindeki seksi saat beş gölgesine çekti. "Oh, bilmiyorum. Bunu düşünmem gerek. Ya da belki kafamdan uydururum. Böylesi daha eğlenceli."

"Eğlenceli olmazdı. Bu bir oyun değil. Bu benim hayatım!"

Önerisini dikkate almadığım için canı sıkılmış gibiydi. "Tamam. Söylediklerimi unut. Ama fikrini değiştirirsen teklifim hâlâ geçerli." Göz kırptı. "Zaten e-postam sende var."

Ertesi sabah LaGuardia Havaalanı'nda, dün gece içtiğim üçüncü içki için pişmanlık duyuyordum. Kapımın karşısındaki Hudson News'de dergileri incelerken gözlerimden ışığı korumak için büyük boy güneş gözlükleri takmıştım.

"Sanırım gurunuzun köşesi gazetede basılıyor, o değersiz dergide değil," dedi derin, tanıdık bir ses omzumun hemen üzerinden. İrkildim, sıçradım ve döndüm.

Kontrolden çıkmaya başlayan kalbimi örtmek için elim havaya kalktı. Birkaç kez göz kırptım ve zorlukla yutkundum. "Ne... ne yapıyorsun

Burada mı?"

Kennedy sırtıttı. "Ne de olsa tatil için eve gitmeye karar verdim." "Ve sen de *tesadüfen* 62 numaralı uçuşta mısın?"

"Sabah ilk uçakta olduğunu söylemiştin, ben de bunun olabileceğini düşündüm."

Güneş gözlüklerimi indirdim ve gözlüklerimin üzerinden ona baktım. "Sen uçağında olmak misin?"

"Teklifimi tekrar gözden geçirmen için bir şans verir diye düşündüm. Bu arada teklifim hâlâ geçerli."

Gerçek şu ki, dün gece yatağında dönüp dururken onun teklifini düşünmüştüm. Hem de çok. *O kadar da* kötü bir fikir gibi gelmemiştir. Belki işleri onun önerdiği kadar tuhaf bir boyuta taşımak istemezdim, ama bir randevuyla ortaya çıkmak kesinlikle odağımı başaramadığım onca şeyden uzaklaştıracaktı. Yine de benimle eve gelmek için neden bu kadar istekli *olduğunu* anlamıyordum.

Uçağa binmeyi beklerken yan yana koltuklara oturduk.

"Gerçekten benimle eve gelmek istiyorsun ve dişlerinin arasından yalan söylemekte bir sorun görmüyor musun?" diye sordum.

"Daha büyük bir iyilik içinse hayır. Ama aslında, hizmetlerim tam olarak ücretsiz olmaz."

Ona güvenmeyi düşündüğüm için bile kendimde hayal kırıklığına uğrayarak başımı salladım. "Bilmem gerekirdi."

"Aklını çukurdan çıkar, Riley Kennedy. Öyle bir şey değil."

"Nedir o zaman, *Kennedy Riley*?"

"Kardeşimin Rochester'daki düğünü için bir randevuya ihtiyacım var. Yılbaşından önceki Cumartesi günü."

"Ama tatil için eve dönmeyi planlamadığını söylemiştin."

". Tekrar düşündüm. Hâlâ şehirde olacağını , değil mi?" "Evet.

Yılbaşı günü geri dönüyorum."

"Bu mükemmel o zaman. Çılgın hikâyeler uydurmana falan da gerek yok. Sadece yanımda ol ki ben de tek başıma gelmek zorunda kalmayayım." Bir an için bunu düşündüm. "Sanırım bu yeterince zararsız. Ama Tüm bunları uçakta düşünmem gerekecek."

Kulağa zararsız geliyordu ama içimden bir ses Kennedy Riley'le uğraşmanın risksiz olmadığını söylüyordu.

CHAPTER 3

Kennedy

Kafamın incelenmesi gerekiyordu.

Riley'nin arkasındaki sıradaki koltuğuma oturdüğümde, yapmayı düşündüğüm şeyin ciddiyeti beni etkilemeye başladı. Yıllardır Rochester'daki evime gitmemiş olmamın bir nedeni vardı. Başımı salladım ve koridorun karşısındaki Riley'ye baktım. Kol dayanağını tutuyordu ve parmak eklemleri beyazlaşıyordu. Öne doğru eğildim.

"Gergin uçucu mu?"

Bana baktı ve sarı saçlarından bir tutamı alnına doğru üfledi. Alnında birkaç boncuk ter oluştuğunu fark ettim. Uçakta hava sıcak değildi.

"Birazcık. Ama sadece kalkış ve iniş için. Orta kısımda sorun yok" dedi.

Kemerimi çözdüm ve koridorda onun sırasında durdum. "Affedersiniz, efendim?"

Riley'nin sırasında üç koltuk vardı. Pencerede yaşlı bir kadın, ortada oldukça iri yarı bir adam ve koridorda da o oturuyordu. İri adam bana baktı.

"Koltuklarınızı değiştirebilir misiniz? Bir sıra arkada koridor koltuğum var." Önce Riley'ye, sonra tekrar ona baktım. "Nişanlım çok gergin uçar. Gerçekten minnettar olurum."

Adam heyecanlanmış görünüyordu. "Evet, tabii. Sorun değil."

Ayağa kalktı ve Riley'nin yanından geçip gitti, ben de kendimi boktan orta koltuğa bağladım. Riley'nin beni izlediğini hissettim, bu yüzden başımı koltuk başlığına yasladım ve ona doğru döndüm.

"Ne?"

"*Nişanlın* mı?"

Göz kırptım. "Ne diyebilirim ki? Sen çok şanslı bir kızsın."

Kıkırdadı. "Benim için koridor koltuğunu bırakmana gerek yoktu. Tek başıma iyiyim."

"Eminim öyledir. Ama annenin evinde neden biraz eğlenmememiz gerektiğine dair beyninin ortaya attığı tüm nedenleri çürütmek için yanında oturarak fazladan zaman geçirebileceğimi düşündüm."

İç çekti. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Fazla düşünüyorsun, Riles. Bu harika bir fikir. Bunu nereden bildiğimi biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Çünkü bunu ben buldum." İri mavi gözlerini devirdi.

Güldüm. "Cidden, tatil için eve gitmekten korkuyorsun. Neden bunu biraz eğlenceli hale getirip annenin yakasını bırakmıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki de doğru gelmediği için tüm aileme *yalan*."

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, uçuş sırasında tuvalete gidip Mile High Club'a katılabiliriz. Böylece annene benim başına gelen en iyi şey olduğumu söylerken yalan söylememiş olursun."

Kızardı. *Lanet olası kızardı.*

Bunu görünce pantolonumda küçük bir seğirme hissettim. Ona doğru eğilerek sesimi alçalttım. "Tam olarak ne kadar oldu Riley? *Sevgili Ida*'ya yazdığın mektupta on aydır kimseyle çıkmadığını söylemiştin ama o zamandan beri bir ya da iki ilişkiye girmiş olmalısın."

"Ne kadar zaman geçtiği seni ilgilendirmez." Yüzündeki hafif kızarıklık derinleşerek kıpkırmızı bir renge dönüştü.

Oh lanet olsun. O kadar uzun sürmüştü. Uyarı ışıkları o kadar parlak yanıp sönüyordu ki, beni kör etmeleri gerekirdi. Ama tek görebildiğim onun güzel yüzüydü. Uzun zamandır hiçbir erkeğin Riley gezegenine bayrağını dikmediğini duymak beni biraz çıldırtmıştı.

"Bak sana ne diyeceğim Riley. Ya potu biraz tatlandırırsam?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Partin için seninle eve geleceğim. Annenin evinde insanlara ne söyleyeceğimize dair kuralları bile senin belirlemene izin vereceğim. Sonra da benimle gideceğin düğünde giyeceğin elbisenin parasını ödeyeceğim."

"Bunu yapmana izin veremem."

"O kadar da büyük bir mesele değil. Annemin Rochester'da bir gelinlik butiği var. Elbiselerle dolu bir dükkanı var. Onun fiyatıyla bana çok pahalıya mal olmaz."

Her neyse."

"Vay canına." Dün geceden beri ilk kez ciddi ciddi düşünüyormuş gibi dudağını dişledi. Ben de anlaşılmayı mühürlemek için büyük oynadım.

"Ve ayakkabılar. Kadınların bayıldığı o kırmızı tabanlı ayakkabılardan onda da var."

Bu onun dikkatini çekti. Kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Tekrar itmeden önce ona bir dakika verip pencereden dışarı baktım. Gördüğüm şey karşısında oldukça şaşırmıştım.

"Hey, Riles."

"Hmmm?"

"Havada olduğumuzu fark ettin mi?"

Kaşları birbirine yaklaştı ve sonra öne doğru eğilip pencereden dışarı baktı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve gözleri büyüdü. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Dikkatin dağıldı ve stres yapman gerektiğini unuttun. Eğer kabul edersen annenin partisi de böyle olabilir."

Riley gözlerimin içine baktı. Bu kadın tüm kalbini koluna takmıştı. Hiç poker oynamasa iyi olur. Korkularını, yalan söylemekle ilgili tüm çekincelerini okumuştum ve yanılmıyorsam içinde küçük bir cazibe bile vardı. Ondan çok daha iyi bir poker oyuncusu olmam iyi bir şeydi. Çünkü o yalan söylemeyi düşünürken, ben de o pembe dudakları ısırmadan iki gece boyunca onun erkek arkadaşımı gibi davranmayı nasıl başaracağımı merak ediyordum. Ve bunu yaparsam o büyük bebek mavilerinin ne yapacağını merak ediyordum - tiksintiyle sertleşecekler miydi yoksa arzuyla yumuşayacaklar mıydı?

Boğazımı temizledim ve yerimde kıpırdandım. "Peki ne olacak Riley? Var mısın yoksa biraz eğlenmek için çok mu korkaksın?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bütün bunları neden yapıyorsun? Kolaylıkla bir düğüne . Eminim yeterince uğraşırsan cazibeni konuşturup sarhoş, masum bir nedimeyi bile tavlayabilirsin."

"Ailemin yakamı bırakması için yakışıklı bir erkek arkadaşın varmış gibi davranmanla aynı sebepten."

"Ailen de senin arkanda, ha?"

Daha fazla ayrıntıya girmeden bir kez başımı salladım. Onunla bu boktan meseleye girecek değildim. Neden şimdi eve gitmeye karar verdiğimden bile emin değildim. Ama gözlerinin içine baktım ve bir ses onun da anlayabileceğini düşündüğü bir şey söyledi. "Hepimizin yaptığımız şeyleri yapmak için sebeplerimiz vardır, değil mi Riley?"

Yutkundu ve gözümü kırpmış olsaydım kaçırabileceğim bir milisaniye boyunca gözleri dudaklarıma kaydı. "Tamam. Ben de varım."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Biliyorum. Size söyledim, annem Noel'i abartmaya meyillidir." İki katlı, tuğladan yapılmış, görkemli bir koloniye yanaştık.

Noel'i kutluyorlardı. Karla kaplı çimenlerin üzerinde birkaç yüz tane hareketli süsleme olmalıydı, gündüz olmasına rağmen ışıklar yanıp sönüyor ve açık hava hoparlörlerinden "The Little Drummer Boy" bangır bangır çalıyordu. Riley'nin annesinin evi, insanların çocuklarını ziyarete götürdükleri o tuhaf Noel evlerinden biriydi.

"Bu denize düşmekten de öte. Bu..." Başımı salladım. "Fındık. Olay budur."

Yüzü düştü. "Biliyorum. Ama Noel babamın yılın en sevdiği zamanıydı. Hastalandığında, onu neşelendirmek için fazladan dekorasyon yapmaya başladı. Öldükten sonra da bir şeyler eklemeye devam etti."

"Özür dilerim. Babanın öldüğünü fark etmemiştim."

Başını salladı. "Yedi yıl önce. Kolon kanseri. Annemin garaj yolunun köşesinde bir bağış kutusu var. İnsanlar Noel sergisini görmek için geceleri araba dolusu geliyor ve pek çok insan buradayken Kolorektal Kanser Birliği'ne bağış bırakıyor. Bu onu daha iyi hissettiriyor. Ama biraz tuhaf olduğunu biliyorum."

"Hayır." Başımı salladım. "Garip değil. Sorun yok. Gerçekleri bilmeden yargılamamalıydım."

Bana gülümsedi. "Yani, *Sevgili Ida*'ya yazdığım mektubu okuduğunda yaptığın gibi mi? Birazdan ailemle tanışacak ve tüm bu gerçekleri ilk elden anlayacaksın. Bütün günü annemle geçirdikten ve bu akşamki partide bulunduktan sonra farklı bir bakış açısına sahip olabileceğini düşünüyorum."

"Belki. Göreceğiz."

Arabadan indik ve çantalarımızla birlikte kaldırımında durduk. Havaalanından gelirken hafif kar yağmaya başlamıştı ve kar taneleri son birkaç dakika içinde iki katına çıkmış gibiydi. Yine de Riley içeri girmek için acele ediyor gibi görünmüyordu. Eve doğru bakarken ona doğru baktım. Kesinlikle gergindi. Elimi omzuna koydum ve sıçradı.

"Özür dilerim," dedi. "Sadece biraz gerginim."

"Bunu görebiliyorum."

Derin bir nefes aldı ve yüzünü bana döndü. "Tamam. Bunu yapmaya hazırım."

Kirpiklerinin üzerine çeyreklik büyüklüğünde bir kar tanesi düştü. Bu beni gülümsetti. "Aslında henüz hazır olduğunu sanmıyorum, Riles."

"Hayır mı?"

Başımı salladım. "Eğer bir çift gerekiyorsa, sana her elimi attığımda zıplayamazsın."

"Oh." Başını salladı. "Haklısın. Bunu hatırlamaya çalışacağım."

Küçük sevimli burnu soğuktan pembeleşmişti ve ceketini daha sıkı çekiyordu.

Kollarımı açtım. "Buraya gel."

"Pardon?"

"Seni bir dakika tutmama izin ver. Bilirsin... dokunuşuma alışman için. Böylece biz rol yaparken zıplamazsın."

"Oh. Tamam. Bu mantıklı." Bana doğru iki tereddütlü adım attı ve ben de onu kollarımla sardım. Belki otuz saniye sonra omuzlarının gevşediğini hissettim.

Hiç düşünmeden başının bir öpücük . "İyi misin?"

Başıyla onayladı. Şampuanından mı yoksa parfümünden mi emin değildim ama çiçeksi bir koku çarptı burnuma ve hepsini yakalamak için derin derin içime çektim. Sabah 6 uçuşundan sonra nasıl bu kadar güzel kokabilirdi?

Riley başını kaldırıp bana baktı ama kollarımdan ayrılmak için hiçbir girişimde bulunmadı. "Peki nasıl tanıştık?"

Gülümsedim. "Sanırım biri bize sorduğunda öğreneceksiniz. Eğlencenin yarısı da bu zaten. Her şeyi doğaçlama yapacağız."

Sinirli bir şekilde güldü. "Kesinlikle yakalanacağım. Bunu biliyorum."

"Bana güvenir ve dediklerimi yaparsan yakalanmazsın. Bunu yapabilir misin Riley?" Kendinden o kadar emin görünmüyordu ama yine de başını salladı.

Gözlerim onun ağzına kaydı. "Yapabileceğinden pek emin değilim. Emin misin?"

Yutkundu.

Uçuştan sonra dudakları daha mı dolgunlaştı?

Kendimi belki de onu öpmem gerektiğini düşünürken buldum. Yani, ya parti sırasında koşullar bunu gerektirirse ve dokunuşumdan ürkerse ya da başka bir şey olursa? Bir ısınma tamamen haklı olurdu. Öyle değil mi?

Bir elimi kaldırıp yanağını okşarken diğer elim aşağıya kayarak kalçasında durdu. Kalın kışlık montunun içinden bile kıvrımlarının başlangıcını hissedebiliyordum. Yüzümü yavaşça onunkine yaklaştırırken Riley'nin vücudu titriyordu. Onu nazikçe öpmek ve annesinin evinin önündeki araba yolunda dudaklarını yüzünden çekip almamak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekecekti.

Dudaklarını yaladı ve neredeyse inleyecektim. Dudaklarımız birbirine yaklaşıırken nefesinin sıcaklığı soğuk havayla buluştu ve aramızda sisli bir bulut oluşturdu.

Tanrım, o lanet ağzı yiyip bitirmek istiyordum. Ve tam da yapmak üzereydim. Ta ki... "Riley! Sen misin, tatlım?"

CHAPTER 4

Riley

İçgüdüsel olarak Kennedy'den uzaklaştım. "Anne!" Ne kadar yıprandığımı fark etmemesini umarak zorla gülümsedim.

Annem aramıza baktı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Riley, bana birini getireceğini söylememiştin."

Kennedy omuz silkti. "Sürpriz mi?"

"Evet, ama harika bir sürpriz! İkinizi daha sıcak bir yere götürelim."

Eve girdiğimizde, annem Kennedy'nin süslemelerine hayran kalabilmesi için antrede durmamız konusunda ısrar etti. Bu yıl çelenkler ve kırmızı fiyonklarla gerçekten de her şeyi yapmıştı. "Jingle Bell Rock" çalan pille çalışan bir Noel Baba köşede kalçalarını sallıyordu.

"Kim bu yakışıklı adam, Riley?"

Kennedy ona elini uzattı. "Kennedy Riley. Tanıştığımıza çok memnun oldum, Bayan Kennedy."

"Doğru mu duydum? Adın... Kennedy... Riley mi?" "Evet, gerçekten."

"Ne çılgın bir tesadüf."

"Öyle mi?" Kennedy sırtıttı ve bana baktı. Yüzü yumuşadı ve şöyle dedi: "Belki de kızınla tanışmak yıldızlarda yazılıydı. Ben ikincisine inanmak istiyorum."

Bana döndüğünde annemin gözleri parlıyordu. "Büyüleyici biri, öyle. Kızım Kennedy ile ne zamandır çıkıyorsun?"

"Birkaç ay oldu. Ama bazı açılardan sonsuzmuş gibi geliyor. Harika kızınızı tanımaktan gerçekten keyif alıyorum."

Karakterimi korumaya kararlı bir şekilde, dikkatimi tekrar anneme çevirmeden önce ona gülümsedim. "Bundan hiç bahsetmediğim için özür dilerim anne."

"Benim hakkımda çok az şey biliyor olmanıza rağmen, Bayan Kennedy, Riley bana kesinlikle sizin hakkınızda çok şey anlattı."

"Umarım hepsi iyi şeylerdir." "Elbette."

Annem elini sallayarak oturma odasına geçmemizi istedi. "O zaman gelin herkesle tanışın." Biz onu takip ederken, "Ne yazık ki Kyle bu yıl eve gelemedi. Afrika'da çok daha önemli işler yapıyor."

Kennedy'nin gözlerini üzerimde hissettim ama yürümeye devam ettim.

Odaya girdiğimizde kız kardeşim Abby, iki yaşındaki ikiz kızları Naomi ve Nina tarafından adeta saldırıya uğruyordu.

Beni fark ettiğinde, bizi selamlamak için ayağa kalkmadan önce elini elbisesine sildi. "Evine hoş geldin Riley! Bana biriyle çıktığını söylememiştin."

"Artık biliyorsun," dedim ona sarılırken. Bana *daha sonra anlatsan iyi olur der gibi* bir bakış attı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Abby," dedi Kennedy onun elini sıkarken. "Filarmoni'de işler nasıl? Yine hangi enstrümanı çalıyorsun?"

Hatırlamış olması beni etkiledi.

"Çello," dedi çenesini gururla kaldırarak.

"Harika. Bir izlemeyi çok isterim." Beni tekrar yanına çekti. "Bir ara gitmemiz gerekecek."

Kız kardeşim Olivia gizlice yaklaştı. "Hey, Riley."

Abby ile aramızda bir yaş varken, Olivia dokuz yaş küçüktü. Onu sıktım. "Küçük kardeşim nasıl?"

"Güzel." Kennedy'ye doğru baktı. "kim?" "Bu benim... *erkek arkadaşım*, Kennedy."

Güldü. "*Kennedy* mi? Ciddi misin?"

"Ve soyadı Riley!" Annem kız gibi bir kıkırdamayla ekledi.

Kennedy kesinlikle onu kazanıyordu.

"Ne? Riley, cidden mi? Bu çılgınlık." Kız kardeşim gülmekten kırıldı.

Abby, "Yani evlenirseniz adınız Riley Riley mi olacak?" diye ekledi.

Aman Tanrım. Bunu ilk kez düşünüyordum. Bu ilişkinin gerçek olmadığına sevinmek için yeterli bir sebep.

"Ya da Riley Kennedy-Riley, tire ile." Kennedy göz kırptı.

Annem sıcak elma şarabı ve sıcak kakao ile bir içecek istasyonu kurmak için ayrıldı. Ve o döndüğünde korktuğum an geldi.

Annem şöminenin yanında bize katıldı ve sorgulama başladı. "Ee, Kennedy. Ne iş yapıyorsun?"

Cevap vermeden önce bana baktı.

İşte başlıyoruz.

"Aslında astronot olmak için eğitime giriyorum. Yakında Houston'a gideceğim."

İçgüdüsel bir öksürük çıkardım.

Tanrım.

Astronot mu?

Daha pratik bir şey seçemez miydi?

Kennedy Uzay Merkezi adını düşündüm ve içimden güldüm. Bu gülünç fikir onun zihninde böyle mi başlamıştı? Buraya gelmeden önce hikâyelerimizi netleştirmedığımız için pişmanlık duyuyordum.

Tamamen inanan annem bana bakarken gururla gülümsedi. "Riley! Bir astronot! Bundan bana nasıl bahsetmezsin?"

Dişlerimi sıkarak gülümsedim. "Evet, ben... bir astronotla çıkıyorum. Kelimenin tam anlamıyla bu dünyanın dışında."

Ona geri döndü. "Daha önce hiç gerçek bir astronotla tanışmamıştım."

"Henüz orada değilim. Ama olacağım. Sıkı çalışmanın ve azmin karşılığını alacağım. Bu iki yıllık yoğun bir program. Ama her şey bittiğinde umarım bir uçuş için seçileceğim."

"Bir insan nasıl astronot olur? Sizi nasıl seçiyorlar?" Annem onun her sözüne asılarak sordu.

Kendini daha da derin bir çukura sokuyordu. Çuvallamasını bekliyordum ama hiç terlemeden soruları yanıtlamaya devam etti. Bu kadar doğal bir şekilde yalan söyleyebilmesinden etkilendim mi yoksa dehşete mi kapıldım karar veremedim.

"Asgari bir eğitim şartı var tabii ki. Benim bölümüm biyolojyidi. Fen ya da mühendislik bölümlerini daha çok seviyorlar. Ama tabii ki sıkı bir fiziksel sınavdan da geçmeniz gerekiyor. Ancak kararın büyük bir kısmı uzun bir mülakat sürecine dayanıyor."

"Senden neden etkilendiklerini kesinlikle anlayabiliyorum."

"Teşekkür ederim hanımefendi. Birinin sadece bu iş için fiziksel yeterliliğe sahip olduğundan değil, aynı zamanda zihinsel olarak da bu işin üstesinden gelebileceğinden emin olmak istiyorlar. Hazır olduğumdan hiç şüphem yok."

Annem henüz sözünü bitirmemişti. "Eğer bir göreve seçilirsen bu da zor olabilir, değil mi? Yörüngede ne kadar kalacaksın?"

"Uzayda geçirilen ortalama süre yaklaşık altı ay. Ama kişisel fedakarlık buna değer. Bilim adına her şey. Daha öğrenilecek çok şey var."

Annem gerçekten de sevinç gözyaşları dökcekmiş gibi görünüyordu. "Vay canına. Büyüleyici. Gerçekten." Muhtemelen yıllık Noel mektubuna bir ek yazabilmeyi diliyordu. Günümüzün Neil Armstrong'uyla çıktığım iddia edildiğine göre artık hayatımda ne yaptığının bir önemi yoktu.

"Tatlım, Kennedy'yi Houston'a kadar takip edecek misin?" "O kadar uzağa gitmedik."

Elimi tuttu, gözlerimin içine bakarken parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Günden güne ilerliyoruz ama benim için aydan ve yıldızlardan daha değerli olduğunu biliyor."

Tamam. Şimdi kusmak istedim.

Annem iç çekti. Tamamen inanmıştı.

Kennedy sanki gerçekten NASA'da çalışıyormuş gibi uzay programıyla ilgili soruları yanıtlamaya devam etti. Herkes oturma odasını terk edip yemek odasındaki büfeye yöneldiğinde, o ve ben geldiğimizden beri ilk kez yalnız kalmıştık. Sessizliğin içinde şöminenin alevleri çıtırdıyordu.

"Ona anlattıkların oldukça şaşırtıcı saçmalıklardı. Uzay programı hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Fısıldadım.

"Çünkü gerçekten kabul edildim." Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? "

"Vay canına. Ne oldu?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Aşık oldum. Benimle Houston'a taşınamadı ya da taşınmak istemedi, ben de teklifi reddettim."

Vay be. Ne?

"Bir kadın için hayallerinden vaz mı geçtin?"

Başını iki yana salladı. "Bu benim hayalim değildi, gerçekten. Sadece iyi bir meydan okumayı severim. Babam giremeyeceğime dair benimle bahse girdi."

"Baban sana *karşı* bahse mi girdi?"

"Elbette öyle. Ben de onun yanıldığını kanıtlamak istedim. Programa kabul edildiğimde gitmeyi ciddi ciddi düşündüm. Ancak o sırada benimle birlikte hareket edemeyecek biriyle tanışmış olmam reddetme kararımı kolaylaştırdı."

Kaçınılmaz soruyu sordum. "Ona ne oldu?"

Tereddüt etti. "Sonunda ayrıldık."

Ayak sesleri köşeden bize doğru süzülerek Kennedy'nin kayıp aşkı hakkında daha fazla bilgi edinmemi engelledi. Annem odaya girmeden hemen önce kolunu bana doladı ve beni kendine çekti.

"Siz iki aşk kuşu neden hâlâ buradasınız? Brunch soğuyor." Kennedy beni yanağımdan öptü. "Harika. Açlıktan ölüyorum."

Bana her dokunduğunda içim karıncalanıyordu. Görünüşe göre vücudumun tüm bunların bir düzmece olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Masa Noel arifesi için süslenmişti, annemin özel meyveli keki en önemli parçaydı. Gerçek boyutlarda bir Noel Baba ve Bayan Claus vitrinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, annemin Macy's'in vitrinini soyduğunu düşünebilirdiniz.

Annem ve arkadaşının yemek odasında durdukları yerden uzaklaştığımızda, Kennedy'nin gözlerinin duvardaki fotoğraf kolajına takıldığını gördüm. Benim ve aynı adamın birkaç fotoğrafının olması ilgisini çekmiş olmalıydı. Daha yakından bakmak için oraya doğru yürüdü ve ben de onu takip ettim.

"Tüm bu fotoğraflarda yanında olan adam kim?" diye sordu.

Ugh.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "O benim erkek arkadaşımdı."

"Bunu anlamıştım. Ama neden annen evin her yerinde onun resimlerini asılı tutuyor? Bu biraz ürkütücü."

"Özellikle de öldüğünde, değil mi?"

Kennedy'nin ifadesi karardı. "Kahretsin Riley. Ne oldu?"

"Frankie başka bir adamın kullandığı arabada yolcuydu. Arkadaşı kontrolü kaybetti ve araba yoldan çıktı. Frankie'nin üniversite son sınıftan önceki yazıydı. Frankie dahil üç kişi öldü. Liseden beri beraberdik. Öldükten sonra öğrendim ki mezun olduktan hemen sonra bana evlenme teklif edecekmiş."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Çok özür dilerim."

"Annem onu çok severdi. Onun için bir oğul gibiydi. Bunu hiçbir zaman atlatamadı. Frankie'nin ölümü ve ardından babam... Biraz delirdi. Noel gibi şeylere kendini kaptırmaya başladı. Sürekli üzüntüden uzaklaşmak için her şeyi yaptı."

Kennedy gözlerimin içine baktı ve ben gözlerimi kaçıramadım. Sanki beni ilk kez görüyordu, sanki sonunda yapbozumun eksik parçasını bulmuştu ve her şey birden anlam kazanmıştı.

"Ne?" Sonunda sordum.

Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Ben sadece... başına gelenler için üzgünüm."

Kennedy ailesinin geleneksel Noel arifesi brunch'ından bir şekilde sağ çıkmayı başardık. Sohbet canlıydı, bolca kahkaha vardı ve tüm bunlar olurken Kennedy, annem ya da kız kardeşlerimden biri ona ne zaman sorsa NASA hakkında konuşarak saçmalamaya devam etti.

Yemeğimiz bittiğinde, Kennedy annemin ortalığı toplamasına yardım ederken benim de oturup kız kardeşlerimle sohbet etmem için ısrar etti. Daha sonra, ben pencereden arka bahçeye bakarken arkamdan gizlice yaklaştı.

Kollarını belime doladı ve sıcak bedenini sırtıma bastırdı. "Annen ona Bayan

Kennedy yerine Evelyn dememi söyledi ama Gecenin sonuna kadar ona anne dememi sağlayacağından oldukça eminim," diye kıkırdadı. "Annenden hoşlanıyorum. Sanırım eninde sonunda benim hakkımda o kadar da iyi düşünmeyecek."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Ardından gelen sessizlik çok anlamlıydı. Bay Burun Herkes'in bir vicdanı vardı. Kim biliyordu?

"Sadece ailenizle aranızdaki sorunları çözebilmenizi istiyorum. Olayların büyümesine izin vermek iyi bir şey değil."

Tecrübelerine dayanarak konuştuğu hissine kapıldım. Ama zorlamadım. Onun yerine gülümsedim. "Onu kesinlikle kazanmışsın. Cazibeni oldukça yoğun kullanıyorsun, *Neil Armstrong*."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Gördün mü? Hiçbir şey için endişelenmiyordun. Bu çocuk oyuncağıydı."

Onunla yüzleşmek için döndüm. Kennedy geri çekilmek için hiçbir girişimde bulunmadı. "Bir parça kek, ha? Ben olsam henüz o kadar ukala olmazdım. Daha annemin ekibiyle tanışmadın."

Kennedy'nin kaşları birbirine çatıldı. "Ekibi mi?"

"Annem Mahjong oynuyor. Bu gece açık evde, birlikte oynadığı üç bayanla tanışacaksın. Ve seni canlı canlı yiyecekler."

Güldü çünkü *hiçbir fikri* yoktu. Tabii ki babamın askerlik mesleğini icra ettiğini ve annemin ekibinin de onunla birlikte görev yapmış gaziler olduğunu söylemeyi unutmuştum.

"Bir Noel partisinde kart oynayan üç kadınla başa çıkabileceğimden oldukça eminim." Başımı salladım ve sııttım. "Göreceğiz bakalım."

CHAPTER 5

Riley

Neredeyse onun için üzülecektim.

Ama annemin meşhur baharatlı eggnog'undan iki bardak içmiştim ve Kennedy'nin kıvranışını izlemek yıllardır bu Noel açık ev partilerinden birinde yaşadığım en eğlenceli şeydi.

Ona bir bardak eggnog uzatırken Kennedy kulağıma "Uyardığın için teşekkürler," diye fısıldadı. "Baban acayip bir albaydı ve annenin Mahjong arkadaşları ordudan emekli bir binbaşı ve iki yüzbaşı."

Tatlı tatlı gülümsedim. "Şey... Seni uyarabilirdim, evet. Ama bunun ne eğlencesi olurdu ki?"

Üçü arasında en yüksek rütbeli olan Miriam Saunders Kennedy'yi işaret etti. "Eğer eğitimdeyseniz, ikiniz nasıl tanıştınız? Johnson Uzay Merkezi'nde görev yapıyor olmalısınız. Houston New York'tan çok uzakta."

"Evet, hanımefendi. Aslında Houston'da eğitime başlamak üzereyim. Ama Riley ile ben şehirde bir aile ziyaretindeyken tanıştık."

Gözleri kısıldı. "Ailenin Rochester'dan olduğunu söylediğini sanıyordum."

". Babamın ailesi. Annemin New York'ta bir ailesi var. York City. Onları ziyaret ediyordum." Sertçe yutkundu ve ekledi: "Aslında büyükannemi."

Binbaşı gözlerini kısıtı. "Yani bizim Riley ile büyükannenizi ziyarete geldiğinizde mi tanıştınız?"

"Evet, hanımefendi."

"Mm-hmm. Bu tam olarak nasıl ortaya çıktı?"

Kennedy ilk kez bu kadar rahat görünmüyordu. Yardım için bana baktı, ben de sıırttım ve yumurtalı içkimi yudumladım.

"Riley nasıl tanıştığımızı anlatmayı seviyor. Değil mi tatlım?"

"Bildiğimi biliyorsun. Çünkü *tam* bir hikaye. Ama hayatım, sen benim anlatabileceğimden çok daha iyi anlatıyorsun. Devam et, balkabağım. Onlara hikayeyi sen anlat."

Kennedy boğazını temizledi. "Bu biraz utanç verici."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu adama meydan okumamam gerektiğini bilmeliydim. Gözleri parladı ve Miriam'a doğru eğildi. "*Onun için*. Bu onun için biraz utanç verici."

Daha sonra, koridorun karşısında oturan büyükannesini ziyarete gittiğini ve benim de kahvaltı için fırında pizza pişirdiğimi ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı. Görünüşe göre, pizzanın içinde teslim edildiği karton kutunun tamamını fırına koymuşum -çünkü evet, o kadar aptalın tekiydim- ve kendi mutfağında yangın çıkarmışım. Kennedy bir izci olarak yanan bir şeyin kokusunu almış ve yangın söndürücüyle koşup hayatımı kurtarmıştı.

"Ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

Kennedy'den takıma ve tekrar takıma bakarken ağzım bir karışık açık kaldı. Bu saçmalığa inanıyorlardı! Bu kadınları hayatım boyunca tanımıştım. Bu aptallığa inanmaları mümkün değildi.

Yine de Miriam bana başını salladı ve dudak büktü. "Kahvaltıda pizza mı? Annen çok iyi bir aşçı Riley. Ona çekmemiş olman çok yazık."

İnanılır gibi değil. Kennedy'nin astronot olduğuna ve benim karton kutu pişirdiğime inandılar. Bu adamın tek yapması gereken o gülümsemesini ve gamzelerini göstermekti ve tanıdığım en sert kadınlar bile ona karşı koyamıyordu. Bu zeki kadınların beyinlerini lapaya çevirmişti. Görünüşe göre... çünkü onu buraya ben getirmiştım, değil mi?

Sohbete ara verdiğimizde yeni Kennedy hayranlarına onu birkaç kişiyle tanıştırmak için kaçırmam gerektiğini söyledim. Onu mutfağa yönlendirdim, kapıyı kapattım ve yüzünü ona döndüm. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne yapmak?"

"Saçma hikayeler anlatıyorsun ve insanlar sana inanıyor mu?"

Omuz silkti. "Büyük bir yalan söyleyerek paçayı kurtarmanın küçük bir yalan söylemekten daha kolay olduğunu düşünüyorum."

Kız kardeşim Abby mutfağa girmek için o anı seçti. "Oops. İki aşk kuşunu böldüğüm için özür dilerim. Annem buzdolabından biraz daha sos almamı istedi."

Kennedy bir kolunu belime doladı. "Saklanmamız benim suçum." Gözlerini bana dikti. "Kız kardeşin bu gece çok güzel görünüyor. Ben sadece

onu kendime saklayacağım."

Kız kardeşim yüzünü buruşturdu ve sosu kaptı. Oturma odasına dönerken bana göz kırptı. "O bir bakıcı, Riley."

Kulak misafiri olmaktan çıktığında gözlerimi devirirken inledim. "Çok güzel.

Daha büyük yalanlar."

Kennedy'nin kaşları birbirine yaklaştı. Yarım saniyeliğine, neredeyse yine saçmalamadığına inanacaktım. "Bu gece çok hoş görünüyorsun. Bunu sana daha önce üstünü değiştirdiğinde söylemeliydim." Gözleri vücudumda aşağı ve yukarı doğru gezindi, göğüs dekolteme takıldı ve orada kaldı.

"Tanrım, neredeyse inandırıcı oluyorsun." diye homurdandım.

Başını iki yana salladı. "Yalan söylemiyorum Riley. Bence bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Elbette," diye kıs kıs güldüm.

Kennedy gözlerimin arasında bir ileri bir geri baktı. "Sağ göğsünüzde küçük bir çil var, tam... şurada..." Parmak ucunu elbisemin yakasında gezdirdi. "Ve sinirlendiğinde, işaret parmağına taktığın yüzüğü çeviriyorsun."

Doğrulamak için göğsüme bakmam gerekti. Gerçekten de çok küçüktü ama sağ göğsümün iç kıvrımında küçük bir çil *vardı*. Bunu nasıl fark etmişti ki? Kafamı kaldırdığımda yüzümdeki şaşkınlığı okudu.

Gülümsedi ve kulağıma doğru eğildi. "Yalan söylemediğimi söylemiştim Riley. O elbisenin içinde gözlerimi senden alamıyorum."

Karnım küçük bir takla attı ve başını geriye çekip gözlerimin içine baktığında nefesimin kesildiğini hissettim. Neyse ki yine sözümüz kesildi. Bu sefer annem tarafından.

"İşte buradasınız. Yollar oldukça kötüleşiyor. Kennedy, canım, bu gece Rochester'a dönmen mümkün değil. Bu gece burada kalmayı ve sabah ailenizi görmeye gitmeyi planlasanız iyi olur."

Mutfak penceresine doğru yürüdüm ve dışarı baktım. Az önceki pitoresk hafif kar yağışı yerini beyaz örtüye bırakmıştı.

Kennedy önce bana, sonra anneme baktı. "Emin misin?"

"Tabii ki! Israr ediyorum." Pencerenin yanında bize katıldı, kolunu okşadı ve fısıldadı, "Riley ile onun odasında kalabilirsin."

CHAPTER 6

Kennedy

Riley ve ben onun yatak odasında saklanıyorduk. Annesinin eski yatak odasında birlikte uyumamız için ısrar etmesine pek sevinmemiş görünüyordu ama ne bekliyordu ki? Biz yetişkindik ve dışarıdaki performansım o kadar ikna ediciydi ki bu gece Riley'yi burada hamile bıraksam Bayan Kennedy'nin itiraz emin değildim.

"Kabul etmelisin ki bu oldukça komik," dedim.

"Eğlenmene sevindim."

Tüm bunları gerçekten eğlenceli bulmama rağmen, onu üzecekse burada kalmak istemiyordum. "Cidden Riley, eğer buna devam etmek istemiyorsan gidebilirim."

"Hayır. Bu havada eve gitmeni istemiyorum. Sorun değil."

"Zaten yerde uyumakta ısrar ediyorum."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu konuda tartışmadı. "Tamam."

Riley'nin odası kesinlikle eskimişti. Ergenlik döneminden bu yana pek değişmemiş olmalıydı. Duvarda saykodelik bir çiçeğin ısıltılı posterini ve masasının üzerinde Justin Timberlake'in çerçeveli bir fotoğrafı asılıydı. Bu fotoğraf, uzun kıvrıkcık saçlara sahip olduğu NSYNC günlerinden kalmaydı.

"Timberlake, ha?"

"Dur, Kennedy. Onu aldığımda on yaşındaydım. Eşyalarımın ayrılma konusunda iyi değilimdir."

"Şu anda bana *güle* güle gitmemi söylemek istiyorsun, değil mi?" "Bak, buraya geleceğini, belki de...

biraz temizlendi."

"utanılacak bir şey yok. Hepimizin aşık olduğu şeyler vardır." "Öyle mi? Seninki kimdi?" diye kuşkuyla sordu.

Çenemi kaşıdım ve kıkırdadım. "Bakalım, çok gençken *Evli ve Çocuklu*'daki Peg Bundy'yi severdim. Gerçek adını hatırlamıyorum."

Gözleri büyüdü. "Anne mi?" "Evet."

"Aman Tanrım. MILF sevgilisi gibi bir şey miydin?"

"Evet. Altı yaşında falan. Ne diyebilirim ki? Büyük kızıl saçları ve taytı sevdim."

Güldü. "Bu çok çarpık ama muhtemelen beni şaşırtmamalı."

Etrafıma bakarak, "Burada yapacak eğlenceli bir şeyiniz var mı, masa oyunları falan?" diye sordum.

"Muhtemelen biraz uyumaya çalışmalıyız."

Uyuyamayacak kadar gergindim, bu da Riley için gerçekten berbattı. Etrafta dolaştım ve raftan bir bebek aldım.

"Ah... bu kim?" "Bu

Lovey."

Bebeğin yüzünün her kırmızı lekeler vardı.

"Yüzünün nesi var?"

"Bir keresinde onu güneşin altında bırakmıştım. Yandı."

"Oyuncak bir bebeğin yanabilecek gerçek bir derisi olmadığının farkındasınız, değil mi?"

"Şey, onu güneşte bıraktım. Kıpırmızı oldu. Bunu başka nasıl açıklayabilirsin?"

Tekrar kıkırdadım. "Çok tatlısın Riley."

"Sevimli mi? Beni sinir bozucu bulduğunu sanıyordum."

"Bunu ne zaman söyledim ki? Bunca zamandır şüpheli olan *sendin*, ben değil. Seni her zaman sevimli, komik ve ilgi çekici buldum."

"İlgi çekici mi? Neye dayanarak?"

"Her şeye bu kadar öfkelenmene dayanarak. Sadece bir sürtük olmaktan çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Kendini çok koruyorsun. Burada olmak gizemin bir kısmını çözmeme yardımcı oldu."

"Öyle mi?" Yatağa uzandı. "Neden beni kendim hakkında aydınlatmıyorsun?"

"Yani, annenin seni yetersiz hissettirdiği gerçeği... bu açıkça pek çok şeyi açıklıyor. Ama şimdi bana erkek kaybetmekle ilgili anlattıklarını biliyorum... Neden biraz temkinli olduğunu anlayabiliyorum. İşte bu.

Çok büyük bir kayıp, kimsenin bu kadar genç yaşta yaşamaması gereken bir kayıp. Bu da benim yaşadıklarımı önemsiz kılıyor."

"Peki senin *bokun* tam olarak ne? Bir zamanlar aşık olduğunuzu ima ettiniz ve sonra bitti. Yani, onun için gerçekten Neil Armstrong *olmaktan* vazgeçtin. Bu da bir şey olmalı."

"Evet, *bir şeydi*, tamam. Unutmayı tercih ettiğim bir şey."

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Rafta Chewbacca kurabiye kavanozuna benzeyen bir şey gördüm. Onu elime aldım. "Bu ilginçmiş."

Panikle beni durdurmak için hızla ayağa fırladı. "Dokunma ona!" Yavaşça rafa geri koydu.

"Vay be. Orada ne saklıyorsun... bir ceset mi?" Yüzü

kıpkırmızı oldu. "Evet," diye yumuşakça nefes aldı.

"Ne?"

"Bu Frankie'nin külleri. Ailesi onları kardeşleri ve benim aramda paylaştırdı."

Oh adamım.

Elimi yüzümde gezdirdim. "Özür dilerim. Vay canına, şu anda gerçekten yüz vuruş yapıyorum."

"Sen iyisin, Kennedy. Bilmiyordun." Ayaklarına baktı, sonra tekrar bana döndü. "O... o bir *Star Wars* hayranıydı. Manhattan'a taşındığımda küllerini geride bıraktım, bunun hayatıma devam etmeme yardımcı olabileceğini düşündüm. Belli ki olmamış."

"Tanrım. Bu çok ağır." Bir nefes verdim. "Ben de orada aptalca bir şey sakladığını düşünüyordum, vibratör falan gibi."

"Vibratörümü saklıyor olsaydım, onu bulmak için çok daha yaratıcı olmanız gerekirdi."

"Gerçekten mi? Bu odada bir yerde saklandığını mı söylüyorsun?"

Dudağını ısırdı. "Belki de."

"Neden, Riley, Riley, Riley, seni pis kız," diye alay ettim. "Bu bir meydan okuma mı?" "Hayır. Çünkü onu asla bulamazsın."

"Oh, eminim yapardım."

"Hayır, tuttuğunu düşünürsek tutmazsın ve bunu bilmiyorsun bile."

Ne?

Ellerime baktığımda hâlâ güneş yanığı bebeği tuttuğumu fark ettim.

"Uh...bu bir vibratör değil."

Onu benden aldı. Bebeğin kafasını çevirip çıkarmasını ve içi boş gövdesinin içine uzanıp küçük mor bir asa çıkarmasını izledim.

Gözyaşlarımı silene kadar güldüm. "Sakın bir daha beni çarpık olmakla suçlamayın, Bayan Kennedy."

"Evet, şey. Annem çok meraklıdır. Sen yapman gerekeni yap."

"J.T.'yi düşündüğünde o şeyi kullandın mı? Bilirsin... bebeğin kafasını kırıp 'Tearin' Up My Heart'ın ritmiyle bir tanesini ovdun mu?"

Eski vibratörü odanın öbür ucuna fırlattı. "Aman Tanrım! Neden sana gösterdim ki? Delirmiş olmalıyım."

"Çünkü bana ısınıyorsun. Kabul et."

"Hayır. Sanırım biraz kafam karışık ve aklımı kaybediyorum." Esnedi. "Her neyse... geç oluyor. Yatağa gitmeliyiz. Annemin yedek yatak takımlarını nerede sakladığını bilmiyorum ve aslında ona soramam çünkü benimle uyuduğunu düşünüyor. Battaniyemi sana versem ve yorgan sende kalsa nasıl olur?"

"O da , yoksa ceketimle yerde uyusam da olur." "Hayır. Battaniyeyi al."

Bana uzattı.

"Teşekkürler."

Soğuk zemine uzandım, keşke o sıcak yatakta olsaydım, ona sarılsaydım diye düşündüm. Sonra tekrar, belki de bu biraz tehlikeli olurdu, bu senaryoda *heyecanımı* muhtemelen gizleyemeyeceğimi düşünürsek - özellikle de tüm bu vibratör ve Peg Bundy konuşmalarından sonra. Ama çoğunlukla, çünkü Riley çok güzeldi.

Hayatım boyunca uyuyamadım. Her yer sessiz ve zifiri karanlıktı, bu yüzden henüz dışarıda olup olmadığını anlayamadım.

"Uyuyor musun?" Fısıldadım.

"Uyumaya çalışıyorum," dedi düz bir sesle.

"Tamam. Bunu konuşmak istemediğin şeklinde algılıyorum. Kusura bakma. İyi geceler." Yatağı gıcırdadı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Yayınevinde çalışmaya nasıl başladığını bana hiç anlatmadın."

"İşin içine düştüm. Staj yaptım ve hiç ayrılmadım. Sonunda edebiyat dünyasını yeterince sevdim. Peki ya sen? Astronot olmak isterken nasıl oldu da yayıncılıkta çalışmaya başladın?"

İçimi çektim. "Şey, ayrıldıktan sonra bazı kötü anılardan uzaklaşmak istedim, bu yüzden çantamı topladım ve şehre giden bir trene bindim. Bir iş bile . Bir arkadaşım bana kurgusal olmayan bir dergide yönetici pozisyonu buldu.

departmanında çalıştım ve sonunda editörlüğe kadar yükseldim. Yani sizin hikayenizden çok da farklı değil."

"Kariyer için ilk tercihim bu olmazdı," dedi. "Ama bana uyuyor. Kendimi her zaman yaratıcı bir insan olarak gördüm."

"Yani vibratörünü bir oyuncak bebeğin içine saklamışsın. Bundan daha yaratıcı bir şey olamaz."

Bir an sessizlik oldu.

"Gülümsüyor musun?" diye sordum.

"Hava karanlık, bu yüzden eğer bunu itiraf etmek zorunda değilim."

Tamamen gülümsüyordu.

İkimiz de tekrar sessizleştik. Bütün öğleden sonra beni rahatsız eden bir şey olmuştu. Tavsiye köşesine yazdığı mektubu ele geçirdikten sonra Riley'nin ailesine karşı oldukça sert davranmıştım; yanlış hatırlamıyorsam annesine materyalist, bencil bir narsist diyecek kadar ileri gitmiştim. Ama buraya geldikten ve herkesi biraz tanıdıktan sonra, bunun gerçeklerden olabildiğince uzak olduğunu fark ettim. Bu yüzden sineye çektim. Hatalı olduğumu kabul edecek kadar büyük bir adamdım.

"Sana bir özür borçluyum."

"Daha açık olman gerekecek. Bana en az on tane borçlu olduğunuza eminim."

Kıkırdadım. Riley'nin kolay lokma olmaması hoşuma gidiyordu. "O köşe yazarına yazdığın küçük mektubu okuduktan sonra annen hakkında söylediklerim için demek istedim."

İç çekti. "Annem... çok fazla... biliyorum. Ama gerçek şu ki o gerçekten iyi bir insan ve harika bir anne. Noel zamanı gönderdiği o mektuplar iğrenç, evet ve beni utandırıyor ama onun kalbi doğru yerde. Bunu ailemizin başarılarını başkalarının gözüne sokmak için yapmıyor. Yapıyor çünkü gurur duyuyor."

Başımı salladım. "Evet. Bunu şimdi anlıyorum. Onun hakkında o şeyleri söylemekle hata ettim ve durumu tamamen yanlış değerlendirdim. Beni affedebilir misin?"

Riley tekrar konuşmadan önce bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Sessizleştiğimde özrünü kabul etmeyeceğimden mi endişelenmeye başladın?"

"Evet."

Güldü. "Tamam o zaman. O zaman ödeşтік. Seni affetmeden önce kötü hissettirmem gerekiyordu."

"Şeytan-kadın."

"Benim de bazı anlarım oluyor."

Birkaç dakika sonra, bu gece tanıştığım bazı insanlar hakkında konuşuyorduk... o sırada yatağın gıcırdadığını duydum. Büyük bir gıcırta değildi ama

Tutarlı, ritmik bir hareketti, sanki ileri geri hareket ediyordu ve belki de bunu fark ettirmemeye çalışıyordu. Cümlelerin ortasında durdum ve aklıma şü geldi.

Hayır. O yapmaz....

O bebeğin kafasını yerine takmış mıydı?

Hayır. Bekle. Vibratörü odanın öbür ucuna fırlatmıştı. Olamaz... Ama bana bir battaniye vermek için kalkmış ve sonra banyoya gitmişti... yani ben fark etmeden geri almış olabilir. Yine de, duymuş olmam gerekmez miydi?

Gıcırta duyabiliyordum ama vızıltı yoktu.

Belki de sadece ellerini kullanıyordu. Bu düşünceyle bir iniltiyi bastırdım.

İmkânı yok...yapmaz.

O yapamadı.

Ama yine o ses vardı... alçak ama sabit.

Squeak-Squeak.

Squeak-Squeak.

O yatakta kesinlikle bir şeyler oluyordu. *Böyle bir zamanda yerde ne halt ediyordum?!*

Anlaşılan Riley dikkatimin dağıldığını fark etmişti. "O ne?"

Kahretsin. Ne hakkında konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim

yoktu. "Kim?" "Binbaşı Saunders."

"Peki ya o?"

"Bilmiyorum... Cümlelerin ortasında sözünü kesen sendin. Dedin ki, *Binbaşı Saunders sana söyledi...* ve sonra konuşmayı kestin. Cümlelerin ortasında uyuya falan mı kaldın?"

"Umm. Evet. Öyle olmalı. Özür dilerim."

"değil," dedi. "Zaten geç oldu. Biraz uyumalıyız."

O gıcırtaıı duyduktan sonra bütün gece gözümü kırpamayacağıma emindim ama neyse. "Tamam. İyi geceler Riley. İyi geceler Riley."

"İyi geceler, Kennedy."

Tavana baktım, düşünceler içinde kayboldum - bu kadınla aynı odayı paylaşıırken kesinlikle düşünmemem gereken türden düşünceler.

Birden, gıcırta geri geldi. Ve daha yüksek sesle.

Squeak-Squeak!

Squeak-Squeak!

Ve sonra...

İnledi.

Onu kızdıracak bir şey söylediğimde ve gözlerini devirdiğinde çıkardığı inilti kesinlikle aynı değildi. Çünkü evet, bunu yaptığında çok sevimli oluyordu. Bu.... inlemek üzereyken çıkardığınız türden bir inlemeydi.

Yutkundum. Sertti.

Ne oluyor be?

Ve daha da önemlisi... *Ben de katılabilir miyim?*

Riley'den başka sesler duyabilmek için nefesimi tutarak geçirdiğim bir dakikanın ardından gülmeye başladı. İlk başta yumuşak bir kıkırdamaydı ama kısa sürede derin bir kahkahaya dönüştü.

Aman Tanrım. Benimle dalga mı geçiyordu?

Oyuncağının bacaklarının arasında olduğunu *düşünmemi* mi istedi?

Konuşmak için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Bu kadar komik olan ne?"

O kadar çok gülüyordu ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu. "Boynum beni öldürüyor. Muhtemelen uçuşun stresinden ve bugün ailemi beslediğimiz tüm yalanlardan kaynaklanıyor. Burada uzanmış sol kürek kemiğimin yanındaki bir düğümü ovuyorum ve kendi kendime küçük bir el masaj aletinin muhtemelen işe yarayacağını düşündüm. Sonra yataktan kalkıp vibratörümü yerden alsam ve yatağa döndüğümde hiçbir şey söylemeden açsam ne yapabileceğinizi hayal etmeye başladım. Muhtemelen *onu* kullandığımı, sadece omzumda *kullanmadığımı* düşünürdünüz. Ve bu düşünce nedense beni gülmekten kırdı geçirdi."

Derin bir nefes aldım. *Ne de kendini tatmin etmiyordu.*

Vay anasını.

Son birkaç dakika, bu kadınla sık sık olduğu gibi oldukça komik geçmişti. Ben de gülmeye başladım. Riley de söylediklerinin beni eğlendirdiğini düşünerek biraz daha güldü. Ama bu saçmalık onunla paylaşılmayacak kadar komikti. Kelimeleri bir araya getirecek kadar kendime gelmeye çalışırken gözlerimden yaşlar akıyordu.

"Riley, son birkaç dakikadır yatağın gıcırdadığını duydum ve herhangi bir vızıltı duymadığım için küçük sihirli değneğinle kendine yardım ettiğini ya da onu açmadığını düşündüm."

"Ne? Benim... benim... burada, yatakta, seninle bir metre ötede olduğumu mu sandın? Aklını mı kaçırdın sen?!"

Şimdi böyle söylediğine göre, bu biraz zorlama görünüyordu. Kendisi gibi tutucu bir kadın, çok uzun zamandır seks yapmadığını itiraf eden biri,

muhtemelen pille çalışan erkek arkadaşını bir meslektaşının önünde ortaya çıkarmazdı... erkek arkadaşımı gibi *yapsa* bile.

"Sanırım hayal gücüm kendini kaptırdı." "Tanrım, öyle mi düşünüyorsun?"

Vücudum sakinleştikten sonra yatağın alçak gıcirtısının yeniden başladığını duydum. Riley'nin boynundaki düğümün yardım almadan yok olacağından ciddi şekilde şüpheliydim. Birkaç dakika düşündükten sonra battaniyeyi bir kenara atıp ayağa kalktım. Riley'nin yatağına doğru yürüdüm ve kenarına oturdum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sakin ol Riley. Düğümü çözmene yardım edeceğim. Muhtemelen kendin ovmaya çalışarak diğer tarafı tahriş ediyorsun."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Evet... evinize gelip ailenize astronot olduğumu söylemek de öyle. Yine de bu ikimizi de durdurmadı. Hadi, yüzüstü dön de sana yardım edeyim."

Tereddüt etti ve sonunda büyük bir of çekti. "*İyi*. Sol omzum."

Riley yüzüstü yattı ve ben de ellerimi omuzlarına koyarak başlamaya hazırlandım. Ama kendime engel olamadım. Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Güven bana güzelim, ben senin vibratöründen çok daha iyiyim."

CHAPTER 7

Riley

İri nasırlı elleri tenimi öyle iyi kazıyordu ki nefesim kesildi.

Daha sert. Daha sert ovala beni.

Kennedy'nin sesi alçaktı. "Gömleğini çıkarabilir miyim?"

Kelimeleri zar zor bulabildim. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim kısık sesle, o anda vücudumun şiddetle karşı çıktığını bilmeme rağmen.

"Komodinin üzerindeki losyonu fark ettim. Eğer biraz kullanırsam, kesinlikle ..bir şeyler yapabiliriz. Gömleğine bulaşmasını istemiyorum. Zaten karanlık Riley. Açıkçası hiçbir şey göremiyorum."

Haklıydı. Gömleği başımın üzerinden kaldırdığımda, serin hava göğüslerime çarptığında kalbimin daha hızlı atmaya başladığını hissettim. Bu bana masum bir şeymiş gibi satılsa da, hiç de öyle hissettirmiyordu. Ve gerçekten, bu çoğunlukla benim tarafımdaydı. Kennedy Riley'nin ellerinin üzerimde olmasını istiyordum.

Avuçlarına biraz losyon doldurdu ve cildime sürmeye başladı.

Aaaah. Cennet, gerçekten bundan bu kadar zevk almak istemiyordum, ama bu çok uzun zamandır hissettiğim en iyi şeydi. Şimdi avuçlarının altını sol üst taraftaki en büyük düğümümün üzerinde yavaş, sert daireler çizerek yuvarlıyordu.

Oh, evet.

Tam doğru noktaya vurduğunda fark etmediğim bir ses benden kaçtı.

Kıkırdadı. "Demek , ha?" "Evet.

Anlayabildin mi?"

"Evet. Gerçekten sıkı." Daha sert bastırdı. "Tuttum seni. Sadece rahatla."

Diğer eli sırtımın diğer tarafında düz dururken avucuyla o noktaya odaklanmaya devam etti. Ben kaybolurken birkaç dakika geçti.

onun dokunuşunda.

Lütfen, durma.

Yüzüm yastığa karşı yana dönüktü. Ağırlığının yatağın köşesine doğru kaydığını hissettim, bir bacağı her iki yanımda olacak şekilde arkamdan bana sarıldı.

"Böyle iyi mi? Böylesi benim için daha rahat, ama bu seni rahatsız ediyorsa başka bir şey bulabilirim, sorun değil."

Yanıt olarak inledim, hala dokunuşundan çok etkilenmişim. Kennedy hafif bir kahkaha attı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Her iki elini de kullanarak omuzlarımdan sırtımın alt kısmına kadar masaj yapmaya devam etti. Daha fazlasını deneseydi onu geri çevirip çevirmeyeceğimi size söyleyemezdim.

"İyi misin?" diye yatıştırdı.

"Evet," diye fısıldadım, zar zor duyuluyordu.

Benden çıkan ve zor durumda olduğumu açıkça belli eden seslere rağmen Kennedy mükemmel bir beyefendi gibi davranıyordu.

Daha gözlerim açılmadan onu etrafımda hissettim. Gözlerimi kırptım. Kennedy'nin büyük, kıllı kolu vücuduma dolanmıştı. Farkına varır varmaz, bir şeyin kıcımlı dürttüğünü hissettim.

Aman Tanrım.

Ve üzerimde tişört yoktu.

Zıpladım ve tişörtüme uzanıp onu başımın üzerine attım. "Kennedy, uyan."

"Hmmm?" Gözlerini ovuşturdu. "Ne ?" "Nasıl oldu da yatağıma girdin?"

"Dün gece sarhoş bile değildin ve hatırlamıyor musun?"

"Hatırladığım son şey bana masaj yaptığın."

"Evet, doğru. Sırtına masaj yaparken uyuyakalmışsın. Ellerimi tenine sürerken çok rahat görünüyordun. Yerde uyumak zorunda kalmamak için masumca yanına uzanmanın önemli bir şey olmadığını düşündüm."

"Önemli bir şey değil mi? Neler olduğu hakkında bir fikrin var mı..." Ellerimle dairesel bir hareket yaptım. "Aşağıda mı?"

Yere baktı. "Tamam. Sabah oldu. Bu kadar kişisel algılama."

"Kişisel algılama?"

"Bilmiyordum." Aslında biraz kızardı. "Ben bir erkeğim. Her sabah böyle uyanıyorum. Sen burada olsan da olmasan da olurdu."

Belki de aşırı tepki vermiştim.

"Tamam, peki... sadece bu konuda bir şeyler yap," dedim gözlerimi kaçırırken. Kennedy güldü. "Ne? İndirmek mi?"

"Evet."

"Şey, tatlım, şu anda sütyen giymemiş olman hiç yardımcı olmuyor."

Lanet olsun. Unutmuşum. Aceleyle kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Yanaklarım ısındı. "Arkanı dön."

Kennedy sırtı bana dönüktü, sonra yataktan kalktı. Sütyenime uzanıp tişörtümün altına giyerken, Kennedy'nin yatakta giydiği tişörtü çıkarışını izledim.

Sırtı çok güzel şekillendirilmişti. Fiziği nefesimi kesmişti. Şortunu çıkarıp kot pantolon giydikten sonra kafasına bir tişört geçirdi.

"Bana ne zaman olduğunu söyle," dedi fermuarını çekmek için uzanırken.

Bir an için zihnim bulandı ve sonunda "Ah, doğru ya.

Ne zaman."

Döndü. "Seni yanlış yola sürüklediğim için özür dilerim. Kelime oyunu yaptım." Başımı salladım. "Hayır. Aşırı tepki verdim. Özür dilerim."

"Madem açık konuşuyoruz, sana yalan söylediğimi söylemeliyim. Her zaman böyle uyanmam. Sanırım senin yanında yatmak gerçekten iyi hissettirdi."

Yüzüm ısınmıştı. Yüzündeki hafif mahcup ifade çok sevimliydi.

Tanrı

m.

Hayır.

Kennedy Riley'e aşık olamazdım. Bu çok tehlikeliydi.

Sorunları vardı. Eski sevgilisiyle bir şeyler olmuştu ve bildiğim kadarıyla hepsi onun suçuydu. Tedbirli olmam gerekiyordu.

"Giyinebilmen için ben aşağıya iniyorum. Aşağıda görüşürüz," dedi.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" Ben sordum.

"Kahvaltı edip çıkacağım. Ailemin yanına dönmem gerek."

"Tamam, peki bundan sonraki plan nedir?"

"Hafta içinde kardeşimin düğünü için Rochester'a geleceksin, değil mi?"

"Evet, ama bana ne zaman ihtiyacın var?"

"Düğün önümüzdeki Cumartesi. Cuma mi? Sana annemin butiğinden bir elbise alacağıma söz verdim. Bu bize hazırlanmak için zaman kazandırır."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Duş alma planlarıyla kapıya yöneldiğimde, bu hafta Kennedy'nin kız arkadaşı rolünü oynamak zorunda kalacağım ya da en azından öylesine çıkıyormuşuz gibi davranacağım aklıma geldi. Bunun beni neden bu kadar gerdiğinden emin değildim ama geriordu. Bunların hepsinin sahte olması gerekiyordu, değil mi? Ancak şu anda tek düşünebildiğim, dün gece ellerinin üzerimde ne kadar iyi hissettirdiği idi. Şu anda bile onları üzerimde hissedebiliyordum. Ve bu durumun artık ne kadarının gerçekten rol olduğunu merak etmeye başlamıştım, en azından benim için.

Koridora adım attığımda sesi beni durdurdu. "Geri gelip seni almamı ister misin?"

"Hayır. Araba kiralayacağım. Uzun yolculuklar umurumda değil. Bana düşünmek için zaman tanıyorlar."

"Peki, tamam. Ve Riley?"

"Evet?"

"Mutlu Noeller."

Annem neredeyse yulaf ezmesine bayılacaktı.

"Bir jimnastikçi ve bir astronot mu?" Başını iki yana salladı. "Sakatlanman çok yazık oldu. Seni yarışırken görmeyi çok isterdim. Erkekler kulplu beygir kullanırken hep televizyona yapışıp kalıyorum. Olivia'nın hâlâ uyuduğuna inanamıyorum. Eminim seninle konuşmayı çok isterdi. Geçen yıl eşit olmayan çubuklarda ve denge aletinde Bölge Yarışmalarına katılmıştı."

Kennedy anneme jimnastikte New York eyalet finallerine kaldığını, ama son turda sırtındaki diskin kaydığını ve bu yüzden lisede Olimpiyatlara gitme şansının kalmadığını anlatmayı yeni bitirmişti.

Kız kardeşim Abby bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Jimnastikçi, ha? Sanırım esnek biri. Dün gece inlediğini duyduğuma şaşmamalı."

yatak odası duvarları."

Çiğnediğim tostta boğulmaya başladım. En azından yüzümün kızarması için bir bahanem olmuştu. Kennedy arkama uzandı ve sırtımı sıvazladı.

"İyi misin, bebeğim?"

Boğazımı temizlemekte zorlandım ve "Evet. İyiyim. Sadece yanlış boruya girdim."

Kahvaltının geri kalanında Kennedy'nin eli sırtımda kaldı ve dün gece masaj yaptığı bölgeyi nazikçe okşadı. Bir ara parmakları saçlarımın altından enseme doğru ilerledi. Ensem boyunca bir ileri bir geri giderek, şefkatli bir dokunuşla tenimi okşadı. Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu. O kadar iyi hissettiriyordu ki çenemi göğsüme indirip gözlerimi kapatmak için büyük bir istek duydum.

Tanrım, kesinlikle çok uzun zaman olmuştu. Adamın tek yaptığı boynumu gıdıklamaktı ve ben yine bir inilti çıkarmaya çok yaklaşmışım. Buna son vermem gerekiyordu. Aniden ayağa kalktım ve masayı toplamaya başladım. Ama Kennedy bana yardım etmekte ısrar edince kaçış planım geri tepti. Tabii ki, mükemmel bir sahte erkek arkadaş olduğu için, anneme ve kız kardeşime yerlerinde kalmalarını söyledi. Sonra bir baktım, arkamdan yaklaştığında mutfakta lavabonun başında dikiliyordum. *Çok yakındı*. Göğsünden sırtıma yayılan sıcaklığı hissettim ve nefesi boynumu gıdıkladı.

"Kalmak istersen birazdan hediyeleri açacağız. Senin için bir şeyim olmadığı için üzgünüm," dedim sessizce.

"Çok fazla uyarın olmadı Riley. Ve gerçekten yola çıkmam gerekiyor." Omzumdaki saçlarımı taradı ve kulağıma yakın bir yerden alçak sesle konuştu. "Ben yokken bütün hafta ne yapacaksın, hmm?" Bu kadar yakınımdaki bedeninin bana yaptıklarını görmezden gelmeye çalıştım.

"Annem muhtemelen onunla alışverişe gitmemi isteyecek. Bilirsin işte, buraya geldiğimizden beri ne kadar kalın porselen desenleri seçtin."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Turkuaz renkli Wedgwood Florentine'i seviyorum."

Musluğu kapattım, sonra ona doğru dönerken ellerimi bir bulaşık bezine sildim. Kennedy geri çekilmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Bunu uydurdun mu yoksa bu gerçek bir porselen deseni mi?"

Saçımdan bir tutam aldı ve parmaklarının arasında ileri geri yuvarlamaya başladı. Garip bir şekilde, bundan oldukça büyülenmiş görünüyor. "Çoğu insan porselenlerini sergiler ama aslında kullanmaz. Büyükannem kendininkileri sadece

torunları için. Besleyecek torunlarınız olduğunda her günün özel bir gün olduğunu söylerdi. Wedgewood Florentine onun turkuaz deseni idi."

"Öldü mü? Vefat mı etti?"

Gözlerimin içine baktı ve başını salladı, sonra saç telini tembelce parmağına doladı ve biraz çekti. "Birkaç yıl önce öldü. Kanserden."

"Özür dilerim."

Kennedy başını salladı. "Her neyse, eski karımla eşyalar için kayıt yaptırırken, büyükanne min porselen desenini almak istedim. Hoşuma gitti ve benim için güzel anılar uyandırdı. O ise bu fikri hemen reddetti ve evinde rüküş turkuaz tabaklar istemediğini söyledi."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Kayıt mı? Eski sevgilinle nişanlandığını mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Oh. Ne oldu?"

"Bu uzun bir hikaye. Ama en iyi şekilde sonuçlandı. Yakında evleniyor."

Oh. Vay canına. Sadece birkaç cümlede çok fazla bilgi vardı. Ve bu sefer bu kadar kolay paçayı kurtarmasına izin vermeye hazır değildim. "Bu konuda konuşmak istersen bulaşıklar bekleyebilir."

Tam anlamıyla parmağına dolanmış olduğum yere baktı. Annem mutfığa daldığında bana daha fazlasını anlatmayı düşünüyor gibiydi. Kennedy o zaman doğruldu ama saçlarımla oynamaya devam etti.

"Kennedy, boyun çok uzun, benim için kilerin en üst rafındaki birkaç şeye uzanabilir misin?"

Kennedy saçımın bir tutamını tekrar çekiştirdi ve alnımdan öpmek için eğildi. "Başka zaman. Müstakbel kayınvalidemin bana ihtiyacı var ve sonra gerçekten yola çıkmam gerekiyor."

Annemle birlikte kilere doğru yürümesini izlerken uzun bir iç geçirdim. Annemin Spode Noel tabaklarından bazılarını çıkarırken ikisi de gülüyordu.

Kennedy Riley kesinlikle bir muammaydı. Sert bir kabuğu vardı, buna hiç şüphe yok. Ama katmanları soydukça, belki de, sadece belki de, bu sert dış görünüşün yumuşak bir kalbi koruduğu için böyle olması gerektiğini fark ettim.

"Dikkatli sür."

O sabahın ilerleyen saatlerinde Kennedy kiralık arabanın arka kapağını çarparak kapattı ve ayaklarının dibine kar yağdı. Ellerini kot pantolonuna sildi, sonra ellerini ceketinin ceplerine soktu. Kar yağışı gece bir ara durmuştu ama yerde en az sekiz santim beyaz madde bırakacak kadar uzun süre devam etmişti. Hayatı durma noktasına getirecek kadar değil ama araba kullanmayı gerçekten baş ağrısı haline getirecek kadar.

"İyi olacağım. Bana bir şey olmaz. Bu yan yolları çoktan sürdüler, bu yüzden otoyolun şimdiye kadar temizlendiğinden eminim."

Onu arabaya kadar geçirirken üzerime kalın bir hırka giymiştim ve onu daha sıkı sarmıştım. Dışarısı buz gibiydi. Ağır montumu almalıydım. Kar durmuş olabilirdi ama sıcaklık düşmeye devam ediyordu.

"Eve girmelisin. Paltosuz çok soğuk."

Başımı salladım. Ama sonra gariplik başladı. Bu adama nasıl veda etmem gerekiyordu? Son bir buçuk gündür birbirimizi seven bir çift gibi davranıyorduk ve o benim yatağında uyumuştı, bu yüzden ona el sallayıp en azından sarılmamak garip geliyordu. "Pekâlâ. Gelecek hafta sonu görüşürüz." Öne atıldım ve ona durumu daha da rahatsız edici hale getiren inanılmaz derecede garip, beceriksiz bir sarılma verdim. Geri çekildiğimde Kennedy sessizce bana baktı. Muhtemelen benim en büyük aptal olduğumu düşünüyordu.

"Tamam," dedim tekrar. "Peki... iyi haftalar."

Döndüm ve eve doğru aceleyle iki adım attım.

"Riley, bekle." Kennedy aniden kolumdan tuttu ve beni kendisine doğru çekti. "Annen pencereden seni izliyor."

Omzumun üzerinden geriye bakıp ön camları taradım. "Kimseyi göremiyorum."

"O sadece . Ve şüphelenmesini istemeyiz. Bu yüzden korkarım bana bundan daha iyi bir veda etmeniz gerekecek."

"Ama..."

Sözlerimi bitiremeden Kennedy yüzümü ellerinin arasına aldı ve ağzını yüzümün üzerine kapattı. İlk başta şok oldum ve donakaldım, ama sonra o etrafımdayken asla uzakta görünmeyen arzunun bir dalgası beni ele geçirdi. Dudakları çok yumuşaktı ama hareketleri sertlik sınırındaydı. Bir tanesi

Büyük elleri boynumun arkasına dolandı ve başımı istediği gibi sıkıp eğdi. Çok iyi hissettirdi, ağzına doğru iç çektim ve o da bu fırsatı dilimi bulup öpücüğü derinleştirmek için kullandı. Bana ne oldu bilmiyorum ama dilini emmek için çok güçlü bir dürtü duydum.

Ondan sonra kıyamet kopmuş gibiydi. Kennedy inledi, sonra alt dudağımı ağzına çekti ve ısırıldı.

Kaldırıldığımı hayal meyal fark ettim. Bir an yüzüm kiralık arabaya dönüktü, sonra sırtım arabaya yaslanmıştı, Kennedy sert vücudunu benimkine bastırıyordu. Birleşen dudaklarımızın arasından yüksek sesli bir inilti geçti. Hangimize ait olduğundan bile emin değildim. *Tanrım, o kadar iyi hissettiriyordu ki.* Ellerimi kalın saçlarına daldırdım, ipeksi yumuşak telleri çekiştirdim, onu daha da yaklaştırmak için çaresizce.

Orada ne kadar durduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu, annemin araba yolunda gençler gibi öpüşüyorduk. Ama sonunda hava almaya çıktığımızda, ben nefes nefese kalmıştım ve Kennedy'nin yanakları kızarmış, ağır bakışları dudaklarımda oyalanıyordu.

Birkaç kez göz kırptım ve şişmiş dudaklarımı parmaklarımla kapatmak için uzandım. "Vay canına."

Kennedy'nin ağzı artık fazlasıyla bağlandığım o yavaş, seksi gülümsemeye doğru kıvrıldı. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Yani, bu..." "Evet."

Öyleydi."

Buz gibi bir hava ve titredim. Soğuğu tamamen unutmuştum. "İçeri girsen iyi olur."

"Evet. Ummm. Tamam. Cuma görüşürüz."

Şaşkın bir halde araba yoluna doğru yürüdüm. Ön kapıya ulaştığımda arkama bakmaktan kendimi alamadım. Kennedy onu bıraktığım yerden kıpırdamamıştı ve gözleri hala benim üzerimdeydi. El salladım, o da sonunda arabanın kapısını açtı ve bindi.

Dışarının buz gibi olması önemli değildi. Doğaçlama öpüşme seansımızdan dolayı hala yanıyordum ve eve girmeden önce biraz serinlemeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden kapıda durdum ve Kennedy'nin arabasının uzaklaşıp bloğun aşağısına doğru gitmesini izledim.

Sonunda, arka lambalar artık görünmez olduğunda, ön kapıyı açtım ve aceleyle içeri girdim. Annem ve kız kardeşim yemek masasında oturuyorlardı, Kennedy'yi dışarı çıkarmak için ayrıldığımda tam olarak oturdukları yerde. Annem bana baktı.

"Kennedy iyi kurtuldu mu?"

"Evet." Parmağımı ön kapıya doğru uzattım. "Umm... sen... birkaç dakika önce pencerede değil miydin?"

Annem kıkırdadı. "Hayır, tatlım. Meraklıyım ama o kadar da değil. Eminim siz iki aşk kuşunun vedalaşmak için biraz özel zamana ihtiyacı vardı."

Hmmm...

"Pencerede *kimse* var mıydı? Panjurların hareket ettiğini gördüğümü sandım."

Annem gülümsedi. "Hayır, tatlım. Sen Kennedy'yi arabaya kadar geçirmeye gittiğinden beri hiçbirimiz kılımızı bile kıpırdatmadık."

CHAPTER 8

Riley

"Yani planlarda ufak bir değişiklik oldu."

Rochester'a giderken Kennedy beni aradı. Sadece yirmi dakika uzaklıktaydım.

"Ne oldu?"

"Düğündeki çocuklarla smokin sıkışıp kaldım. Bütün ölçüleri karıştırmışlar ve şimdi düzeltmeye çalışıyorlar. Bu yüzden seninle annemin dükkanında buluşamayacağım."

Kennedy'nin annesi ona butiğinin anahtarlarını verecekti, böylece beni düğün için bir elbise seçmeye götürebilecekti. Bu haberin ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim.

"Seni bir yerde bekleyeyim mi?"

"Hayır. Beni beklersen prova yemeğinden önce yeterince vaktimiz olmaz. Az önce annemle konuştum ve seninle orada buluşacak."

Panik . "Kennedy, annenle sensiz buluşamam!" "Neden?"

"Daha ne söyleyeceğimi bile konuşmadık." "Gerçekten mi Riley? Sadece kendin ol. Bu kadarı yeter de artar bile. İşte söyleyebileceğin hiçbir şey seni olduğundan daha iyi yapamaz."

Sözleri beni biraz olsun sakinleştirdi. *Cidden, ne kadar tatlı bir söz.*

"Sanırım işleri biraz renklendirmemi isteyebileceğini düşündüm. Bilirsin, seni yanan bir binadan kurtarıırken tanışmamız gibi. Bu tür şeyler."

İçten bir kahkaha attı. "Riley, planımız asla bu değildi. Doğruyu söyle. Gerçi Noel'de annene dişlerimin arasından yalan söylediğimi söylemeyi ihmal edebilirim. Annemin bunları bilmesine gerek yok."

Bir nefes verdim. "Tanrım, şimdi gerginim. Benimle olacağını sanmıştım."
"Riley. İyi olacaksın. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Bayan Riley'nin butiği, bir sokağın köşesinde yer alan küçük bir evdi. Vitrinde şampanya rengi kuşaklı beyaz dantel bir gelinlik sergileniyordu ve bir tabelada şöyle yazıyordu: *Suzanne's Bridals*. Kennedy'nin bana anlattığına göre annesinin dükkânında gelinliklerin yanı sıra normal elbiseler ve ayakkabılar da bulunuyordu.

Sahte erkek arkadaşınızın ailesiyle tanışmak için tek durak alışveriş. Kapıyı açtığımda bir zil çaldı.

"Hemen geliyorum!" Arkadan birinin seslendiğini duydum.

Bayan Riley ile tanışmak için hazırlanırken avuçlarım terlemişti. Gözlerim odanın sol tarafı boyunca sıralanmış beyaz elbiseleri takip etti. Diğer tarafta ise gökkuşağı renklerinde gece elbiseleri ve daha kısa elbiseler vardı.

"Riley?"

Sese doğru döndüm.

Kısa kahverengi saçları ve kocaman bir gülümsemesi olan minyon bir kadın beni karşıladı. "Bayan Riley?"

"Lütfen bana Suzanne de. Tanrım, ilk adının soyadımız olduğu gerçeğini bir türlü kabullenemiyorum!"

"Evet. Oldukça komik bir tesadüf."

"Kennedy bana ikinizin bu şekilde tanıştığını söyledi? Bazı e-posta mesajlarınızı aldıktan sonra ukalalık mı yapıyormuş?"

Gözlerimi kırpıttım. Annesine bu konuyu açması beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Evet. Tam olarak böyle tanıştık," diye kıkırdadım ve gözlerimi indirdim, o e-postalar hakkında ne kadar şey bildiğini merak ediyordum.

"Sana çok düşkün görünüyor. Sanırım böyle olması gerekiyordu."

Gülümsedi. "Her neyse, seni utandırmak istememişim."

Öyle olduğumu fark etmemiştim.

Ellerini birbirine vurdu. "Sana bir elbise , olur mu?"

Kennedy bana bedeninizi e-posta ile gönderdi."

Suzanne bana aklımda hangi rengin olduğunu sordu, ben de ona özellikle koyu tonlardan hoşlandığımı çünkü çok soluk renklerin beni solgun gösterdiğini söyledim. Kırmızı, mavi ve mürdüm renklerinde birkaç kısa elbise seçti.

"Şurada köşedeki soyunma odasında üstünü değiştirebilirsin. O zaman çık ve buradaki büyük aynayı kullan. Daha iyi ışıklandırma."

"Teşekkür ederim." Giyinmek için soyunma odasına girdim. Yukarı.

Ana odaya döndüğümde başka biri daha gelmişti, genç biriydi, Benim yaşlarımda çekici bir kadın.

Kennedy'nin annesi bizi tanıştırdı. "Riley, bu oğlum Bradley'nin nişanlısı Felicity."

"Oh, gelin sensin! Tebrikler," dedim. "Sizinle tanışmak çok güzel." Felicity'nin uzun kahverengi saçları vardı ve bana biraz aktris Katie'yi hatırlatıyordu.

Dawson's Creek günlerindeki Holmes.

"Riley, Kennedy'nin düğün arkadaşı."

Felicity'nin gözleri büyüdü ve ağzı biraz düştü, sanki Kennedy'nin eve birini getireceği haberi bir şokmuş gibi. "Vay canına, tamam. Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Aynı şirkette çalışıyoruz ama farklı bölümlerde." "Ah, bir ofis aşkı."

"Sayılır, sanırım. Ama yine de buradayım. Ve o harika bir adam." "Oh, biliyorum," diye beni temin etti.

Konuyu Kennedy ile olan ilişkimden değiştirmeye çalışarak, "Elbisen buralı mı?" diye sordum.

"Tabii ki. Başka nerede olacak?" Sırıttı. "Aslında son provam için buradayım. Suzanne nasıl olsa seninle tanışmak için buraya geleceğinden, bunu yarın sabaha kadar beklemek yerine şimdi yapabileceğimizi düşündü." Elbiseme baktı. "Bu arada erik rengi sana çok yakışmış."

"Teşekkürler. Sanırım bu o. Diğerlerini denememe bile gerek olduğunu sanmıyorum. Bunu çok sevdim."

"Daha fazla katılamazdım. Sana çok yakışıyor." Heyecan gözlerini doldurdu. "Elbisemi görmek ister misin?"

"Elbette. Çok isterim."

"Tamam. Hemen döneceğim!"

Felicity, Suzanne ile birlikte arka odaya doğru gözden kayboldu. Uzun gelinlik raflarına doğru ilerledim ve özellikle bir tanesinde durdum.

Kesinlikle bayıldım. Evet, benim büyük günüm olsaydı bunu seçerdim. Sade bir dantel elbise, trompet tarzı, straplez ve sadece bir parça ışıltı. Kalbim ağırlaştı çünkü o anda Frankie'yi ve nasıl evlenme teklif etmeyi planladığını ama hiç fırsat bulamadığını düşündüm.

Felicity yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Sindirella tarzı balo elbisesinin kenarlarını tutarak odaya geri döndüğünde hüzünlü düşüncelerimden sıyrıldım ve beklenmedik bir gözyaşını geri kııptım.

"Aman Tanrım. Muhteşem görünüyorsun, prenses gibisin," dedim aynanın önündeki yükseltilmiş platforma adımını atarken, kocaman tül etek hiç de benim tarzım olmasa da.

Suzanne elimin hâlâ hayranlıkla baktığım elbisenin üzerinde olduğunu fark etti. "Bunu beğendin mi? İyi seçim."

"İstiyorum."

"Bu aslında benim orijinal tasarımı. Bunların hepsini ben tasarlamıyorum ama bu özel bir tasarım. Maalesef hiç gerçekleşmeyen bir düğün için yaptım."

"Yani lanetli mi? O zaman benim için mükemmel," diye güldüm. "Denemek ister misin?"

"Oh, yapmamalıyım."

"Hadi Riley!" Felicity söyledi. "Eğlenceli olacak."

Beni ikna etmene gerek kalmadı. Gerçekten muhteşem bir elbiseydi. Omuz silktim ve raftan indirdim. "Tamam!"

Soyunma odasına geri dönüp elbiseyi giydikten sonra, sırt kısmının korse gibi olduğunu ve sıkıştırılıp bağlanması gerektiğini fark ettim. Biraz yardıma ihtiyacım olacaktı.

Dışarı çıktığımda Suzanne, "Ne kadar güzel. Bu elbise senin için yapılmış görünüyor, Riley!"

Felicity arkamdan geldi. Korsenin arkasını bağlamaya başlarken, "Bırak ben yapayım," dedi.

Butik telefonu çaldı ve Suzanne cevap vermek için ortadan kayboldu.

Felicity kravatlar üzerinde çalışmaya devam ederken, "Burada olmana gerçekten çok sevindim Riley," dedi.

"Teşekkür ederim. Burada olmaktan memnunum."

"Kennedy'nin geleceğinden hiç emin değildik. Sonra aniden eve doğru yola çıktı ve düğün partisinde yer almayı kabul etti. Tekrar konuşabileceğimiz noktaya gelmek uzun bir yol oldu. Bir parçam onu her zaman sevecek ama aynı şekilde değil tabii ki."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Aynı şekilde mi?"

Gözleri aynada benimkilerle buluştuğunda yüzü dondu. "Kennedy... sana geçmişimizden bahsetti, değil mi?"

Yutkundum. "Korkarım ki hayır." "Kahretsın. Ben sadece..."

Yüzümü ona döndüm. "Hangi tarih?"

"Kennedy ve ben Bradley'e aşık olmadan önce birlikteydik." "Bradley.

Kardeşi." Kafamın içindeki çarklar o kadar hızlı dönüyordu ki başım dönüyor. "Bekle. Sen... uğruna Neil Armstrong olmadığı kişi misin?"

Kaşlarını çattı, kafası karışmış görünüyordu. "Pardon?"

"Uzay programını geri çevirdiğinde birlikte olduğu kişi mi?"

"Oh. Evet. O zamanlar beraberdik." Bunu bana açıklarken yaptığı hatanın farkına varmış gibiydi. "Kahretsın. Eğer sana söylemediyse, hiçbir şey söylememeliydim."

"Hayır, yaptığına sevindim."

"Belki bu konuşmayı yaptığımızdan bahsetmemeliyiz?"

"Bırakayım da kendi zamanında bana kendisi anlatsın. Eğer bilmemi istiyorsa."

Boynuma yakın bir yerde olmamasına rağmen bir şekilde beni boğuyormuş gibi hissederek yakamla uğraştım. Bu yeni bilgi beni şaşkına çevirdi.

Kennedy'nin eski sevgilisi onu terk etti... kardeşi için. Yarın onunla evleniyordu.

Kennedy de düğündeydi.

Bu, neden bu kadar uzun süredir eve gelmediğini çok iyi açıklıyordu.

Suzanne tam dönerken kapının zili çaldı. Hepimizin kafası aynı anda ona döndü.

Kennedy'nin gözleri iki kız ve iki elbiseden oluşan gerçeküstü manzarayı görünce kocaman oldu.

CHAPTER 9

Riley

"isteyebilirsin."

Kennedy prova yemeğine geldiğimizden bu yana dördüncü içkisini kaldırdı ve bardağı bana doğru eğmeden önce son damlasına içti. "Kendi işine bakmak isteyebilirsin."

İçimi çektim. Bu öğleden sonraki butikten beri Kennedy değişmişti. Yavaş yavaş tanımaya başladığım o tatlı adam yerine, e-posta yazışmalarımızda tanıştığım o kendini beğenmiş herife dönüşmüştü. Onunla Felicity hakkında konuşmaya çalıştığımda, bana Felicity ve kardeşiyle neler olduğunu anlatması için kapıyı açtığımda, beni susturmuştu. Şimdi odada kocaman bir fil vardı, en azından benim için... Bildiğimi belli etmedim ama o da hiçbir şeye gönüllü olmadı.

Biri çatalını bardağına vurdu ve tüm oda kristal çınlamalarından oluşan bir senfoni duyulana kadar buna eşlik etti. Görünüşe göre bu, müstakbel gelin ve damadın öpüşmesi gerektiği anlamına geliyordu -bu geceden önce hiç duymadığım bir gelenek. Ama Bradley her öpücüğün bir öncekinden daha uzun sürmesini sağlayarak en az yarım düzine kez öpüşmüşlerdi. Gülümseyen ağabeyi ve parlayan eski nişanlısının öpüşmesini gören Kennedy'nin yüzünü izledim. Bradley aslında Kennedy'nin daha kısa ve daha az yakışıklı bir versiyonuydu. Ayrıca gösteriş meraklısıydı. Felicity'yi dramatik bir şekilde arkaya doğru eğdi ve salon alkıştan yıkıldı.

Kennedy yanımızdan geçmeye çalışan garson kızımızı durdurdu. Kelimeleri bulanıklaşmaya başlamıştı. "Bir cin tonik daha. Double olsun."

Kaşlarımı çattım ve ona baktım. "*Lütfen. Lütfen* demek istedi."

O gittikten sonra Kennedy bana doğru eğildi. Kulağıma fısıldamaya çalışırken bütün gece içtiği bok gibi kokuyordu. "Bunu altımda söylediğini duymak isterdim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"*Lütfen*. ama. Benim için tekrar söyle. Geçen gece boynunu okşarken çıkardığın o nefesli, seksi sesi kullan. Bütün hafta boyunca rüyamda ellerimi tekrar üzerinde gezdirmem için bana yalvardığını gördüm."

Elimi göğsüne koydum ve geri çekilmesi için onu dürttüm. "Öncelikle, eğer düşünüyorsan... fısıldamıyorsun." Diğer tarafında oturan ve bizi merakla izleyen teyzesine el salladım. "İkincisi..." Yaklaştım ve *gerçekten* fısıldadım, "...bütün hafta beni hayal ettiğini bilmek güzel olsa da, hiçbir şey için yalvardığımı duymayacaksın. Ben yalvarmam. Ve bunun üstünde olduğum için değil, buna mecbur olmadığım için. Rüyalarındaki gibi senden aşağıda olsaydım, yalvaran *sen* olurdun. Ve son olarak, ben sarhoş ve pasaklı değilim."

Kennedy gülmeye başladı. Sessiz, kibar bir kahkaha değil, tam anlamıyla yüksek sesli, sarhoş bir kahkaha. Kardeşi, herkesin önünde yaptığı sevgi gösterisini bitirmiş bir halde yanına geldi ve elini Kennedy'nin omzuna koydu. Bradley gülümsedi, yanımda oturan adamın durumundan habersizdi. "Gelmeye karar vermene çok sevindim, küçük kardeşim."

Kennedy kıs kıs güldü ve mırıldandı, "Başka nereye gelirdim biliyor musun? Senin içine...."

Olamaz. Gözlerim büyüdü. Oldukça alçak sesle söylemişti, bu yüzden Bradley'nin duyup duymadığından emin değildim ama bunu öğrenmek için bir yumruğun inmesini beklemiyordum. Aniden ayağa kalktım. "Bize izin verir misiniz? Tuvalete gitmem gerekiyor. Kennedy de tam bana nerede olduğunu gösterecekti."

Kennedy kaşlarını çatarak bana baktı ve koltuğunda bir ileri bir geri sallandı. Odanın diğer tarafını işaret etti. "Hemen şurada."

Dirseğinden çekiştirdim ve onu ayağa kaldırdım. "Evet ama kaybolabilirim. O yüzden neden bana göstermiyorsun?"

Kardeşiyle yüzleşmek için döndü. "Muhtemelen biraz daha yüz emmek istiyordur. Şu şeyi yapıyor-"

Onu sertçe çektim. Bradley güldü. Neyse ki nişanlısının içine girmekle ilgili kısmı anlamamış olmalıydı. Kardeşinin omzuna bir tokat attı. "Siz iki aşk kuşu gidin eğlenin."

Kolumu Kennedy'ninkine bağladım ve onu restoranın içinden tuvaletlere doğru yönlendirdim. Oraya vardığımızda, yüzümü ona döndüm.

"Bak, birbirimizi çok iyi tanımıyoruz. Ama seni tanıdığım kısa süre içinde çok gururlu olduğunu öğrendim ve yarın burada bir olay çıkarırsan kendinden pek memnun olacağını sanmıyorum."

bu gece. Bence bu akşamlık bu kadar yeter deyip annenin evine dönmeliyiz."

Kennedy odaklanmakta zorlanıyor gibiydi, gözlerimin arasında ileri geri bakarken birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Sonra omuzları çöktü. "Tamam." Sesi biraz kaybolmuş gibiydi.

"Teşekkür ederim. Neden erkekler tuvaletine gidip yüzüne biraz su çarpmıyorsun, ben de vedalaşmaya gideyim."

Ellerini ceplerine soktu. "Tamam."

Kennedy erkekler tuvaletine gidene kadar bekledim ve sonra annesini aramaya çıktım. Ayrılacağımızı öğrenince hiç şaşırmaşa benzemiyordu.

"Kennedy kendini pek hissetmiyor Suzanne, o yüzden biz gidiyoruz."

Hüzünle gülümsedi ve elimi tuttu. "Anlıyorum. Bu onun için zor olmalı. Yine de bence gelmesi iyi oldu. Bazen çekip gideriz ama kapıyı arkamızdan tam olarak kapatmayız ve bu da yolumuza devam etmemizi engeller." Suzanne kolumu okşadı. "Yine de ikiniz hakkında içimde iyi bir his var. Hayatım boyunca çiftlerle çalıştım ve bazen sadece bilirsiniz."

Aşk bağı radarının oldukça bozuk olduğunu düşündüm ama duygularını incitmek istemediğim için sadece gülümsedim. "Bu güzel yemek için teşekkür ederim."

Uber'in arkasına bindiğimizde Kennedy hâlâ somurtuyordu. "İyi misin?" diye sordum.

Uzun süre pencereden dışarı baktı ve sonra uzanıp kucığımdan elimi tutarak beni şaşırttı. Parmaklarını benimkilerle ördü. "Teşekkür ederim," dedi.

"Bir değil. Arkadaşlar bunun içindir."

Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürdü ve benimkinin üstünü öptü. "Arkadaşız, ha? Biz böyle miyiz?"

Vücudunun herhangi bir yeri benimkine değdiği anda kollarımdaki ve boynumdaki tüm tüylerin diken diken olduğunu düşünürsek, belki de aramızda küçük bir şey daha vardır diye düşünüyordum. Ama sarhoş bir adamla sohbet etmek aptalcaydı. Başımı salladım. "Evet, biz arkadaşız."

Kennedy bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Bu çok kötü. Çünkü dilinle yaptığın o şeyi gerçekten çok seviyorum."

Panjurları açma vakti gelmişti. Sabah 5'ten beri ayaktaydım, erik rengi elbisemi çoktan giymiştim ve uygun ışıklandırma olmadan makyajımı yapmayı başarmıştım. Bu sırada Kennedy horlamaya devam ediyordu.

Kimse uyanmadan önce gizlice koridora çıkmış ve çabucak duş almıştım. Dün geceden sonra annesiyle ya da diğer misafirlerle yüzleşmek zorunda kalmak istemiyordum; en azından Kennedy'yi tampon olarak kullanana kadar.

Omzunu dürterek, "Kalk ve parla" dedim.

Gözlerini kırıştırtarak açtı. "Saat kaç?" diye inledi.

"Neredeyse öğlen oldu. Tören ikide başlıyor, o yüzden seni kaldırmanın zamanı geldi düşündüm."

Gözleri daha da açıldı. "Neden beni daha önce uyandırmadın?" "Şey, uykuya ihtiyacın vardı."

Kennedy'nin saçları karmakarışık. Doğrulup şakaklarını ovuşturdu. "Dün gece hakkında... Ne söylemiş ya da yapmış olabileceğimden emin değilim... Ben-"

"Kennedy, sorun değil. Hepimizin böyle geceleri olur."

"Seninle arabaya sonrasını pek hatırlamıyorum."

"Çünkü Uber'de bayılmıştın. Seni evin içine sürüklemek zorunda kaldım."

Kaşlarını çattı, biraz utanmış gibiydi, sonra sordu: "Bekle. Eğer yatakta ben varsam, sen nerede uyudun?"

Ona gerçeği söyledim. "Hemen yanında."

"Bütün gece yanımdaydın ve benim haberim bile yoktu?"

"Evet. Çıplak ve her şeyiyle," diye yalan söyledim. "Sorumlu bir şekilde içmediğinizde kaçırdığınız tüm şeyleri görüyor musunuz?"

"Böyle oynama Riley. Eğer bütün gece yanımda çıplak olsaydın ve ben her şeyi kaçırıyordum, yemin ederim bir daha asla içmezdim."

Göz kırptım. "Tamam, pijamalarımı giyiyordum. Ama senin yanında uyudum. Zararsız olduğunu düşündüm. Temelde bir kaya yığını gibiydin. Dün gece hiçbir şey *hareket etmeyecekti*, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Gerçekten şaşkın görünüyordu. "Buradaki ilk gecende bir pislik gibi davrandığım halde neden bu kadar anlayışlı davranıyorsun?"

Neden bu kadar iyi davrandığım konusunda kafasının karışmış olması mantıklıydı. Felicity'nin bana uzun zamandır eve gelmemesinin gerçek nedenini söylediğini bilmiyordu. Hâlâ bugünden neden bu kadar korktuğunu bilmediğini sanıyordu. Yani cevabım tam olarak gerçeği yansıtmıyordu.

"Bizi en başta Noel için bir araya getiren şeyi unutuyor musun? Ailenizin sizi strese izin vermenizi anlayacak biri varsa, o da

Ben."

Kennedy yorganı itti ve yatağın kenarına oturdu. Dün gece gömleğini çıkarmıştım ama pantolonu üzerindeydi, bu yüzden onunla uyumuştı.

"Prova yemeğindeki davranışından sonra, ondan önce butikte annemle birlikte seni ateşe atmamdan bahsetmiyorum bile, beni neden bu kadar kolay affettiğinden emin değilim. Ama teşekkür ederim."

Yarı gülümsedim. "Bugünü atlatmaya çalışalım, olur mu?" "Bu gece içmeyeceğim. Bunu sana bir daha yapmayacağım."

"Bunu takdir ediyorum. Ama sen varsın, Kennedy. İçmek istersen sorun değil. Bu bir düğün."

"Olmaz öyle şey. Seni destek olman için yanımda getirdim ama bu, sosu bırakmadığım için beni kapıya kadar sürüklemeni içermemeli. Su içmeye devam edeceğim." Bana döndü ve konuşmak için ağzını açtı, sonra sustu. "Tanrım, Riley, çok güzel görünüyorsun. Cidden, gelinin önüne geçmemen gerektiğini söylediklerini sanıyordum."

"Hay aksi, akşamdan kalmayken çok tatlı oluyorsun."

"Şaşırtıcı bir şekilde, düşündüğüm kadar berbat hissetmiyorum. Aslında açlıktan ölüyorum," dedi gözleri göğüs dekoltemde oyalanırken.

Bacağına bir şaplak attım. "Hadi. Hareket et. Acele et ve giyin. Belki törenden önce yolun aşağısındaki IHOP'a gidebiliriz. Yakında kahve içmezsem sanırım kafam patlayacak."

"Neden mutfığa gidip biraz almadın? Annem her zaman erkenden bir tencere hazırlar."

Dürüst cevap benim için pek de iyi olmayacaktı. "Ben... ailenle konuşmak istemedim."

"Yani burada kalıp uyanmamı mı bekledin?"

"Evet. *O kadar* antisosyalim. Kimse uyanmadan kalkıp duş aldım ve o zamandan beri senin zavallı kışınla birlikte buraya hapsedildim."

"Dün gece bana katlandığın için kafan büyüklüğünde bir fincan kahveyi hak ettin. Hadi gidip karnını doyuralım ve kafein alalım."

"Benim de çok fena işlemem lazım." "Neden işlemedin?"

"Tuvalete gitmek için koridorda birini geçmem ve ne bileyim, önce *sohbet* etmem gerekirdi."

"Yani şimdi sırf uyumama izin verdiğin için altına işeyeceksin." "Hemen hemen. Sadece dışarı çıkıp seninle konuşmak için bekliyorum. dikkatlerini dağıtmak için, sonra koridordan gizlice geçeceğim."

Kennedy bana gülüyordu. Onu gülerken görmek güzeldi çünkü muhtemelen bugün için gerçekten endişelendiğini biliyordum.

Gözlerim şifonyerinin köşesindeki oyuncak ayıya takıldı. "Güzel Teddy," diye takıldım.

"Buna inanmayabilirsiniz ama onun içinde saklanan seks oyuncakları yok."

Karnımı tuttum. "Aman Tanrım. Beni güldürme, gerçekten altıma işeyeceğim."

Kendini zorla ayağa kaldırdı. "Hadi, tatlım. Gidip sana işeyecek bir kap bulalım."

Bir mucize eseri ev artık sessizdi. Daha önce insanların konuştuğunu duymuştum ama hepsi evi terk etmiş olmalıydı. Kennedy bize iki fincan kahve doldururken koridorun sonundaki banyoyu huzur içinde kullanabildim.

Onları odasına götürdük ve o duş aldıktan sonra Kennedy'nin smokin pantolonunu ve beyaz gömleğini giymesini izledim. Dolabının kapağına iliştirilmiş boy aynasında kendine bakarken arkasında durarak erkeksi güzelliğine ve kaslarının o gömlekte nasıl görüldüğüne gizlice hayran kaldım. Pantolonun kışını nasıl sardığından bahsetmiyorum bile.

Bana doğru döndü ve gömleğinin kumaşını düzeltmeden önce kravatını düzeltmesine yardım ettim. Kalbinin kumaşın üzerinden ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordum. Gözlerimiz bir an için kilitlendi. Sertçe yutkundum. Gözlerinde gördüğüm çığ sıcaklık karşısında dudaklarım aralandı. Ona karşı artan çekimim bu karmaşık karmaşayı daha da karmaşık hale getiriyordu.

Tanrım. Felicity ne düşünüyordu? Bu adamdan vazgeçmesine ne sebep olmuş olabilir?

Bütün günün bana gerçeği itiraf etmeden geçmesine izin verip vermeyeceğini merak ettim.

CHAPTER 10

Kennedy

"Çok güzel görünüyor, değil mi?"

Felicity'nin büyük amcalarından biri yanıma oturdu. Birisi bizi daha önce kilisede tanıştırmıştı ve onunla birkaç yıl önce tanıştığımı hayal meyal hatırlıyordum ama adını hatırlayabildiysem ne olayım.

Resepsiyonda bana tahsis edilen masa dans pistinin yanındaydı ve şu anda orada oturan tek kişi bendim. Bir de yanımdaki yaşlı adam. Diğer herkes dans pistinde ya da dışarıda iyi vakit geçiriyor gibiydi. Etrafta zıplayan insan kalabalığına baktık. On kilo beyaz giymiş ve müzik eşliğinde temposuz dans eden kadına baktığımı düşünmüş olmalıydı. Ama artık o kadın umurumda bile değildi. Hayır, gözlerim şu anda annemle fırtına gibi dans eden mor elbiseli muhteşem kadını takip ediyordu. İkisi de histerikti, birbirlerini yıllardır tanıyormuş gibi gülüyorlardı.

"Evet. Çok güzel bir kız."

Annem sağa dönmeye başladı ve Riley onu kolundan tutarak diğerleriyle birlikte sola dönmesi için yönlendirdi. Riles çizgi dansında oldukça iyiydi. Kalçalarının hareketi kesinlikle hoşuma gidiyordu. Öte yandan annem o kadar koordineli değildi. Annem ayaklarını kaç kez yere vurduktan sonra randevuma bir ayak masajı borçlu olacaktım.

Suyumu yudumlarken gözlerim odanın diğer ucundaki Riley'ninkilere takıldı. Dans pistinde onlara katılmam için el sallıyordu ama ben buradan manzaranın tadını gayet iyi çıkarıyordum. Gülümsedim ama başımı salladım.

"Büyük yeğenimi küçüklüğünden beri görmedim. Peki ya siz? Gelin ve damadı iyi tanıyor musun?" Anlaşılan Felicity'nin amcası da benimle daha önce tanıştığına dair pek bir şey hatırlamıyordu, ki bu da normaldi.

"Aslında hayır. İkisini de çok iyi tanımadığım ortaya çıktı."

Adı her neyse amca kravatını gevşetti. "Karım odanın diğer tarafında. Karbonhidratlarıma dikkat etmem konusunda başımın etini yiyor. Şuradaki sepetteki ekmekten bir parça çalar mısın? Şu anda fark edemeyecek kadar gevezelik etmekle meşgul."

Kıkırdadım. "Elbette."

Felicity'nin büyük amcası karbonhidratlarını atıştırmakla meşgulken müzik yavaş bir dansa dönüştü. Riley ve annem birbirlerine sarıldılar ve sevgilim masamıza doğru yürümeye başladı. Ekmek sepetini ve tereyağını yaşlı adamın ulaşabileceği bir yere götürdüm ve başımı salladım. "Al bakalım. Hemen döneceğim."

Ayağa kalktım ve Riley'ye elimi uzattım. "Biraz daha dans etmek ister misin?"

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bütün gece seni benimle dans ettirmeye çalıştım. *Şimdi* de sen mi dans etmemi istiyorsun? Annen beni yıpratmışken?"

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve onu dans pistine geri çektim. "Hadi gel. Bütün işi ben yapacağım. Daha önce huysuzdum. Ama ruh halim düzeldi."

Kollarını boynuma doladı. "Öyle mi? Bunu duyduğuma sevindim. Düğünlerin eğlenceli olması gerekir."

Kollarımı ona doladım ve onu kendime doğru çektim. "Her an daha da eğlenceli hale geliyor."

Riley içini çekti ve başını göğsüme yaslamak için çevirdi. Birlikte sallanarak dans pistinde yavaşça süzüldük. Bir şarkı bitip diğeri başladı ama ikimiz de masamıza dönmek için bir girişimde bulunmadık. Yakın zamanda onu bırakmaya hiç niyetim yoktu. Kollarımda kendini çok iyi hissediyordu.

Yıllardır eve dönmekten, özellikle de bu günden korkuyordum. Yine de bir şekilde her şeyin sonunda, onun sayesinde her şey o kadar da karanlık görünmüyordu. Riley benim için onun bilebileceğinden çok daha fazlasını yapmıştı ve ona dürüstlük borçlu olduğumu hissediyordum. İkinci slow dans bitip de bir pop şarkısı çalmaya başladığında elini tuttum ve partiden çıkmasına rehberlik ettim.

Daha önce erkekler tuvaletine gittiğimde, bir garsonun ağır perdelerin arkasına gizlenip gizli bir kapıdan kayboluşunu izlemiştim. Ben banyodaki işimi bitirdiğim sırada sigara kokusuyla geri dönüyordu ve dışarıdaki donmuş göle bakan küçük, gizli bir balkon gözüme ilişti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sessiz bir yer."

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım ve perdeleri kaldırdım.

"Önden buyurun."

Riley güldü. "Vay canına. Bunun burada olduğunu nereden biliyordun?" "Kendi yöntemlerim var."

Açık bir geceydi, Aralık ayında New York'un taşrası için mevsimsiz derecede sıcaktı, bu da havanın kırk beş gibi ılık olduğu anlamına geliyordu. Riley korkulukta durdu ve göle baktı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Taşranın kokusunu özledim."

Bu kadar yakın dans ederken keyif aldığım parfümünün kokusunu özlemiştim. Smokin ceketimi çıkardım ve onun arkasında durarak omuzlarına sardım.

"Teşekkürler."

Ellerimi ceketinin üzerinden kollarında aşağı yukarı gezdirdim. "Hayır. Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın gelmezdim ve bu gece burada olmaya gerçekten ihtiyacım vardı."

Arkasını döndü ve bana baktı. Geri çekilmedim, onu parmaklıklarla bedenim arasında sıkışmış halde bıraktım.

"İyi vakit geçirdim, Kennedy. Ben de geldiğime memnunum. Annen çok eğlenceli biri."

"Evet. Senden gerçekten hoşlanıyor. Hoşlanacağını biliyordum. Eminim o bayat Noel mektuplarından birini yazsa içinde sen de olurdun."

Riley güldü. Yumuşak, kadınsı ses göğsümü ısıttı, her nefes verişim soğuk havayla buluştuğunda buz gibi bir buluta dönüşse de.

Ayaklarıma baktım. "Gelin hakkında söylemediğim şey var, bilmen gerektiğini düşündüm."

"Oh?"

Derin bir nefes aldım ve yukarı baktım. Riley'nin iri mavi gözleri beni bekliyordu. "Felicity... şey... eskiden benim nişanlımdı."

"Vay canına. Tamam."

Bunu ilk kez birine söylüyordum. Tabii ki insanlar biliyordu, buradaki insanlar. Ama eski Rochester hayatımın dışından hiç kimse nişanlandığımı bile bilmiyordu. Ve biliyor musunuz, bugün tadı birkaç hafta öncesine göre çok daha az acıydı.

"Felicity ve ben liseden beri birlikteydik. Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra nişanlandık. Onun istediği de buydu. O konuşuyordu

İkinci sınıftan beri bu konuda konuşuyoruz." "Ama sen bunu istemedin?"

Omuz silktim. "Ne istediğimi bilmiyordum. Annemle babam lise aşıklarıydı ve yirmi iki yaşında evlendiler. Onun ailesi on dört yaşından beri birlikteydi ve yirmi bir yaşında evlendiler. Rochester'ın orta büyüklükte bir şehir olduğunu söylüyorlar ama sanki küçük bir kasabada yaşıyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz. O zamanlar bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum ama yapmam gereken şey buymuş gibi geliyordu. Herkes bunu bekliyordu."

Başını salladı. "Bunu anlıyorum. Bazen dahil olduğumuz şeylere kendimizi o kadar kaptırıyoruz ki, bir adım geri çekilip gerçekten ne yaptığımıza bakmayı unutuyoruz."

"Aynen öyle. Her neyse... Sanırım zihinsel olarak uzaklaşmaya başladım, böylece zamanımın giderek daha fazlası onu içermiyordu. Uzay programına başvurduğum. Bir golf ligine katıldım. Elime geçen her fırsatta erkeklerle çıktım. Başka kadınlar falan aramıyordum ama sahip olduğum kadına da dikkatimi vermiyordum."

"Tamam..."

Başımı salladım. "Felicity her zaman benim evimde çok zaman geçirirdi. Ben evde yokken gelip annemle ya da kardeşimle takılırdı. Ve ben ait olduğum yer dışında başka bir yerde olmaya çalışmakla meşgulken Bradley'le yakınlaşırdı. Bir hafta sonu çocuklarla Saratoga'ya golf oynamaya gitmiştim. Birlikte olduğum çocuklardan biri bileğini kırdı ve ben de beklenenden erken dönmek zorunda kaldım."

Riley'nin gözleri parladı. "."

"Son dört yıldır suçu ikisinin atıyorum.

Ama hatalı olan sadece değildi. Bunu şimdi görebiliyorum."

Riley uzun bir süre yere baktı. Yaptığım şeyle onu hayal kırıklığına uğrattığım için gözlerimin içine bakamıyor olabileceğinden endişelenmeye başlamıştım. Ama başını kaldırıp bana baktığında gözleri duygularla doluydu.

"Hiçbir şey. *Hiçbir şey, yani hiçbir şey*, insana ilişkide olduğu kişiyi aldatma hakkı vermez. Telefonlarına çıkmamanız ve *aylarca* evden uzak kalmanız umurunda değil. Tek yapması gereken artık sizinle birlikte olmak istemediğini *söylemekti*. Ama bunun yerine, Bradley ile suları test ederken seni yanında tutarak korkakça bir çıkış yolu seçti. İnsanlar aldatıyor çünkü sahip *olduklarından* çok sahip olmadıklarına dikkat ediyorlar. Başkaları da vardı.

dikkatini çekmenin yolları, Kennedy. Kardeşinden hiç bahsetmeyeyim bile. Tam bir pislik."

Sadece ona baktım. Kulaklarından duman çıkmak üzereymiş gibi görünüyordu. O kadar kızgındı ki, benim adıma kızgındı. Zaten onun çok seksi olduğunu düşünmemiş olsaydım, burun deliklerinin beni savunurken alevlendiğini görmek kesinlikle işe yarardı. Ateşli Riley'yi severdim. Hatta oldukça tahrik olmuşum.

"inanılmaz derecede seksi oluyorsun."

Bunu söylememi kesinlikle beklemiyordu. Ağzı açık kaldı. Bu bana bir davet gibi göründü. O kızgın dudaklarını kapatamadan ben daha da yaklaştım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

Ağzımın içine doğru inledi, ardından bir inilti geldi ve bunu benim kadar istediğini bilmek beni memnun etti, çünkü bütün gece onu izlemek ön sevişme gibiydi.

Riley'nin dudakları çok yumuşak, ağzı çok sıcaktı. Şu anda eve, annemin boş evine gidip onu yatak odama götürmekten başka bir şey istemiyordum. *Bu resepsiyonun canı cehenneme.*

Bir grup insan saklandığımız yeri işgal ettiğinde Riley geri çekildi. Sigara dumanı kokusu kısa sürede havayı doldurdu, bu da gitmemiz için bir işaretti.

"İçeri geri dönmeliyiz," dedi.

İsteksizce kabul ettim ve onu resepsiyon alanına kadar takip ettim.

Biz içeri girdiğimizde buket atma töreni gerçekleşmek üzereydi. Annem Riley'i fark etti ve onu diğer bekâr kadınların toplandığı dans pistinin ortasına doğru sürükledi. Riley omuz silkti ve bana bakarken gözlerini devirdi, iyi bir sporcu olmaya çalışıyordu. Çok tatlı bir kızdı. Ona bir başparmak işareti yaptım.

Buketi atma zamanı geldiğinde Felicity -sanırım komik olmaya çalışıyordu- arkasını döndü ve doğrudan Riley'ye nişan aldı. Çok açıktı. Ona uzatmış da olabilirdi. Kasıtlı olarak ıskalamaya çalışmadığı sürece Riley'nin onu yakalayamamasına imkân yoktu. Riley buketi havaya kaldırırken herkes yine de alkışladı.

O bana doğru yürürken, ben de amcam tarafından jartiyer fırlatmak için sürüklendim - buket fırlatmanın erkek versiyonu. Nasıl yapıldığını biliyordum. Hangi erkek buketi yakalarsa, jartiyeri buketi yakalayan kadının bacağından yukarı kaydırmak zorundaydı: *Riley*. Riley'nin bacağına

buradaki herhangi bir erkeğin ona elini sürmesine izin vermeyecekti.

Sadece ve sadece bir işim vardı ve bunu berbat etmeyecektim. Sıra kardeşimin jartiyeri fırlatmasına geldiğinde havaya sıçradım ve jartiyeri yakalamak için neredeyse yoldan geçen yaşlı bir adamı deviriyordum. Kıl payı kurtuldum ama sonuçta kimse yaralanmadı ve zafer benim oldu.

DJ, Riley'yi dans pistinin ortasına yerleştirilmiş bir sandalyeye oturması için yönlendirdi, ardından beni de ona katılmam için dışarı çağırdı. DJ Nelly'nin "Hot in Herre" şarkısını çalmaya başladığında jartiyeri şakacı bir şekilde parmağımda döndürdüm. Kalabalık ıslık çaldı ve bir sürü müstehcen yorum yaptı.

Önünde diz çökerek jartiyeri yavaşça Riley'nin bacağından yukarı doğru kaydırmaya başladım, parmaklarımın uyluğunun iç kısmındaki yumuşak deride bıraktığı hissin tadını çıkarıyordum. Gülümseyen yüzüne baktığımda, buket hâlâ elindeydi, hiç beklemediğim bir şey oldu: Ödüm koptu.

Anlamıyordum ama aşırı mutluluktan katıksız bir panik duygusuna geçmiştim. Müzik, kafamın içindeki ses tarafından bastırılmıştı.

Bu kız erkek arkadaşını bir kazada kaybetmiş. Adam öldü. Tekrar incinmeyi göze alamaz. Bu yüzden uzun zamandır bir ilişkisi olmadı. Ve sen de ilişki kurmaktan acizsin. Bu düğün de bunun kanıtı. Ne halt ediyorsun Kennedy?

CHAPTER 11

Riley

O gece yatakta dönüp durdum. O jartiyer kötü şanstı.

Kennedy'yle dışarıdaki o muhteşem öpücükten, jartiyeri bacağımdan yukarı kaydırırken ellerini üzerimde hissetmeye kadar çok eğlenmişim. Ondan sonra her şey tam anlamıyla bitmişti.

İçinde bir şeyler değişmişti. Eğlenceli ve çapkınken sessiz ve içine kapanık biri haline gelmişti. Ve bu gecenin geri kalanında da sürdü. *Söylediğim bir şey yüzünden miydi?* Beynimi zorladım ama çözemedim. Ve şimdi o yerde uyurken ben onun yatağında tek başıma yatıyordum.

Düğün resepsiyonundan eve sakın bir araba yolculuğundan sonra Kennedy yatağı benimle paylaşmaya bile çalışmamıştı. Üzücü olan şu ki, bu gece içeri girmesine izin verebilirdim. Dürüst olmak gerekirse, uyumasından çok daha fazlasını yapmasına izin verebilirdim. Ona olan çekimim tavan yapmıştı. O bir-sekiz yapmadan önce belki de sonunda kalbimi birine açmaya hazır olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Sadece biri değil.

Onu.

Ama tam bu gerçeği kabullenmişim ki Kennedy kapandı ve beni her şeyden yeniden şüphe etmeye itti.

Ertesi sabah uyandığımda Kennedy çoktan kalkmıştı. Yatağın ayakucunda oturmuş elinde bir fincan kahve tutarken saçları dağınıktı.

"Günaydın," dedi gözlerimi ovuşturduğumu fark ettiğinde. Sesim sersem gibiydi. "Günaydın."

"Dışarı çıkıp kimseyle konuşmak zorunda kalmaman için sana kahve getirdim ama şimdi soğuk." Ayağa kalktı. "Gidip sana yeni bir fincan getireyim."

"Teşekkürler."

Doğruldu ve odadan çıkışını izledim. Her ne kadar üzgün olsam da, giydiği kot pantolonun içinde kışının ne kadar güzel görüldüğünü fark etmeden edemedim.

Birkaç dakika sonra geri geldi ve bana dumanı tüten kupayı uzattı.

Gözleri göğüslerimde gezindi ve neredeyse atletimden fırlayacak gibi olduğumu fark ettim. En azından bu konuda hâlâ nabızı atıyordu. Ama diğer her şey dengesizdi.

"Uçağın ne zaman?" diye sordu.

"Saat 4'te. Albany'ye dönmek için yakında yola çıkmam gerekecek. Havaalanına gitmeden önce aileme veda etmek için uğramak istiyorum."

"Bu mantıklı." Kahvesinin sonunu bitirmek için başını arkaya eğdi, sonra odayı geçip kapıya yöneldi. "Giyinebilmen için saçından çekileceğim." Sonra da gitti.

Eski Kennedy etrafta takılırdı, belki ben kıyafetlerimi giyerken bana bir göz atmaya çalışırdı. Bu sadece Kennedy ile ilgili bir şeylerin değiştiğine dair şüphelerimi doğruladı.

Hissettiğim hayal kırıklığı kesinlikle göz açıcıydı. *Vay canına*. Ona gerçekten aşık olmuştum.

Giysilerimi giyip toparlandıktan sonra Kennedy kapıyı çaldı. Sanki hiç öpüşmemiş, aynı yatağı paylaşmamış gibiydik. Sanki büyük bir geri adım atmışız gibiydi.

"İçeri gel."

"Gitmeden önce sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Hayır. Yol üstündeki benzin istasyonundan bir şeyler alacağım."

"Emin misin?"

"Evet."

Benimle tartışmadı.

Kennedy'nin annesiyle mutfakta vedalaştıktan sonra beni arabaya kadar geçirdi.

Valizimi bagaja yerleştirdi ve sert bir itişle kapattı. Yüzünü bana dönerken ellerini ceplerine soktu. İkimiz de kolay kolay göz teması kuracak gibi görünmüyorduk.

"Biliyorsun, Noel arifesinde yaptığım küçük hareket hızlı bir çözümdü," dedi. "Sonunda annene benim yokluğumla ilgili ne söyleyeceğini düşündün mü?"

Gitmemeni umuyordum ama şimdi anlıyorum ki bu işin sonu oraya varmayacak.

"Hayır ama bir süre bu konuya değinmeyeceğim. Umarım bununla uğraşmak zorunda kaldığımda aklımda bir hikaye olur."

Yavaşça başını salladı, sonra boğazını temizledi. "Dün gece için tekrar teşekkür ederim... yanımda olduğun için. Sen inanılmaz bir kadınsın. Umarım bunun farkındasındır."

Birisi size defolup gitmenizi söylerken iltifat yağdırmak gibisi yoktur. Bu berbattı.

Ayak parmaklarımla ucunda doğruldum ve arabaya binip Kennedy Riley'i bir daha görüp göremeyeceğimden emin bir şekilde uzaklaşmadan önce yanağına iffetli bir öpücük kondurdum.

İki gün sonra işime geri döndüm ve dışarıdan bakıldığında her şey normale dönmüş görünüyordu. Geçen hafta bir rüya gibiydi. Gerçekten çılgınca, düşüncesizce, seksi bir rüya. Aslında, Kennedy ile geçirdiğim zaman gerçek olmasaydı muhtemelen daha kolay olurdu. Çünkü artık her gün onun ağzının benimkinde nasıl hissettirdiğini, dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu ya da yavaş dans ettiğimizde sert vücudunun benimkine nasıl baskı yaptığını hatırlayarak dolaşmak zordu. O huysuz dış görünüşünün altında ne kadar tatlı bir adam olduğunu bilmek bile kalbimi sızlatıyordu.

Ben yokken Rahibe Mary Alice ile ilgilendiği için teşekkür etmek üzere Liliana'yı öğle yemeğine götürdüm. Çin yemeği yerken Liliana'ya çılgın şehir dışı maceramı anlattım. Çenesini yerden kaldırdıktan sonra, Kennedy'ye ulaşmam ve 'ilk hamleyi yapmam' için beni kışkırtmaya başladı.

"Cidden Riley, adam çok güzel. İlk hamleyi bir erkeğin yapması gerektiği gibi arkaik romantik bir düşünce kimin umurunda? Siktir et." Pipetini bardağındaki kırılmış buzun içine sokup çıkardı. "Sana şunu sorayım: Üstte olmayı sever misin?"

Birkaç kez göz kırptım. "Üstte mi? Yani yatakta mı?"

"Evet, üstte. Bilirsin, içindeki kovboy kızı şımartmak."

Bu biraz kişisel bir soruydu ama Liliana'ya güveniyordum, ben de öyle yaptım. "Aslında var. Misyoner pozisyonunda orgazm olmakta zorlanıyorum."

Sıvı bitene kadar pipetini emdi ve gürültülü bir ses çıkardı. "Bu büyük bir bardak buz ve yanında gazozdu, tam tersi değil. Ama her neyse... kovboy kızlığını yaşamak için bir erkeğe ihtiyacın var, o yüzden şu lanet telefonu aç ve kendine bir tane bul."

Güldüm. Yeni milenyumda olduğumuzu ve kadınların yatak odasında nasıl güçlendiğini, bu yüzden erkekleri de randevulara davet etmemiz gerektiği hakkında bir bilgelik vereceğini düşünmüştüm. Ama mantığı yine de yerindeydi. Ona ciddi bir bakış attım. "Ben hiç bir erkeğe çıkma teklif etmedim."

"En kötü ne olabilir ki? Hayır der. Zaten etrafta biri köpeğini tekmelemiş gibi dolaşıyorsun, neden devam etmiyorsun? Belli ki eyer vurmak istiyorsun."

Gülümsedim. "Bunu düşüneceğim."

"Bunu hoparlörden bile yapabiliriz. Eğer dilin bağlanırsa, sana yardım ederim."

Bu kesinlikle olmayacaktı. Ama düşünceyi takdir ettim. Sayılır. "Teşekkürler, Lily."

Hafta sonuna kadar Kennedy'den hâlâ haber alamamıştım. Sanırım bir parçam, belki beni özler ve arar umudunu taşıyordu. Bana nasıl ulaşacağını kesinlikle biliyordu. Cuma günü saat neredeyse beşte masamda oturuyordum, eve gitmek için acelem yoktu. Ofisin geri kalanı çoktan kapıya doğru koşmaya başlamıştı ama ben gelen kutumu karıştırmaya ve tüm bu karmaşayı başlatan e-postaları bulmaya karar verdim. Mesaj dizisini okuyunca, bir şey beni gerçekten etkiledi. O köşe yazarının tavsiyesiydi - ya da en azından *Sevgili Ida* için cevap veren kadının. Yazmıştı:

Sevgili Sıkıcı,

Bana geliyor ki senin sorunun annenin Noel mektubu değil.

-Gerçi ben de bunları iğrenç buluyorum. Bence biraz daha derine inerseniz, sorununuzun aslında kendi hayatınızla ve aslında hayatınızın olmamasıyla ilgili olduğunu göreceksiniz. Bazen zor şeylerin söylenmesi gerekir ve arkadaşlarımız ve ailemiz bunları söyleyemeyecek kadar kibardır. Ben de bunun için buradayım... İşte size tavsiyem:

Dışarı çık ve biraz yaşa. Annene yazacak bir şeyler ver. Hayat bu kadar sıkıcı olmak için çok kısa.

Tanrım, o aldığımda çok sinirlenmiştim. Ama şimdi fark ettim ki, bunun nedeni tam on ikiden . *Benim bir hayatım yok.* İç çektim. Daha sert biri olsa bu konuda bir şeyler yapardı.

Ama bunun yerine dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ceketimi giydim.

Dört saat sonra evdeyken hâlâ o e-postaları düşünmeden edemiyordum. Yüzümü pizzayla doldurmuş ve birkaç kadeh şarap içmiştim ki aklıma o köşe yazarına tekrar yazma fikri geldi. Eğer bir zamanlar haklıysa, belki şimdi de Kennedy ile olan durumumu nasıl idare etmem gerektiğini söyleyebilirdi. Bu yüzden dizüstü bilgisayarımı aldım ve bu sefer güvenli olmaya ve ona kişisel e-postamdan yazmaya karar verdim. İhtiyacım olan son şey Kennedy'nin ve benim e-postalarımın bir kez daha karışmasıydı.

Sevgili Soraya,

Size birkaç hafta önce annemin Noel mektubu hakkında yazmıştım. Beni hatırladın mı? Bana sıkıcı demiştiniz ve tavsiyenizi yanlışlıkla aynı ad ve soyadına sahip bir iş arkadaşınıza göndermiştiniz, sadece tersten. Sanırım özür dileyerek başlamalıyım. Mektubunu aldığımda çok üzülmiştim. Temelde bana bir hayat kurmamı söylediniz ve cevabı sinir bozucu bir iş arkadaşınıza gönderdiniz, o da memnuniyetle bana ilettili... kendi iki sentiyi birlikte. Her neyse, üzüldüm ve sana oldukça sert bir mektup yazdım. Ve bunun için özür dilerim.

Tavsiyeni duymak zor olsa da, geçen hafta boyunca haklı olduğumu anladım. Sanırım yaşamadığımı fark etmem için birkaç gün gerçekten bir hayatımın olması gerekti. Bu da beni bugün neden yazdığımı getiriyor. Mektubumu gönderdiğin sinir bozucu adam mı? O kadar da sinir bozucu biri değilmiş. Aslında, oldukça inanılmaz biri olduğu ortaya çıktı. Birlikte birkaç harika gün geçirdik ve her şey harika gidiyordu. Ta ki öyle olmayana kadar. Ve şimdi bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve sahip olduğumuz şeyi keşfetmek istiyorum. Bazen onun da aynı şekilde hissettiğinden emin oluyordum. Ama sonra, tam işler ilerlemeye başlamışken, geri çekildi. Birisi onu çok kötü incitmiş. Yani benim açmazım şu: Kalbinin tekrar kırılmasından mı korkuyor yoksa benden gerçekten düşündüğüm gibi hoşlanmıyor mu emin .

Sana küçük bir sır vereyim, Soraya... Ben biraz eski kafalıyım. Sanırım içten içe hâlâ Beyaz Atlı Prens'in beyaz atına binip beni başı dertte aptal bir genç kız gibi alıp götürmesini bekliyorum. Muhtemelen bu yüzden yıllardır kalbimi pır pır ettiren ilk erkeğin peşinden gitmekten biraz korkuyorum. Bu yüzden bana doğruyu söylemenizi istiyorum... Bir şans verip ona çıkma teklif etmeli miyim, yoksa gerçekten benden hoşlanmadığı için yoluma devam mı etmeliyim?

*İmzaladım,
Artık Sıkıcı Olmak İstemiyorum*

CHAPTER 12

Kennedy

Son zamanlarda işime odaklanmaya çalışmak çok zordu. Bu taslak kendi kendine düzelmeyecekti. Yine de ne kadar çabalasam da Riley'i düşünmeden edemiyordum -öpüştüğümüzde ağzımın içinde inlemesi, sırtına masaj yaparken teninin verdiği his. *Dans pistinin ortasındaki o sandalyeden bana baktığında ne kadar mutlu görünüyordu - ben çıldırmadan hemen önceki an.* Sanki mutluluk polisi gelip beynimi ele geçirmişti. Ondan önce birlikte geçirdiğimiz zaman harikaydı. Şimdi ise Riley ile ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştıkça onu daha çok düşünüyordum. Bu berbat bir şeydi.

"Riley!"

Midem bulandı çünkü birinin ona sandım.

Ama ofisime yaklaşan iş arkadaşım Alexander'dı.

Ne zaman biri bana soyadıyla hitap etse, bu sarsıcı oluyordu. Başımı sese doğru çevirirdim çünkü kendimi onun odaya girdiğine ikna ederdim. Aynı şirketin farklı kollarında çalıştığımız düşünülürse, bu tamamen olasılık dışı değildi.

Sandalyemi çevirerek, "N'aber?" dedim. Bu ismi duyduğum için adrenalin hala içimde pompalanıyordu.

"Öğle yemeğine çıkıyoruz. Gelmek ister misin?"

"Hayır. Masamda yiyeceğim. Teşekkürler."

Tercümesi: *Kimseyle konuşmak istemiyorum ve burada oturup bir korkak gibi davrandığım ve başıma gelen en iyi şeyi uzaklaştırdığım için hayıflanmayı tercih ediyorum.*

"İyi misin? Biraz kendinde değil gibisin."

"Ben iyiyim," diye tersledim.

Omuz silkti. "Sen . Sonra görüşürüz, dostum."

O uzaklaştığında, onu uzaklaştırmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünmeye devam ederken hayal kırıklığı içinde kalemime vurdum. Cidden ona bir iyilik yapmışım gibi hissediyordum. Bu onu özlememi engellemedi. Ya da onunla iletişime geçmek istememe, ki ilişkiler konusunda ne kadar berbat olduğumu düşünürsek bu bencilce bir karar olurdu. Riley öylece takılınacak türden bir kız değildi. Yine de, nasıl olduğunu sormak için ona mesaj atmaktan kendimi alıkoyamadığım bir gün bile olmadı. Ama iletişim bilgilerini her açtığımda, kendime her şeyin olduğu gibi kalmasının en iyisi olduğunu söyleyerek bu fıkirden vazgeçiyordum.

O öğleden sonra, gelen kutumda bir e-posta gördüğümde tam da günü kapatmak . İsmi tanıdım. Riley'nin eskiden e-posta gönderdiği danışman kişiydi. *Hay aksi*. Bu da neydi böyle? Hâlâ o köşeye mi yazıyordu? Bu bir şeye ya da sinirlendiği anlamına geliyordu. Ama bundan da öte, neden yanıtları hâlâ yanlış adrese gönderiyorlardı? Harika. Mesajı iletmek için onunla geçmek zorunda kalacaktım. Ya da belki bu sefer onlara - o kadar da kibar olmayan bir şekilde - yine yanlış kişiye gönderdiklerini söyler ve bunu yapmalarına izin verirdim.

Bu yüzden iki fincan kahve, bir konferans görüşmesi ve düzeltmekte olduğum bir taslağın üç bölümü boyunca bir süre görmezden geldim.

Sonunda masamdan geriye doğru itildim ve iki elimle saçlarımı çekiştirdim. *Sikerim böyle işi*. Merakıma yenik düştüm ve evet, e-postaya tıkladım. Kısa süre sonra hedeflenen alıcının Riley olmadığını, *ben olduğumu* öğrendim.

Sevgili Aptal,

Öncelikle, Ida'nın bu gizlilik ihlalinin haberdar olması halinde kırımın tehlikede olacağını söyleyerek bu konuya girmeme izin verin. Ama en başta bu e-posta yanıtını yazmak zorunda kalmamın tek nedeni siz olduğunuza göre, bunun ne hakkında olduğunu zaten biliyorsunuz - ne yaptığınızı. Ya da ne yapmadığınızı. İstedığınızı seçin. Demek istediğim, bunların hiçbirisi sizin için yeni olmayacak. Yazık oldu. Bu aslında çok sevimli bir hikaye olabilirdi. İki insan e-postaları kesiştiği için tanışır, aşık olurlar, falan filan. Sen işleri berbat edene kadar onunla her şey harika gidiyordu. Cidden mi? Neden erkekler her zaman aptalca davranışlarıyla iyi bir şeyi mahvetmek zorunda?

Neyse ki, onu terk etmenizden incinmekten korkmanızla ilgili olabileceğinden şüphelenecek kadar akıllı. Kendini suçlamakta acele etmediği için o güvensiz küçük kızla gurur duyuyorum. Büyüyor. Bu senin için söyleyebileceğimden daha fazla.

Ve eğer şüphelendiği şey doğruysa - incinmekten korkuyorsan - sana söylüyorum: "Biraz taşaklı ol!"

Benden bir cevap bekliyor. Cevabımın şu bilmeni istiyorum: "Hayatına devam et." Bu doğru. Bana tekrar yazdı ve seninle irtibata geçip geçmemesi gerektiğini sordu, ben de ona şunu söylemeye hazırım: "Kesinlikle hayır." Sen her şeyi berbat ettin diye senin peşinden koşmak zorunda kalmamalı.

İşte anlaşma, Kennedy Riley ya da adın her neyse, bir hafta içinde ona cevabı gönder tuşuna basacağım. Kendine beyaz bir at bulmak, girişini yapmak ve kızı elde etmek için o kadar zamanın var. Oh, ve bana bir fotoğraf gönder. Şaka da yapmıyorum. Aksi takdirde, ona senin zavallı kıcını unutmasını söyleyeceğim. Sonra da onunla göz teması kuran nabzı atan ilk adamla yatmasını öneriyorum. Ne olacak? Erkek , Kennedy. Ne yapacağını biliyorsun.

Deh!

Soraya Morgan

(Unutmayın, resimler yoksa bu gerçekleşmez. Parmağım gönder butonunda, gitmeye hazır.)

Bu da ne böyle? Zihnim yarışıyordu. Burada işlenecek çok şey vardı. Ama ilk sorum şuydu: *At mı?* O neden bahsediyor?

Riley'nin *Sevgili Ida*'ya gönderdiği e-postaya baktığım için kendimi kötü hissetsem de, görünüşe göre benimle ilgili olduğu için okumam gerekiyordu. Soraya'nın büyük bir nezaketle eklediği Riley'den gelen iletiyi kontrol etmek için gözlerim sayfayı daha da aşağı kaydırды.

Riley'nin sözlerinin üzerinden sayılamayacak kadar çok kez geçmiştim. Her şeyi berbat ettiğimi biliyordum ama bunu bir başkasından duymak inkâr etmemi imkânsız hale getirmişti.

Riley ondan hoşlanmadığımı düşünerek etrafta dolaşıyordu, oysa benim tek düşünebildiğim oydu.

Kalbini pıt pıt attırdım mı? Lanet olsun. Sırtımı mı sıvazlasam yoksa iyi bir şeyi mahvettiğim için kendi kıcıma mı tekmeyi bassam bilemedim.

Kafa karışıklığının ve evet, suçluluk duygumun üstüne, şimdi de hiçbir şey yapmazsam Riley'yi şüpheli bir yöne sürüklemeye kararlı meçhul bir tavsiye köşe yazarı tarafından tehdit ediliyordum. Riley gerçekten de bu delinin söylediklerini dinlemişti. Ya Riley sırf bana inat olsun diye düşüncesizce bir şey yaparsa, kendini sorumlu olmadığı bir şekilde ortaya koyarsa, kendini olduğu kadını asla gerçekten takdir etmeyecek bir adama verirse?

Şimdi sadece çelişkide değildim, aynı zamanda çok kıskançtım.

Bütün hafta sonu, berbat ettiğim şeyi nasıl düzelteceğimi bilemeden aylak aylak dolaştım. Telefonuma cevap vermedim, duş almadım ya da evden çıkmadım.

Pazar öğleden sonra annem mesaj atarak hoşuma gidebileceğini düşündüğü bir e-posta gönderdiğini bildirdi. Herhangi bir şeyin beni daha iyi hissettirebileceğinden ciddi olarak şüphe etsem de, dizüstü bilgisayarımı kaptım ve Gmail'imde oturum açtım. Yarım düzine spam reklamın altında, annemden gelen mesaj ve bir ek vardı. Tıkladım. Mesajı şöyleydi:

Babanla evlenmeden önce, ben daha kelimeleri yüksek sesle söylemeden çok önce onu sevdiğimi bildiğini söylemişti. Bende 'aşk bakışı' olduğunu söylerdi. Hep deli olduğunu düşünmüştüm. Ta ki kameramanın düğün resepsiyonunda çektiği bu görüntüyü izleyene kadar. Baban her şeye rağmen haklıydı. Bazen aşık olan kişi çoktan düştüğünü en son fark eden kişidir.

Eklentiye tıkladığımda, kardeşim ve Felicity'nin düğün resepsiyonundan bir sahne ekranımda oynamaya başlarken kanepeye çöktüm. Kamera odanın içinde gezindikten sonra dans pistinde birbirlerini kışkırtan annem ve Riley'ye odaklandı. Riley ellerini kalçalarına koydu ve daha yakından bakmak için eğilmemi sağlayan küçük bir dairesel hareketle döndü. Annem izledi ve hareketi taklit etmeye çalıştı, sadece annemin

Kalçaları Riley'ninkiler gibi hareket etmiyordu, bunun için Tanrı'ya şükür. İkisi gülmeye başladı ve kıkırdayarak eğilirken birbirlerine tutundular, bir yandan da diğer dansçılara ayak uydurmaya çalışıyorlardı. Birkaç kişiye çarptılar ve bu onları sadece daha fazla güldürdü. Çok komikti ve Riley'nin gerçek kişiliğini ortaya koyuyordu. İzlerken yüzümde bir gülümseme vardı - günlerdir ilk kez. Ama ikisinin dans ettiği görüntülerin annemin şifreli mesajıyla ne ilgisi olduğundan tam olarak emin değildim.

Sonra kamera döndü. Odayı taradı ve bana geldiğinde durdu. Bu anı kaydetmek bir yana, kimsenin bana dikkat kesildiğini bile bilmiyordum.

Kamera yakınlaştı ve kendimi Riley'yi izlerken gördüm. Görünüşe göre kameramanın bana baktığı kadar ben de ona bakıyordum. Gözlerimi kocaman açmış, göz bebeklerim büyümüş bir halde dans pistine bakıyordum. Dudaklarım aralanmıştı ve her birkaç saniyede bir köşelerde küçük bir gülümseme belirliyordu. Sanki odadaki tek kişi oymuş gibi onun her hareketini takip ediyordum. Sanki *evrende* başka birinin varlığından bile haberim yokmuş gibiydi. Sonunda şarkı bitti ve annemin gönderdiği video klip de bitti.

İçimi çektim ve mesajının son cümlesini düşündüm.

Bazen aşık olan kişi, çoktan düştüğünü en son fark eden kişidir.

Riley'i sevmedim, değil mi?

Onu o kadar uzun zamandır tanıımıyordum bile. Ve birlikte geçirdiğimiz zamanın en azından yarısında bana katlanamadığından emindim.

Ama...

Yemek yiyemedim.

Uyuyamadım.

Ondan başka bir şey düşünemiyordum.

İş yerinde her e-posta kalp atışlarımın hızlanmasından bahsetmiyorum bile - belki, sadece belki, o olabilir diye düşündüm.

Terlemeye başlayınca titrek elimi saçlarımda gezdirdim ve ciğerlerimdeki sıcak havayı dışarı üfledim.

Hiç mantıklı gelmedi.

Onu bu kadar kısa bir süre tanıdıktan sonra sevemezdim. Sevebilir miydim? Bende başka bir şeyler olmalıydı.

Kendimi aşırı ısınmış hissettim, sanki ateşim varmış gibi. Ve diğer tüm olasılıkları düşünürken biraz döndü. Sonunda en mantıklı görünen, kabul edebileceğim cevapta karar kıldım.

Hasta olmalıyım.

Soğuk algınlığı ilaçları, Tylenol, C, D ve E Vitamini, ayrıca bir multivitamin ve bazı antiasitler stoklayacak kadar evden dışarı çıktım. Bir şeylerin hissettiklerimi hafifletmesi, göğsümdeki ağrıyan gerginliği gevşetmesi gerekiyordu.

Eczanedeki beyaz önlüklü adam beni çağırırken "Kendini iyi hissetmiyorsun, ha?" diye yorum yaptı.

"Evet. Böcek gibi bir şey olmalı."

Başını salladı. "Etrafta dolaşıyor."

Biliyordum!

Gözleriyle sol tarafımızdaki cam pencereyi işaret etti. "Sıkı giyinseniz iyi olur. Sağanak yağış yeni başladı."

Ben içerideyken biri kar küresini sallamış gibi görünüyordu. Parayı ödedim ve plastik poşeti yün paltomun içine soktum, ardından düğmelerimi ilikledim ve yakamı boynumu örtecek şekilde yukarı çektim. Kar yağıyor olsa da henüz eve gitmeye hazır değildim. Zaten bir buçuk gündür kapalı kalmıştım, bu yüzden yürümeye başladım.

Bir saat sonra lacivert ceketim kar tabakasıyla neredeyse tamamen beyaza bürünmüştü. Kendimi Riley'nin yaşadığını söylediği yerden birkaç blok ötede buldum. Ona uğramak gibi bir niyetim yoktu ama yine de dairesine doğru yürümeye başladım. Binasının karşısındaki sokağa geldiğimde hangi dairenin ona ait olduğunu bile bilmediğimi fark ettim. Bildiğim kadarıyla birinci ya da on ikinci katta oturuyor olabilirdi. Tek tek dairelerin pencerelerini incelemeye başladım.

Birkaçının pencere çerçevesinin etrafında Noel ışıkları vardı; birinde ise bir menora vardı. Bazı Cimrilerde ise hiçbir şey yoktu ve sadece panjurlarını kapalı tutuyorlardı. Ama üçüncü katın sol tarafındaki bir daire dikkatimi çekti. Sanki biri her tarafına Noel kusmuş gibiydi. Pencerenin kenarlarında yanıp sönen ışıklar vardı, ortasına süslü bir masa üstü Noel ağacı yerleştirilmişti ve pervazın altından dışarıya çelenk sarkıtılmıştı.

Gülümsedim, nedense buranın onun dairesi olduğundan emindim. Annesinin aşırıya kaçtığından yakındı ama babasının Noel sevgisini onurlandırmak için kendi yolunu bulup aynı şeyi yapmak tam da ona göre idi. Bahse girerim bunu yaptığının farkında bile değildi.

Caddenin karşısında durup bir süre pencereye baktım, manzaranın ve içeride olabileceği ihtimalinin tadını . Sonunda başımı salladım ve kendime sessizce güldüm. Artık gitme vakti gelmişti. Riley'nin dışarı bakıp beni görmesini kesinlikle istemiyordum. Onu takip ettiğimi düşünebilirdi. Görünüşe göre yaptığım şey tam olarak bu olsa da, böyle düşünmesini istemiyordum.

Yine de kendimi henüz gitmeye ikna edemedim. Bunun yerine Riley'nin evinden birkaç bina ötede, köşedeki kafeye doğru yürüdüm. Elimden geldiğince çok karı silkeleyerek içeri girdim ve pencerenin yanındaki masayı istedim. Parmaklarım muhtemelen donmaya başlamıştı, bu yüzden eve doğru uzun bir yolculuğa çıkmadan önce ısınmak mantıklı geliyordu. Ne de olsa zaten hastaydım, daha da kötüleştirmemeliydim.

Bir cappuccino sipariş ettim ve Riley'nin binasını doğrudan görebileceğim bir sandalyeye yerleştim. *Biraz ısındıktan sonra gideceğim.* Gerçekten takip etmiyordum.

Ancak bir buçuk saat ve iki cappuccino daha içtikten sonra hâlâ onun binasına bakıyordum. Pek bir şey de olmamıştı. Ellerim ve yüzüm ısınmıştı, binadan birkaç kişi gelip gitmişti ama Riley'den bir iz yoktu.

Bu çok saçma.

İçimi çektim ve hesabı ödemesi için garsona el salladım. Masasını bu kadar uzun süre işgal ettiğim için iyi bir bahşişi hak ediyordu. Cüzdanımdan birkaç banknot çıkarıp masaya attıktan sonra ceketimi giymek için ayağa kalktım. Riley'nin apartmanına son bir kez baktım ve tam o sırada, onun olabileceğini düşündüğüm pencere karardı.

Donup kaldım. Belki de erken yatacaktı.

Belki de orası onun lanet dairesi bile değildi. Ya da belki de dışarı çıkıp hayatına devam ediyordu.

Birkaç dakika bekledim ve başka bir şey olmadı, ben de omuz silktim ve sonunda eve gitmeye karar verdim.

Ama kafenin kapısını açtığımda adımlarımın ortasında donup kaldım. Riley apartmandan çıkıyordu.

Ve yalnız değildi.

CHAPTER 13

Riley

Binamda yaşayan, yeterince iyi bir adam olan Trevor'la buluşmamın üzerinden üç gün geçmişti. Geçtiğimiz yıl bana birkaç kez çıkma teklif etmişti ve ben her seferinde reddetmek için bir bahane bulmuştum. Ama *Ask Ida*'ya gönderdiğim e-postada hayal kırıklıklarımı dile getirdikten sonra, meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar verdim ve sonunda evet dedim.

Güzel vakit geçirmiştik ama Trevor'la Serendipity 3'te bulunduğum süre boyunca Kennedy'yi düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bunu bilmekten nefret ediyordum ama işte oradaydı. Kısacası, Trevor çok tatlıydı ve bir şey dışında her şeye sahipti - Kennedy Riley değildi.

Ask Ida'dan geri dönüş almamıştım ve alacağımdan da emin değildim. Önceki tavsiyesine verdiğim kaba yanıtın sonra muhtemelen benimle işi bitmişti. İçten içe Soraya'nın e-postamı okuyacağını ve beni Kennedy ile iletişime geçmenin doğru olduğuna ikna etmeye çalışacağını umuyordum. Ama tek başıma ona ulaşacak cesareti kendimde bulamıyordum. Benimle birlikte olmakla ilgilenmediği anlaşılan bir adama neden hâlâ takılıyordum? Eğer ilgilenseydi, şimdiye kadar arardı, değil mi?

Telefon çaldı ve beni düşüncelerimden kopardı. Tabii ki arayanın Kennedy olma ihtimalini düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ekrana baktım. Annemdi.

adrenalinin etkisi azaldı. "Selam anne." "Selam tatlım.

Sadece kontrol ediyordum. İyi misin?"

Telefona doğru bir nefes vererek pencereadaki Noel ışıklarının yansımasına baktım.

Hemen yanıt vermeyince annem bir şeylerin ters gittiğini sezdi. "Oh, hayır. Kennedy'ye bir şey mi oldu?"

Harika.

Bunu bu kadar çabuk yapmak zorunda kalmak istemiyordum - Kennedy'nin hayatımdan çıkışını nasıl aıklayacağımı bulmaya çalışıyordum. Onu daha fazla yanıltacak gücü kendimde bulamıyordum. Bu yüzden bir yalan uydurmak yerine ona gerçeği söylemeye karar verdim.

"Anne... Sana yalan söyledim ve çok özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kennedy benim erkek arkadaşımdır değildi."

"Ne?! Bu nasıl mümkün olabilir? Siz ikiniz birbirinize çok aşıık grnyordunuz."

"Biliyorum. Görünüş aldatıcı olabiliyor değil mi?" İçimi ektim. "Her şey hakkında yalan söyledim."

"Neden bu konuda yalan söyledin ki?"

"nk bana geldiğinde sana gurur duyacağın yeni ve heyecan verici bir şey vermek istedim. Her yıl Noel mektubunda heyecan verici hiçbir şey yazmayan tek ocuk ben oluyorum. Yetersiz hissetmekten bıkmıştım ve eve yazmaya değer biriyle birlikte grnrsem... gerçek olmasa bile sonunda gurur duyacağını düşündüm."

Annem sessizliğe gömüldü. Sonra şöyle dedi: "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Mektuplarımda seni yetersiz hissettirdiğini hiç düşünmemiştim. Niyetim asla bu değildi."

"Biliyorum. Ve aslında... artık beni rahatsız bile etmiyor. Şimdi her şey aptalca geliyor. Ben sadece o zamanki mantığımı size anlatıyorum."

"Peki, o senin erkek arkadaşın değilse, kim zaman?"

Güzel soru.

"İşten bir arkadaşım. Daha doğrusu aynı şirketin farklı departmanlarında çalışıyoruz. Uzay programıyla ilgili her şeyi o uydurdu. Aslında tamamen yalan değildi. Geçmişte başvurmuş ve kabul edilmişti. Bu yüzden bu kadar çok şey biliyordu. Ama ş anda benimle birlikte Star Yayıncılık'ta alışıyor. Ama yalan söylediği için onu suçlamayın. Bunu bana iyilik olsun diye yapıyordu. Tamamen benim hatamdı."

Her şeye rağmen hâlâ onu korumak istemem ilginçti. "Evlat, beni kesinlikle kandırdın." Bir sonraki sorusu beni şaşırttı.

"Peki... neden onunla birlikte değilsin? Senin için yalan söylediği gerçeğini bir kenara bırakırsak, yine de çekici biri gibi görünüyor. İkinizin arasında inanılmaz bir kimya var. Bunu taklit edemezsin Riley."

"Bu biraz karışık anne. Ama ailesini ziyaret etmek için çıktığım yolculuğın sonunda ona gerçekten aşık olmaya başlamıştım."

Güldü. "Ne kadar ironik değil mi?"

Evet.

"Her neyse. Yalan söylediğim için gerçekten özür dilerim."

"Sanırım hepimiz ona biraz aşık olduk. Lütfen bir daha böyle bir şey yapma Riley. Sadece yalan söylemek iyi olmadığı için değil, buna gerçekten gerek olmadığı için. Her yıl mektup konusunda biraz aşırıya kaçsam da seni olduğun gibi seviyorum. Bunun seni bu kadar rahatsız ettiğini hiç fark etmemiştim. Baban öldüğünden beri kendimi oyalamanın yollarını aradığımı, her yıl Noel süslerini daha da büyütüp güzelleştirmeye çalıştığımı, mektuplar aracılığıyla her şey çok iyi gidiyormuş gibi görünmeye çalıştığımı biliyorsun. Gerçek şu ki," dedi sesi titreyerek, "içten içe gerçekten çok üzgünüm. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama babasız olmak hayal ettiğimden de zor.

"Özür dilerim anne. Biliyorum."

"Sanırım , başkaları hayatımın harika olduğuna inanırsa, eninde sonunda benim de buna inanacağıma ikna ettim. Çocuklarıma en iyi örnek bu değil, biliyorum. Ama Riley, bana karşı her zaman dürüst ol, bazen bunu hak etmesem bile." İçini çekti. "Şimdi bana şu Kennedy'den biraz daha bahset. Bana tam olarak cevap vermedin. Siz ikiniz neden birlikte olamıyorsunuz?"

"Uzun hikâye ama özü şu ki Kennedy'nin eski kız arkadaşı sonunda kardeşiyle evlendi."

Nefes nefese kaldı. "Ne kadar korkunç! Bekle, bu birlikte katıldığınız düğün müydü?"

"Evet. Ve bu yüzden... kadınlara ve incinmeye karşı kesinlikle temkinli, ancak benimle iletişime geçmemesinin nedeninin bu olduğundan yüzde yüz emin olamam. Benden o kadar hoşlanmıyor da olabilir."

Birden pencereme bir şeyin çarptığını duydum. Küçük bir şey. Cama bir taş çarpmış gibiydi. Olası bir belayı sezen Rahibe Mary Alice havlamaya başladı ve pencereye doğru koştu.

"Bekle, anne."

Pencereden dışarı baktığımda en son beklediğim şeyi gördüm: güzel beyaz bir atın üzerinde oturan bir adam. Kim olduğunu görmek için gözlerimi kısarak eğildim. Bir saniye sonra gözlerim fal taşı açıldı ve bir solukta geri sıçradım. Telefon elimden kaydı ve yere düştü. Annemin boğuk sesini uzaktan duyabiliyordum ama aynı anda ancak bu kadar çok şeye odaklanabilirdim.

Ve hayallerinizdeki adamın beyaz bir atın üzerinde ortaya çıkması her gün olan bir şey değildi.

Dairemin içine girmesine izin verdiğim soğuk havayı umursamadan pencereyi açtım. "Kennedy? Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Hayvanı kontrol etmek için mücadele ediyor gibi görünüyordu. Kennedy düşmemek için çabalarırken at arka ayaklarının üzerine kalktı. Yüksek sesle kişnedi ve zıplamaya ve ayaklarını huzursuzca kaydırmaya devam etti.

Kennedy dizginlere tutunmak için çok uğraşıyordu ama "Bir dakikalığına aşağı gelebilir misin Riley?" diye seslenmeyi başardı.

Hâlâ şoktaydım, eğildim ve sonunda düşürdüğüm telefonu aldım.

"Riley? Her şey mi?" Annem telaşla sordu. "Bir çarpma sesi duydum. Neler oluyor? İyi misin?"

Şaşkınlık içinde dairemin kapısına doğru koştum ama Rahibe Mary Alice'in açık pencereye baktığını gördüm. Onu güvenli bir şekilde yatak odama kapattım ve kapıyı kapattım. Sonra kapıya koştum ve kilitleyip merdiven boşluğuna koşarken nefes nefese açıkladım, "Ben... şey... telefonumu düşürdüm anne. Dinle... aslında Kennedy -şeytandan bahsetmişken- burada... bir atın üzerinde."

Bu onun dikkatini çekti.

"At üstünde mi demiştin?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Evet. Beyaz bir at." "Anlamıyorum."

"Ben de anne. Ben de."

"Peki, aşağı in ve ne istediğine bak. Ve ne yaparsan yap telefonu kapatma. Bunu duymak zorundayım."

Şimdi binamın önündeki kaldırımda durmuş, ona bakıyordum, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve tamamen aşık olmuştum.

At sokakta, park etmiş iki arabanın arasında huzursuzca zıplarken Kennedy nefes nefese kalmıştı. "Çok mu geç kaldım?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana geri e-posta gönderdi mi?" "Kime?"

"Ida... Soraya... her kimse artık."

Soraya mı? Ona tekrar yazdığımı nereden biliyordu?

"Hayır. Bana hiç cevap vermedi. Nasıl yaptın-" "Seni o adamlar gördüm ve sadece..." "Hangi adam?"

"Geçen gece dairenden onunla birlikte çıkıyordun."

"Oh, o mu? O hiç kimse değildi. Sadece platonik bir randevuydu." Başımı salladım. "Bekle... Kennedy, beni takip mi ediyordun?"

"Hayır. Caddenin karşısında kahve içiyordum." Atı uzak tutmak için çabalamaya devam etti. "Her neyse... Çok mu geç kaldım?"

Süreyya'ya yazdığımı nasıl öğrendiğine dair hiçbir fikrim olmasa da, gerçekten umurumda değildi. Onu gördüğüm için çok mutluydum.

Gözlerinin içine baktığımda gördüklerim beni gözyaşlarına boğdu. Başımı çalgınca sallayıp duymak istediği kelimeleri boğuk bir şekilde söylerken ağzımdan buz gibi bir hava çıktı. "Çok geç kalmış sayılmazsın."

"Riley, ben..."

Cümlesine devam edemeden, Rahibe Mary Alice'in tiz havlaması onun sözünü kesti. İkimiz de başımızı kaldırıp onun burnunu yatak odamın penceresine dayadığını gördük. Kennedy'nin atı ürkütü ve biraz çıldırmaya başladı, neredeyse Kennedy'yi fırlatacaktı. Onun yerine kısa bir süre durdu ve kaldırımın her yerine kakasını yapmaya başladı. Sonra dörtnala caddenin aşağısına doğru uzaklaştı - Kennedy hala ona tutunuyordu.

Uzaktan bana bağırmasını şaşkınlıkla izledim, "Beni bekle Riley! Hemen döneceğim!"

Telefonun hâlâ elimde olduğunu neredeyse unutmuştum. Ahizeden annemin boğuk sesi duyuldu. "Tanrı aşkına neler oluyor Riley?"

Telefonu kulağıma götürdüm. "Hiçbir fikrim yok anne. Kennedy beyaz bir atın üzerinde çıkageldi. Ona fazla bir şey sorma fırsatım olmadı çünkü Rahibe Mary Alice yatak odasının penceresinde havlamaya başladı. Atı ürküttü ve at sokağın her yerine kakasını yaptı. Sonra da Kennedy'nin can havliyle tutunmasıyla kaçıp gitti!"

"Bu da ne böyle?" Annem soğukkanlılığını tamamen kaybetmeden önce ağzından kaçırды.

Başımı salladım ve o yüksek sesle gülerken sııttım. "Sanırım bunun bir tür romantik jest olması gerekiyordu. Ama..."

"Bu kesinlikle ters gitti. Ama bana sorarsanız yine de oldukça romantik. Şimdi nerede o?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı ve kalbim göğsümde gümbürdedi. "Bilmiyorum! Ya yaralanırsa? Polisi aramalı mıyım?"

Tam bunu yapmak üzereydim ki Kennedy'nin bana doğru koştuğunu gördüm.

At görünürde yoktu.

"Anne, seni sonra ararım." Cevap veremedi aramayı sonlandırdım ve telefonu cebime koydum.

Sonunda bana ulaştığında nefes nefese kalmıştı.

"Sen iyi misin?" Hâlâ durumdan ne anlam çıkaracağımı tam olarak bilemediğimden sordum.

Ellerini kalçalarına dayayarak başını sallamadan önce nefesini tuttu, "Evet."

"Ata ne oldu?"

"Onu geri götürdüm. Sahibi bir şeyler ters giderse diye beni parkta bekliyordu. Sadece *bunun bu* kadar çabuk olmasını beklemiyordum."

"Cesurca bir çabaydı. Ve çok tatlı bir jestti. Ama... neden?"

"Soraya'ya içten içe istediğin şeyin bu olduğunu söylemişsin. Beyaz atlı prensin beyaz bir ata binip seni alıp götürmesini. At kısmını doğru anladım." Kaşlarını çatı. "Ama hepsi bu kadardı."

Bunu nereden çıkardığını anlamam birkaç saniyemi aldı.

"*Ask Ida*'ya yazdığım son mektupta bundan bahsetmiştim. Yanlışlıkla sana *tekrar* cevap mı gönderdi?"

Bu ondan neden hiç haber alamadığımı açıklıyor.

Doğruldu ama hâlâ nefes almakta zorlanıyordu. "Hayır, aslında," diye nefes nefese kaldı, "Soraya mektubunu bana gönderdi - ama bu sefer bilerek. Her şeyi yeterince berbat ettiğimi ve bunu düzeltmem gerektiğini söyledi. Eğer bir at bulup buraya gelmezsem, sana tekrar yazacağını ve beni unutup başka birini bulmanı söyleyeceğini söyledi. Bunun olmasına izin veremezdim. Gerçek şu ki... Bir süredir kıcıma iyi bir tekme yemek istiyordum ve o da buydu. Ama Riley, bana emir vermemiş olsa bile bu zaten an meselesiydi. Çünkü seni düşünmeden edemiyordum."

Gözlerim dolmaya başladı. "Seni çok özledim."

Gözlerini kapattı. "Tanrıya şükür." Sonra gözlerini açtı ve bana doğru bir adım attı. "Pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Olanları nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Sana karşı çok şey hissetmeye başlamıştım ve biraz korktum." Yanaklarını avuçladı. "O gece düğünde kimsenin kimseyi aldatmaya hakkı olmadığından o kadar tutkuyla bahsediyordun ki, benim için doğru kişinin sen olduğunu, sana güvenebileceğimi, ya benimle olursun ya da ölürsün diye düşündüm. Ama aynı zamanda ödümü koparmıştı. Ama ayrı kaldığımız günlerde perişan haldeydim. Ve seninle bu şans *yakalayamamaktan* daha çok korktuğumu fark ettim."

O anda her şey anlam kazandı: Hayatımda bugüne kadar olan her şey, her şeyin anlamsız ve 'mektuba değmez' geldiği tüm günler, beni buraya, bu noktaya, bu adamla birlikte getirmek için gerekliydi. Kaderimde tanışmak olan bir adamla.

Beni kendine çekti. Kollarımı ona dolayarak hiç vakit kaybetmeden dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ağzımın içinde inledi, bu ses aynı zamanda rahatlamış ve muzaffer bir karışımdı. Dilini ağzımın içinde döndürmeye başladığında ve onun tadını aldığımda, artık kendimi tutamayacağımı biliyordum. Bu gece nihayet doğru olanı yapacaktık.

Soğuk havaya rağmen, dudaklarıma karşı konuştuğunda neredeyse eriyordum. "Riley, tanışmamızın bir dizi hata gibi görüldüğünü biliyorum ama bundan çok daha fazlası olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum - bir şekilde birlikte olmamız gerekiyordu. Kendimi hiç seninle olduğum kadar mutlu hissetmemiştim."

Tam da benim düşündüğüm şeyi yüksek sesle söylemişti.

"Ben de öyle. Yol boyunca ikimiz de hatalar yaptık. Ama Kennedy, sen başıma gelen en iyi hatasın."

Görünürde beyaz bir at olmayabilirdi, ama beni kaldırıp merdivenlerden yukarı taşıdığına, kesinlikle Beyaz Atlı Prens'in yapacağı bir şey gibi hissettim.

EPILOGUE

Birlikte uzanırken Kennedy boynuma sokuldu. Tipik bir tembel Cumartesi sabahıydı. Hafta sonları yatakta kahve ve kahvaltı yapmayı ve uzun bir iş haftasından sonra saatlerce oyalanmayı severdik.

Birlikte yaşamaya başlamamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçtiğine inanamıyordum. Teknik olarak, o gece at üzerinde kapıma gelmesinden birkaç ay sonra resmen birlikte yaşamaya başlamıştık. Aslında o günden sonra beni hiç terk etmedi. Başından beri birimiz geceyi hep diğerinin evinde geçiriyordu. Ama sonunda, her iki daireyi de tutarak sadece para harcadığımızı fark ettik, bu yüzden Kennedy benim işe daha yakın olabilmem için kendi dairesinden vazgeçmeyi tercih etti. İşte böyle bir adamım vardı, beni her zaman ilk sıraya koyan bir adam. Her zaman benim üstte olmama izin veren biriydi, tam da sevdiğim gibi.

Kennedy aniden yataktan kalktı ve vücudunun sıcaklığının yerini soğuk hava aldı. Kot pantolonunu giyip masaya doğru yürürken yontulmuş sırtına ve son derece mükemmel poposuna hayranlıkla baktım. Daha önce bize kahve getirmek için dışarı çıktıktan sonra getirdiği posta yığını aldı.

Yatağa döndüğünde, fatura ve diğer ıvır zıvır yığını karıştırdı ve Noel kartına benzeyen büyük kırmızı bir zarfın üzerinde durdu. Zarfı havaya kaldırdı ve hınzırca sırıttı. "Aman Tanrım. Bu annenden."

Ürperdim. "Harika."

"Korkunç mektup bu mu?"

Başımı salladım. "Mevsimi geldi sanırım, ama bilmiyorum."

"Geçen yıldan sonra dersini aldığını ve artık Noel mektubu göndermeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Evet, o da öyle söyledi. Belki de sadece bir karttır?"

"Peki, aç ve öğren."

Zarfı yırtıp açtığımda içinde ne olabileceğinden korktum. Zarfın içinde annemin her zaman sipariş ettiği kalın kâğıda yazılmış bir Noel mektubu yerine bir gazetenin katlanmış sayfası vardı.

Açtım ve bunun bir *Ida'ya Sor* köşesi olduğunu gördüm. Daha önce görmediğim bir köşe. Mutlu bir nedenden ötürü son zamanlarda tavsiye köşesine pek dikkat etmedim.

Sevgili Ida,

Bana yardımcı olabileceğinizi umduğum bir sorunum var. Sevgili kızım Riley her yıl yazdığım Noel mektubunun biraz iğrenç ve bencilce olduğunu söyledi. Gördüğünüz gibi, çocuklarımla övünmeyi severim, ancak şimdi bu şekilde övünmenin bazıları tarafından zevksiz olarak yorumlanabileceğini fark ettim. Bu nedenle bu yıl aileme ve arkadaşlarıma mektup göndermemeyi tercih ettim ve bunun yerine sadece geleneksel Noel kartlarını kullanacağım. Dolayısıyla, ne yazık ki herkese Kyle'ın bir kez daha Afrika'ya gitmek ve ihtiyacı olan daha değerli çocukların yarık damaklarını onarmak için Amerika'daki Noel'den vazgeçtiğini söyleyemeyeceğim. Ayrıca kızım Abby'nin ikizlerinin Montessori anaokuluna girmeye hak kazandıklarını da söyleyemeyeceğim. Ya da Abby'nin New York Filarmoni'de çalmaya devam ederken ilk torunuma hamile olduğunu. Ve onlara en küçük kızım Olivia'nın bu yıl New York Eyalet Jimnastik Bölge Yarışmasında birinci olduğunu söyleyemeyeceğim.

Ancak ikilemim şu: Yakında paylaşmam gereken GERÇEKTEN büyük bir haber olabilir. Ve merak ediyorum, eğer sadece bu haberi herkesle paylaşırsam, özellikle de bu haber onunla ilgiliyse, Riley'i çok fazla üzebileceğimi düşünüyor musunuz?

Saygılarımla,

Bayan

Braggart

Annemin sorusunu tipik bir yanıt izledi.

Sevgili Bayan Braggart,

Kızınızın adının Riley olduğunu mu söylediniz? Sanırım kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Aslında Riley'i bize yazmaya iten ilk şey sizin iğrenç mektuplarınızdı.

Bana sorarsanız, o mektuplar onu kurtardı.

Bana bunlar hakkında yazmasaydı, içinde bulunduğu bunalımdan asla kurtulamayacaktı. Onu dışarı çıkıp biraz yaşaması için cesaretlendirdim. Ama en , bana o e-postayı göndermemiş olsaydı, Kennedy denen adamla e-posta üzerinden asla tartışmayabilirdi. Hararetli etkileşimleri, onları nihayetinde bir araya getiren ön sevişmeydi.

Yani, her şeyi sizin başlattığınız söylenebilir, Bayan Braggart. Gurur duymalısınız. Eğer o sinir bozucu Noel mektubu olmasaydı, Kennedy şu anda dizlerinin üzerine çöküyor olmazdı.

Okumayı bıraktım.

Dizlerinin üzerine çökmek mi?

Gerçekte ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

Ancak Kennedy'ye baktığımda elinde yüzük kutusu yerine Lovey bebeğimi tutuyordu. *Bunu ona annem vermiş olmalıydı. Ama ne zaman?*

Başını çevirerek çıkardı, içi boş bedenine uzandı ve en güzel yuvarlak elmas yüzüğü çıkardı. Başparmağı ve parmağı arasında tutarken sabah ışığı taşın üzerinde parlıyordu.

Daha sonra yatağın ayak ucunda tek dizinin üzerine çöktü.

"Riley Kennedy, yollarımız -ve e-postalarımız- kesiştiği andan itibaren bunun bir şekilde sihirli olduğunu biliyordum. Sen her zaman birlikte olmam gereken kişiydin. Seninle geçirdiğim bu yıl hayatımın en güzel yılıydı. Ve biliyorum ki seninle geçireceğim her yıl bir öncekinden daha iyi olacak. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Ellerim titriyordu. "Evet! Tabii ki seninle evlenirim!" derken düşünmeme bile gerek yoktu. Seni çok seviyorum, Kennedy Riley. Evet! Evet! Evet! Evet! Evet!"

Yüzüğü parmağıma taktıktan sonra yüzünü öpücüklerle kapladım ve özel kutlamamızın yumuşak sesleriyle havayı doldururken üzerime yığıldı.

Bir süre sonra dudaklarıma yumuşak bir öpücük daha kondurdu ve mırıldandı: "Mektubu bitirmedin."

Elimden düşen kâğıda uzandım ve Süreyya'nın yanıtının geri kalanını okudum:

Peki ya Riley? Evet demelisiniz, tam bir baş belası olsa bile. (Kanıt A için etrafı çevirin.)

Arkasında Kennedy'nin ona göndermiş olması gereken bir fotoğraf vardı. Kendisinin ve terk etmek zorunda kaldığı beyaz atın bir özçekimiydi. O telaşlı ve bitkin görünürken, at kocaman dişlerini göstermiş ve zafer kazanmış gibi gülümsüyordu.

Onunla konuşuyormuş gibi yaptım. "O at kıcı değil, Soraya. Bahsettiğin kişi benim nişanlım. Yakında Bay Kennedy Kennedy olacak."

Gözleri büyüdü. "Şaka yapıp yapmadığından emin değilim tatlım, ama bil diye söylüyorum, Riley Riley olmak istemiyorsan soyadını kesinlikle alırım."

"Sadece şaka yapıyorum." Güldüm. "Senin adını almak istiyorum. Bir yolunu buluruz."

Dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu ve yüzümü ellerinin arasına alıp alnını alnıma bastırarak, "Sana sonsuza dek benim diyebildiğim sürece Riley Kennedy, Riley Riley ya da Riley Kennedy-Riley demen umurumda değil," dedi.

ACKNOWLEDGEMENTS

Kitaplarımızla ilgili haberleri coşkuyla yayan ve sosyal medyada görünmek gittikçe zorlaşırken bile ısrar eden tüm blog yazarlarına sonsuz minnettarız. Bu yıl hepimiz için zorlu bir yıl oldu: hem blog yazarları, hem okurlar hem de yazarlar için. Devam eden tüm sıkı çalışmalarınız ve bizi başka türlü hiç duymamış olabilecek okuyucularla tanıştırmaya yardımcı olduğunuz için her zamankinden daha fazla teşekkür ederim.

Julie'ye - Arkadaşlığınıza, günlük desteğinize ve cesaretlendirmenize sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Her zaman bir mesaj uzağımızda olduğun için teşekkür ederiz.

Luna'ya - Sağ kolumuz. Dostluğunuz ve yardımlarınız için çok teşekkür ediyoruz ve bu yıl başardıklarınızla gurur duyuyoruz.

Menajerimiz Kimberly Brower'a - Size hem arkadaş hem de menajer diyebildiğimiz için çok şanslıyız. Bu edebiyat macerasında her yanımızda olduğun için sana minnettarız.

Rose Hilliard'a ve tüm Audible ekibine - Bu hikaye siz olmasaydınız asla ortaya çıkmazdı. İlk olarak bir Audible Original olarak yayınladığınız ve binlerce yeni dinleyici tarafından duyulmasını sağladığınız için teşekkür ederiz.

Elaine'e - Harika bir editör, düzeltmen, biçimlendirici ve arkadaş. Sana çok minnettarız!

Eda'ya - Bu projedeki ekstra gözümüz olduğun ve bu hikayeyi mükemmel hale getirmek için sağladığın tüm geri bildirimler için teşekkür ederiz.

Monika Roe'ya - Bir illüstratör olarak yeteneğiniz sınırsız. Karakterlerimizi kapağa taşıdığınız için teşekkür ederiz.

Son olarak, okuyucularımıza - Hikayelerimize olan açlığınız sayesinde yazmaya devam ediyoruz. Sizi şaşırtmayı seviyoruz ve umarız bu kitabı yazarken en az bizim kadar keyif almışsınızdır. Coşkunuz, sevginiz ve sadakatınız için her zamanki gibi teşekkür ederiz. Size değer veriyoruz!

Çok sevgiler,
Vi ve Penelope

OTHER BOOKS BY VI KEELAND & PENELOPE WARD

[Park Avenue Oyuncusu](#)

[Sıkışmış Takım Elbise](#)

Ukala Piç

Playboy Pilotu

Mister Moneybags

İngiliz Yatak

Arkadaşı Asi Varis

Asi Kalp

Nefret

Notları Kirli

Mektuplar

En Sevdiğim Hatıra

BY VI KEELAND

Uygunsuz Bir

Şekilde

Büyümemeliyi

Z

Çıplak Gerçek

Aşk Değil Seks

Güzel Hata

Egomanyak

Patron

The Baller

Left Behind (Bir Genç Yetişkin Romanı)

Beat

Throb

Mücadeleye

Değer Değer

Şansa Affetmeye

Size Ait Sizin

İçin Yapıldı

Gördüğüm İlk Şey

BY PENELOPE WARD

Sadece Bir Yıl
Ağustos Bittiğinde Geri
Geldiği Gün
Çevrimiçi Aşk
Beyefendi
Dokuz Sarhoş
ArayınMack
Daddy'yi
RoomHate Üvey
Kardeş Sevgili
Komşu Sevgili
Jaded and Tyed (Bir roman) .
Sevin'in Günahları
Jake Undone (Jake #1) .
Jake Anladı (Jake #2) .
Skylar'ım
İkizler

ABOUT VI KEELAND

Vi Keeland, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in 1 numaralı çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazarın kitapları yüzden fazla Bestseller listesinde yer almış ve şu anda yirmi beş dile çevrilmiştir. Kocas ve üç çocuğuyla birlikte New York'ta yaşamakta ve altı yaşında tanıştığı çocukla kendi sonsuza dek mutlu sonunu yaşamaktadır.

ABOUT PENELOPE WARD

Penelope Ward, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın 1 numaralı çok satan yazarıdır.

Beş ağabeyi ile birlikte Boston'da büyümüş ve yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirmiştir. Penelope, kocası, oğlu ve otizmli güzel kızıyla birlikte Rhode Island'da yaşamaktadır.

İki milyondan fazla kitabı satılan yazar, 21 kez *New York Times* en çok satan yazar ve yirmiden fazla romanın yazarıdır.

Penelope'nin kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiştir ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir.

Penelope'nin haber bültenine [buradan](#) abone olun

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.